

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 113

Dimecres, 12 de febrer de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 73, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

d'universitats de Catalunya (tram. 200-00070/06) (p. 4)

Projecte de llei

de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00080/06) (p. 25)

Projecte de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 269-00005/06) (p. 28)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el poder adquisitiu dels pensionistes catalans (tram. 317-00531/06) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre com enfoca els temes més rellevants de la política catalana en el calendari més immediat (tram. 317-00533/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre el posicionament del Govern amb relació al pas del tren d'alta velocitat (TGV) per Catalunya (tram. 317-00537/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el clima creat al país i en l'opinió pública al voltant dels esdeveniments polítics dels darrers mesos (tram. 317-00539/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el posicionament del Govern pel que fa a les resolucions de les Nacions Unides i la crisi de l'Iraq (tram. 317-00542/06) (p. 41)

al Consell Executiu sobre per què els acords de la Comissió d'Urbanisme de Girona de l'11 de juliol de 2001, referents al municipi d'Alp (Cerdanya), desautoritzen acords presos amb anterioritat (tram. 310-00358/06), sobre per què la Comissió d'Urbanisme de Girona permet la modificació del Pla parcial SUP6 d'Alp (Cerdanya), anteriorment denegat (tram. 310-0359/06) i sobre l'interès del Departament de Política Territorial a legalitzar una infracció urbanística greu i evitar l'execució d'una sentència ferma promoguda per la Direcció General d'Urbanisme a Alp (Cerdanya) (tram. 310-00360/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre quin coneixement té de les denúncies fetes per alguns sindicats de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra relatives a les mancances de seguretat als centres penitenciaris de Catalunya (tram. 310-00363-06) (p. 45)

→

al Consell Executiu sobre el mitjà de transport en què es va desplaçar el conseller en cap la nit del 14 de desembre de 2001 per assistir a una festa a Vilassar de Mar (Maresme)
(tram. 310-00373/06) (p. 46)

Proposició de llei

de modificació dels articles 11, 12 i 13 de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (presa en consideració) (tram. 202-00158/06) (retirada) (p. 48)

Proposició de llei

d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge (presa en consideració) (tram. 202/00169/06) (p. 51)

Manifestació de condol

per l'assassinat del senyor Joseba Pagazaurtundua, cap de la policia municipal d'Andoain (p. 59)

Proposta de resolució

per la qual S'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 145 de la Constitució espanyola, per tal d'eliminar l'impediment de federació de comunitats autònomes i permetre l'establiment lliure de convenis i acords de cooperació entre elles
(presa en consideració) (tram. 270-00023/06) (p. 59)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00529/06) (p. 66)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics (tram. 300-00213/06) (p. 71)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera
(tram. 300-00364/06) (p. 75)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament (tram. 300-00463/06) (p. 79)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 73.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Justícia i Interior i d'Ensenyament, i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei d'universitats de Catalunya (tram. 200-00070/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 388).

2. Projecte de Llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00080/06). Govern de la Generalitat.. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 383).

3. Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 269-00005/06). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 389).

4. Proposició de Llei de modificació dels articles 11, 12 i 13 de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (tram. 202-00158/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de Llei d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge (tram. 202-00169/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposició de Llei sobre la Carta d'acolliment per a les persones nouvingudes a Catalunya (tram. 202-00177/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 145 de la Constitució espanyola, per tal d'eliminar l'impediment de federació de comunitats autònomes i permetre l'establiment lliure de convenis i acords de cooperació entre elles (tram. 270-00023/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00529/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics (tram. 300-00213/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera (tram. 300-00364/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament (tram. 300-00463/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència. (tram. 300-00643/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament (tram. 300-00943/06). Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre una possible intervenció militar a l'Iraq (tram. 300-01072/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la necessitat d'ordenació de la seguretat marítima a Catalunya (tram. 300-01073/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya (tram. 300-00336/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-01071/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya (tram. 300-00782/06). Sr. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concertació dels serveis sanitaris a Catalunya (tram. 302-00290/06). Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conurbació de Barcelona i la realitat metropolitana (tram. 302-00291/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inflació a Catalunya (tram. 302-00292/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00293/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora (tram. 302-00298/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat marítima a Catalunya (tram. 302-00294/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de riscos de contaminació del medi marítim a causa d'accidents i la reacció en cas d'emergència (tram. 302-00295/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció, control i vigilància en el cas de sinistres que afecten el medi marí (tram. 302-00302/06). Sr. Ramon Camp i Batalla, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana (tram. 302-00296/06). Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació internacional per al desenvolupament (tram. 302-00297/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics (tram. 302-00299/06). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives i renovables (tram. 302-00300/06). Sr. Ricard Fernández Deu, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya (tram. 302-00301/06). Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

32. Preguntes amb resposta oral.

El president

Senyores i senyors diputats, s'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió; les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Projecte de llei d'universitats de Catalunya (tram. 200-00070/06)

I el primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei d'universitats de Catalunya.

D'acord amb l'article 101 d'aquest Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Andreu Mas-Colell, que té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Gràcies, senyor president. És per mi un honor poder presentar al Parlament de Catalunya el Projecte de llei d'universitats de Catalunya; disposar d'aquesta Llei ha estat una vella aspiració política i acadèmica del nostre poble.

Vull fer constar que en el procés llarg de preparació d'aquest Projecte de llei, que començà ara fa més d'un any amb unes reflexions a Sítges organitzades en el marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, hi han participat de manera intensa les universitats mateixes. I, en dir «les universitats», no tan sols em refereixo als seus màxims responsables, sinó també als professors i investigadors, als estudiants i les seves associacions, al personal d'administració i serveis.

Vull agrair, en aquest sentit, la presència aquí de rectors, rectores, presidents dels consells socials i representants de les universitats catalanes, així com dels representants de diferents sectors socials amb implicació universitària.

El Projecte de llei respon a les necessitats de la Catalunya d'avui i, sobretot, del futur. L'esperit de la Llei que es proposa té tres eixos. En primer lloc, parteix del reconeixement d'una realitat universitària específicament catalana, hereva d'una història llarga i d'una tradició pròpia. En segon lloc, veu aquesta realitat inserida en un escenari europeu i ambiciona, com a objectiu fonamental, el protagonisme europeu; el catalanisme i l'europeisme són el nord i el sud de la Llei. En tercer lloc, la realitat universitària catalana, en el seu camí europeu, s'emmarca en l'exigència de qualitat i en l'excel·lència a l'hora de formular les seves línies d'acció.

Aquest triple eix es materialitza amb línies estratègiques ben definides. La Llei pretén impulsar els valors i característiques del model universitari del nostre país, així com el reforçament en el camp universitari de la cultura i la llengua pròpies. A la vegada, contempla mesures diverses per avançar cap a un espai europeu d'ensenyament superior que entre tots anem construint. Finalment, ens vol ajudar a augmentar la nostra autoexigència mitjançant polítiques noves de professorat, de recerca i de qualitat.

La Llei d'universitats de Catalunya que avui us proposem viu dins d'un marc jurídic determinat, en el nostre cas, la Ley orgánica de universidades, de desembre de 2001, però vull fer notar que, com en tota l'acció legislativa d'aquest Parlament, quan decidim sobre una llei, ho fem sobre la Llei i no sobre el seu marc, o dit de manera més directa, podem tenir opinions diverses sobre la LOU, però podem coincidir, alhora, sobre la voluntat i la conveniència de la Llei que avui es votarà.

Són molts els aspectes importants d'aquesta Llei, no voldria ara entrar en una enumeració llarga i potser una mica feixuga, n'esmentaré diversos i m'estendré en un de determinat, el professorat.

En primer lloc, cal deixar constància que la Llei és molt respectuosa amb l'autonomia universitària, fins i tot en algun aspecte, com la composició del Consell Social, a

on la LOU convidava a rebaixar el pes de la comunitat universitària, la Llei ha refusat de fer-ho.

En segon lloc, la Llei desenvolupa una actitud i introdueix tota una sèrie de mesures afavoridores de la permeabilitat entre la universitat i el seu entorn cultural, social i econòmic. Un exemple comparativament menor però representatiu és la introducció d'un representant dels exalumnes en el Consell Social de les universitats. Més en general, sota el Projecte de Llei d'universitats de Catalunya batega la percepció que avui la universitat constitueix, potser, el receptacle més important de capital intel·lectual de Catalunya i que en un futur on el progrés estarà dominat pel coneixement la valorització d'aquesta capital, mitjançant la millor docència i la recerca, serà essencial per al nostre país.

La Llei també recull i enforteix l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari a Catalunya que, a partir d'una trajectòria exemplar d'obra ben feta, passa a constituir-se, com a entitat de dret públic, en òrgan fonamental d'impuls de la qualitat.

Permeteu-me ara que m'estengui més sobre el tema del professorat, un aspecte central de la Llei.

(Pausa.)

La Llei ha pres l'opció d'obrir una tipologia nova de professorat contractat, laboral i indefinit, i posar-lo a la disposició de les universitats, que són –això convé deixar-ho ben clar– les que contractaran. No es tracta de substituir sinó de complementar, amb un nivell d'exigència no inferior, l'opció funcional.

No cal un coneixement aprofundit de la tradició universitària catalana per reconèixer en aquest fet un moment de culminació d'una llarga tradició reivindicativa. Sense remuntar-me a temps tan llunyans com els del I Congrés Universitari Català, el centenari del qual vàrem commemorar fa dotze dies, o els de la Universitat Autònoma de Barcelona del període republicà, em remetre a un període més recent, encara en la memòria viva de molts universitaris i, potser, de molts membres d'aquest Parlament: el III Congrés Universitari Català, celebrat a Barcelona del 10 al 15 d'abril de 1978 i que, per així dir-ho, desenvolupà el Manifest de Bellaterra, de 1975.

A la Ponència 9, redactada sota la responsabilitat de Joaquim Viaplana i de Marisa Siguan, podem llegir –tot el que segueix són cites–: «La necessitat que el futur professorat de les universitats catalanes no tingui el caràcter funcional es desprèn, com a corollari, dels drets fonamentals que han de definir la universitat nova, concretament els trets d'autònoma i de pública. Els avantatges que representa el contracte laboral respecte al funcional són molts. Aquesta forma de contractació situa els professors universitaris en pla d'igualtat amb qualsevol altre assalariat, amb els mateixos drets –estabilitat laboral, Seguretat Social, jubilació– i els mateixos deures –compliment laboral, qualitat en el treball, etcètera. Tenint en compte la conveniència que la plantilla de contractats se situï a tots els efectes en condicions d'igualtat amb la de numeraris, cal considerar seriosament la conveniència de mantenir dues categories de professors ordinaris d'universitats, la dels adjunts i la dels catedràtics.»

Vint-i-cinc anys després podem dir que, efectivament, això darrer és el que figura en aquest Projecte de Llei, sota els noms de «professor agregat» i de «catedràtic». Fins avui, la carrera acadèmica només podia ser funcional: les aspiracions d'implantació de la via contractual van quedar tancades per la LRU, aprovada el 1983; la LOU, en bona part per iniciativa nostra, les ha obertes. I voldria destacar que aquesta Llei que avui considerem estableix unes categories contractuals que són regulades en exclusiva per les universitats i per la nostra institució d'autogovern i que poden arribar a cobrir la meitat del total del professorat.

En el tràmit d'esmenes, i fruit d'un acord entre els grups parlamentaris de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana de Catalunya, que des d'aquí vull reconèixer, hem completat d'una manera decisiva la política de professorat contractat. No ens limitarem a obrir una porta, sinó que la traspasarem amb una política decidida de foment de la contractació de professorat laboral estable. L'objectiu serà d'establir cent contractes per any durant els propers dotze anys. A aquest programa li donarem el nom de Programa Jaume Serra Húnter en honor de l'eminent filòsof, polític i primer rector de la Universitat Autònoma de Barcelona de l'època republicana, mort a l'exili.

En relació amb el professorat, contractat o funcional, també cal fer esment de la importància que el Projecte de Llei dona a la recerca. A Catalunya no es pot parlar de recerca sense parlar de les universitats i del seu professorat. Us vull dir, i no exagero, que aquests han fet i estan fent una tasca admirable en aquesta dimensió, una dimensió que la Llei vol impulsar amb el reconeixement de noves realitats –la dels grans centres de recerca, la dels instituts, la dels investigadors propis, la dels vinculats, etcètera–, sempre amb l'objectiu de promoure amb intensitat la recerca, el desenvolupament, la innovació i la transferència de tecnologia i de coneixements.

Una altra de les millores que hem introduït en el tràmit d'esmenes, gràcies a un acord subscrit, fins ara, pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds, és l'articulació d'un marc general de finançament mínim per al període de vuit anys que culmina el 2010. Aquest acord, que ha sorgit del diàleg i el consens, respon a una reivindicació llargament expressada de les universitats catalanes, i justament, entre altres raons, per a la tranquil·litat de les universitats, fóra bo que comptés amb el recolzament de tots els grups que en un moment o altre s'han sumat a aquesta petició. Seria difícil d'entendre que aquest recolzament faltés; les raons conjunturals no haurien de prevaler sobre la possibilitat de consolidar un marc financer d'estabilitat per a les nostres universitats.

El maig de l'any passat els vots dels grups de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana i del Partit Popular van fer que aquest Parlament instés el Govern a presentar abans del següent període de sessions aquest Projecte de Llei. El Govern ha complert.

Senyores i senyors diputats, els demano el vot a la Llei. Més ben dit, perquè crec que és la mateixa cosa, els

demano un vot que resulti d'una anàlisi en clau catalana; és a dir, els demano que jutgin la situació des de la perspectiva de la nostra història i del paper d'aquest Parlament com la nostra més alta instància política. Seria una llàstima que el vot a aquesta Llei no fos més que una incidència d'un debat que resideix en el Congrés dels Diputats.

Abans de concloure voldria donar les gràcies a tots els membres de la societat, i molt particularment als de la comunitat universitària, que han ajudat a confeigir aquesta Llei; també vull agrair la tasca del col·lectiu humà que des del DURSI, el Consell Interuniversitari i l'Agència per a la Qualitat ha fet possible el Projecte. No seria factible una enumeració completa dels seus noms.

Cal afegir que el Projecte de llei ha millorat molt en el seu tràmit parlamentari, tant per la qualitat de les esmenes presentades pels diferents grups, com per la feina feta per la Ponència. Gràcies, doncs, als seus membres, als diputats Antoni Castellà, Miquel Barceló, Carles Bonet, Francesc Vendrell i Joan Boada.

Més específicament, vull reiterar el meu reconeixement al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; hem coincidit a veure el potencial de les noves categories de professorat contractat, i, des d'aquesta entesa, hem bastit un acord més extens que ens permetrà la posada en marxa, amb força, de la Llei.

Avui és un dia important per a la universitat catalana, però demà en ve un de més significatiu: demà la Llei ja serà en mans de les universitats que, per la seva pràctica, la transformaran d'un estri a un enginy potent de formació humanística, professional i amb valors, i de recerca, i tot per fer avançar el nostre país, Catalunya, i les fronteres del coneixement universal.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Passarem ara a defensar les esmenes a la totalitat i a l'articulat, i per fixar la posició dels diversos grups.

Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, vull començar, també, donant la benvinguda a la comunitat universitària tan ben representada en la figura dels seus rectors i rectores i representants del Consell Social de les diferents universitats.

El conseller ens ha presentat el Projecte de llei d'universitats de Catalunya i a mi em toca, en nom del meu Grup Parlamentari, explicar quina és la nostra posició en aquest Projecte, i ja vull avançar que la nostra posició no serà favorable a aquest Projecte de llei.

Senyor conseller, nosaltres no podem votar favorablement una llei que considerem que no es correspon amb

les necessitats de la universitat i del país, com espero explicar tot seguit.

No hi votarem a favor per raons de fons, per raons de model universitari, no per raons conjunturals.

Començaré presentant algunes consideracions prèvies. Primera, una llei catalana en el marc de la LOU estatal. Aquest és un condicionant que no podem obviar, ni el procés en el qual es va aprovar aquesta LOU. L'aprovació de la LOU estatal per part del Partit Popular, amb el suport de Convergència i Unió, deixava a les comunitats autònomes la possibilitat de desenvolupar alguns aspectes que feien aconsellable l'aprovació d'una llei catalana. Concretament, algunes ambigüitats de la LOU com, per exemple, la referida a l'Agència estatal i autonòmica d'Avaluació o de Qualitat, com n'hem acabat dient aquí, per a la contractació de professorat, aconsellaven concretar el paper de l'Agència Catalana per intentar evitar una interpretació abusiva per part de l'Estat.

Nosaltres defensàvem l'aprovació d'una llei tècnica de mínims –i així ho tenim escrit–, que es podia aprovar per tràmit d'urgència, que es limités a aprovar aquells temes que necessiten les universitats per poder funcionar. Insistim que aquesta era la millor solució mentre esperàvem poder reformar la LOU i fer una llei catalana en millors condicions.

Recordem que la LOU fou contestada majoritàriament per la comunitat universitària, i que el marc actual de la LOU limita les capacitats de Catalunya per poder legislar en matèria universitària, alhora que limita la mateixa autonomia universitària. El Govern no ho ha entès així i ens ha presentat una llei catalana que nosaltres considerem llarga i retòrica. Potser perquè no vol modificar la LOU, ja li està bé, per això la va votar; però, alhora, ens diu que cal aprovar-la urgentment al·legant que necessitava protegir-se de l'aplicació de la LOU que en feia el Govern espanyol, sobretot, en temes com l'Agència d'Avaluació.

O sigui, Convergència i Unió aprova una llei a Madrid que ara resulta que el Govern del PP aplica contra l'autonomia catalana. Per què la votaven a favor, si les seves ambigüitats sembla que permetien que fos utilitzada d'aquesta manera? Però, alhora, sembla que ja li està bé i no la vol modificar. Com quedem?

Alguns problemes de procediment. Nosaltres considerem que la forma en què s'ha preparat i tramitat la LUC ha limitat la possibilitat d'un ampli acord parlamentari que nosaltres desitjàvem. En primer lloc, aquesta és una llei que, malgrat la seva importància, s'ha generat i tramitat, al nostre entendre, sense el debat necessari i sense acord amb la comunitat universitària, com tot seguit explicaré.

Considerem que no s'ha fet un debat amb la societat catalana. Avui la societat catalana ignora que estem discutint una llei tan important i que tant la pot afectar en el futur. La LOU, per diverses circumstàncies, va tenir molta més repercussió social a Catalunya que la LUC –algunes circumstàncies no desitjables, és ben cert. Les jornades de Sitges foren positives, però hem de constatar, hem d'acceptar que no varen arribar a la societat.

Sense un acord amb la comunitat universitària, com deia, el Govern va negociar un projecte de llei amb una comissió de vicerectors. Al Projecte, finalment enviat al Parlament, hi va aparèixer un manifest de l'ACUP, l'Associació Catalana d'Universitats, de data 4 de juliol, que afirmava, entre altres valoracions crítiques –i ho llegeixo textualment–: «El text presenta encara importants deficiències.» És un manifest de data 4 de juliol, és a dir, quan ja havia entrat el Projecte de llei al Parlament.

«El text presenta», deia, «encara importants deficiències, especialment pel que fa a la superposició de competències i funcions entre les universitats i el Departament competent en matèria d'universitats, la qual cosa té implicacions serioses sobre l'autonomia universitària i la preservació del servei públic de l'educació superior i de la de recerca.» Coses importants. Parlen d'importants deficiències. Parlen d'implicacions serioses sobre l'autonomia universitària. I es refereixen a implicacions serioses a la preservació del servei públic de l'educació superior i de la recerca. Les esmenes incorporades al Projecte no modifiquen substancialment els aspectes denunciats per l'ACUP. Algunes de les nostres esmenes anaven, exactament, en aquest sentit.

Sense un debat al Parlament, després de dues reunions curtes de la Ponència –en les quals, per cert, es varen aprovar totes les esmenes tractades per consens, és cert que eren les esmenes més tècniques o de caràcter formal–, Convergència i Unió i Esquerra Republicana anuncien un acord amb el Govern i donen per acabades les reunions previstes. Els dos grups decideixen interrompre els treballs de la Ponència i anuncien, amb el Govern, l'aprovació urgent de la llei. Ho anuncien públicament. On està el respecte a la capacitat legislativa del Parlament? Per tant, resumint: falta debat, falta incidència en la societat, falta d'acord amb la comunitat universitària.

En segon lloc, l'acord Convergència i Unió - Esquerra Republicana, anunciat per sorpresa tot just iniciar-se els treballs de la Ponència, ens ha situat en un marc molt estret per a la possible negociació de les nostres esmenes.

Com explicarem més avall, estem en desacord amb el model de contractació que vostès han acordat, i la seva acceptació era la condició prèvia que ens posaven ambdós grups per entrar a negociar. El nostre model de contractació el tenim explicat per escrit des d'abans del Projecte de llei. Per tant, nosaltres vam manifestar, des del primer moment, el nostre desacord en allò, com explicaré detalladament més endavant.

En tercer lloc, en aquesta primera visió general, l'anunci d'acord amb Esquerra anava associat al fet que s'havia d'aprovar la llei en el primer ple del proper període de sessions, o sigui, el primer ple de febrer, sense cap marge de flexibilitat –de flexibilitat temporal, en aquest cas–, per part del Grup referit.

Resumint, el Govern presenta un projecte de llei d'universitats al Parlament, un tema bàsic per al futur del país, sense aconseguir implicar la societat, sense acord de la comunitat universitària; assegura la seva aprovació amb un acord amb Esquerra; interromp els treballs

de la Ponència; ignora la majoria de les esmenes presentades pels altres grups, i marca un calendari d'urgència que no permet, que no facilita el debat parlamentari.

El Govern assumeix la responsabilitat d'aprovar aquesta llei sense un ampli suport parlamentari, i, per tant, sense la força i la credibilitat de futur que podria i que hauria de tenir una llei universitària de Catalunya. No pretenguin traslladar-nos aquesta responsabilitat. Aquesta responsabilitat és del Govern i dels grups parlamentaris que donen suport a aquest Projecte de llei.

Però, tot i ser importants els dos punts anteriors –les limitacions del marc de la LOU i els problemes de procediment– ho són més els que segueixen: les nostres discrepàncies amb el model d'universitat catalana defensat per Convergència i Unió i Esquerra Republicana i el nostre desacord a negociar un marc de finançament futur dins del model anterior; discrepàncies amb el model d'universitat de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana, sobretot, però només, pel que fa al model de contractació.

Vostès han pactat un model de contractació que té la virtut –i estem d'acord en aquesta part– d'incorporar, d'assegurar la incorporació de mil dos-cents nous professors contractats durant els propers dotze anys, a un ritme d'un centenar per any, la qual cosa assegura, és ben cert, el relleu generacional. Amb això, ho repetixo, hi estem d'acord. Però que també té greus mancances que ens el fan rebutjar. La més important d'aquestes mancances és la rigidesa del sistema: categories idèntiques dels funcionaris, règim salarial fixat pel Govern, etcètera. Que ens fan pensar que el que realment volien vostès, que el que realment volen vostès és crear un nou cos de funcionaris de la Generalitat.

També cal tenir en compte que les universitats s'hauran de fer càrrec del 50% del contracte laboral, a part dels costos indirectes que en algunes carreres, com ho saben molt bé els rectors, és més important que el cost salarial estricte. Per tant, traslladem un cost addicional a les universitats en una situació que, com veurem, és prou difícil. Una de les poques innovacions de la LOU, potser l'única –m'ho permet senyor Vendrell?–, la contractació del professorat la desvirtuen i la transformen en la pràctica amb una nova via funcional.

Nosaltres pensem que la contractació és un instrument important que, formant part de l'autonomia universitària, podria permetre la millora en la gestió i una major competència entre universitats. Creiem en un sistema universitari plural on cada universitat –equip de govern, consell social, comunitat universitària– pugui decidir les seves estratègies de futur en un marc incentivador de l'eficiència i de la qualitat.

Creiem que les universitats catalanes s'han d'obrir al món i intentar captar els millors alumnes i els millors professors. Per què aquesta por que el Govern ajudi les universitats a promocionar-se fora de Catalunya? Ho hem discutit en el debat en ponència.

Convergència i Unió i Esquerra Republicana han pactat una llei tancada i identitària en què no podem estar-hi d'acord. Nosaltres volem una universitat catalana

que jugui un paper de liderat en el marc de la societat del coneixement; una universitat global i dinàmica, oberta i competitiva; una universitat que jugui un paper protagonista en una Catalunya amb més ambició; una universitat que també jugui un paper protagonista en el canvi que necessita i que reclama Catalunya i que nosaltres aspirem a representar.

Però també tenim discrepàncies amb la proposta de negociar la nostra esmena de finançament. Un cop negociat l'acord, Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens proposen incorporar-hi la nostra esmena de finançament que proposa un increment que és nostre. Nosaltres el posem en aquesta esmena, no estava previst en el Projecte de llei. Dic que proposa un increment d'un 30%, en termes reals, en el finançament universitari durant el període 2003-2010. Això en el marc del referit acord, que no compartim –ja ho he dit– i que no accepta la majoria de les altres esmenes del nostre Grup, cal recordar-ho. Considerant que havíem presentat unes dues-centes esmenes, això volia dir que la majoria de les nostres esmenes quedarien fora del text final.

Per altra banda, el Govern es negava a dotar un crèdit extraordinari per a l'any 2003, que hauria pogut donar credibilitat a un possible acord, crèdit extraordinari que considerem absolutament necessari, i que les universitats també el consideren necessari.

Finalment, Esquerra Republicana es negava a acceptar la segona part de la nostra esmena, la que vincula la distribució dels increments pressupostaris a incentivar, prioritàriament, la millora de l'eficiència i la qualitat de les universitats, en definitiva, els seus resultats. Per a nosaltres és tan important la primera part com la segona. No podem senzillament limitar-nos a dir que hi haurà un increment d'un 30%: hem de dir com, hem de dir amb quins criteris. Potser volen incentivar la ineficiència i la falta de qualitat? Per què no accepten aquesta part?

Sembla que el Govern volia un xec en blanc, en definitiva, per al 2003, a canvi de res, i Convergència i Unió i Esquerra Republicana ens proposaven un model de finançament realment singular, que no entenem. La nostra esmena era conjunta, tenia una primera part i una segona.

Anàlisi dels continguts de la LUC. Passaré, després d'aquesta anàlisi de caràcter general, passaré als seus continguts des del nostre punt de vista, dels continguts del Projecte presentat pel conseller. Des del nostre punt de vista, què hauria d'aportar una llei d'universitats de Catalunya? Nosaltres creiem que, entre altres coses, la nova Llei hauria de ser capaç d'aportar dos elements essencials, que considerem que no els aporta. En primer lloc, un nou marc legal per a una nova política universitària. Cal una nova política universitària. I la Llei hauria de ser-ne la seva concreció legal: per seguir igual no cal fer una llei. I vostès han fet un text per seguir igual. Nosaltres no hi podem estar d'acord.

En segon lloc, un nou impuls per a les universitats, amb elements innovadors que facilitessin aquest nou impuls. Les universitats catalanes poden jugar i han de jugar un paper protagonista en l'impuls cap a la societat del co-

neixement. La nova Llei hauria d'anar en aquesta línia i considerem que no hi va. La LUC no dona resposta a cap dels dos requeriments. Les nostres principals discrepàncies en el contingut del Projecte de llei les ordenaré i resumiré, les prop de dues-centes esmenes, en els deu apartats que segueixen: primer, finançament; model de contractació; igualtat d'oportunitats; autonomia universitària; rendiment de comptes; sistema de qualitat; consell social; model territorial; universitat oberta al món, i un darrer punt dedicat a esmenes que, des del nostre punt de vista, introduïen elements innovadors que la Llei no té, que el Projecte de llei no té.

Finançament. Ja ens hi hem referit. Durant anys hem reclamat un model de finançament objectiu i transparent i un increment de recursos per acostar-nos a la mitjana europea. Jo he sentit moltíssimes vegades a la diputada Duch reclamar aquest nou model de finançament. I, ara, al final de la darrera legislatura del pujolisme resulta que han aprovat un model de finançament redistributiu i inaplicable i que s'obliden del finançament en el Projecte de llei. En el Projecte de llei, ho repeteixo, no hi era. I els rectors el reclamaven. Ara, precisament ara, volen assumir la nostra esmena per als propers vuit anys.

Ara que les diferents conselleries del Govern s'estan endeutant dia sí i dia també amb càrrecs al proper exercici. Ja ho saben, el mètode alemany: endeutem-nos avui que ja pagarà el proper Govern. En aquestes condicions no els podíem donar un xec en blanc. Les universitats tenen problemes econòmics i financers seriosos, ens consta. Han tingut dificultats per tancar els pressupostos del 2003 i estan endeutades a causa del sistema de finançament dels plans d'infraestructures. Qui és el responsable d'aquesta situació?, qui n'és el responsable? Que el Govern assumeixi la seva responsabilitat, que nosaltres ja assumirem els nostres propis compromisos. Aquest compromís de futur es concreta en la nostra esmena, tota sencera, sense retalls, la primera i la segona part. La sortida d'aquesta situació no serà fàcil i ens obligarà a sacrificis i esforços, per part de tots, en el futur.

Model de contractació, segon punt. Ja ho hem dit, també: estem en contra de crear un nou cos de funcionaris de la Generalitat, i aquesta pensem que és la finalitat de l'acord amb l'esquerra, acceptant la virtut, que ja he dit abans, d'assegurar un flux que permeti el relleu generacional. Deixem que les universitats, en exercici de la seva autonomia, utilitzin de la manera que creguin convenient aquest magnífic instrument que pot representar el sistema de contractació. Algú té por de l'autonomia universitària? Per què aquesta desconfiança en la universitat?

Tercer punt, igualtat d'oportunitats. La LUC no promou la igualtat d'oportunitats; les nostres esmenes, sí. Nosaltres proposem, en l'esmena número 162 –i la lleixo textualment– que «la política de crèdits, beques i ajuts prevista en aquesta Llei s'ha de concretar» –la Llei no ho concreta– «en un sistema d'ajuts en tres modalitats: la beca bàsica o complementària, la beca salari o d'ajuda compensatòria i el préstec renda». Més endavant, en altres esmenes, concretarem la naturalesa de cada una d'aquestes modalitats i proposem una dispo-

sició final que obliga el Govern, els futurs governs, a desplegar les previsions sobre crèdits, beques i ajuts, en el termini de quatre anys. Amb aquestes esmenes, volem que el principi d'igualtat d'oportunitats en l'accés a la universitat no quedi com un principi genèric, sinó que es concreti com una obligació del Govern de la Generalitat.

Quart punt, autonomia universitària. Ja ho deia el manifest de l'ACUP, l'Associació Catalana d'Universitats Públiques: la LUC és en general poc respectuosa amb l'autonomia universitària, tota ella traspuja una certa desconfiança en la universitat. Nombrosos articles comencen amb la frase: «El Departament competent i les universitats...» Les nostres esmenes anaven en el sentit de clarificar, en cada cas, a qui corresponia cada competència o funció. L'experiència ens demostra que les ambigüitats solen ser fonts generadores de futurs conflictes.

Amb la LUC, un té la sensació que algú ha pensat en un conseller o consellera amb funcions de supràrector de les universitats catalanes. Nosaltres no hi estem d'acord, amb aquest model. Les universitats han demostrat la seva capacitat d'iniciativa i d'innovació del conjunt del sistema universitari català, mentre el Govern sovint hi posava el fre. Innovacions com el contracte programa, entre altres, per posar-ne només un exemple, no han sortit de la iniciativa del Govern, sinó de propostes impulsades des de les universitats. «Autonomia», però, no vol dir «autonomia corporativa», tot s'ha de dir; també comporta responsabilitat i control social. Una autonomia, per altra banda, degudament equilibrada, amb un necessari retiment de comptes als poders públics i a la societat.

Cinquè punt, retiment de comptes. Ho deia ara: l'equilibri autonomia-rendiment de comptes hauria de ser un dels elements bàsics de la LUC. La Llei es queda curta en un sentit, ja ho hem vist, però també en un altre: és poc autonomista i potser, en contrapartida, concreta poc les formes en què les universitats donen compte als poders públics de la seva gestió.

Algunes esmenes nostres anaven o van –van, perquè les mantenim– en aquest sentit. Per exemple, la que fa referència a la compareixença, cada dos anys, de cada rector, acompanyat –diu l'esmena– «dels respectius presidents dels consells socials al Parlament, per donar compte de la marxa de la seva universitat». Sembla que no agrada que els rectors i presidents dels consells socials vinguin al Parlament. I que no ens diguin que ja hi poden venir, se'ls pot convocar. La pràctica és que no és així; per això ho posàvem a la Llei.

També cal tenir en compte la real aplicació de la figura dels contractes programa, associada a un sistema d'indicadors i a un model de finançament complementari vinculat a resultats. Les avaluacions que realitza l'Agència de la Qualitat han de tenir la seva relació amb el contracte programa, tancant el cercle d'un sistema que busca l'excel·lència.

Sisè punt, sistema de qualitat. Per a la millora de la qualitat universitària, així com per a un adequat sistema d'incentius, no n'hi ha prou amb l'Agència de la Qualitat, que és necessària, que ha fet un treball valu-

ós; aquesta és una visió administrativa de la qualitat. Cal la implantació d'un sistema de qualitat format per diferents elements que ajudin a millorar la qualitat de l'ensenyament i de la recerca universitària amb el suport de l'Agència de la Qualitat.

Una nostra esmena, concretament la 433 i següents, proposava la implantació d'aquest sistema com un instrument de millora i d'avaluació objectiva de les universitats catalanes. Els poders públics hem de vetllar des de fora pel bon funcionament d'un sistema complex, com el sistema universitari, i això només es pot fer, aquí i a tot el món, amb un bon sistema de senyals i amb un sistema d'incentius relacionat amb el primer.

Consell Social, setè punt. La composició del Consell Social previst a la LUC no assegura, des del nostre punt de vista, la presència de col·lectius importants, com els sindicats o els col·legis professionals, fins ara presents. En les nostres esmenes es corregia, entenem, aquesta anomalia.

Per altra banda, proposàvem el nomenament del president del Consell Social per part del Parlament, la qual cosa asseguraria la necessitat d'una majoria qualificada i d'un diàleg sobre aquesta qüestió tan important. Es tractaria d'evitar la pràctica habitual de l'actual Govern, que, amb algunes excepcions –notables excepcions, s'ha de reconèixer–, ha convertit aquestes presidències, sobretot darrerament, en autèntic cementiri d'elefants del Partit del Govern.

Punt vuitè, model territorial. La Llei no resol l'actual crisi del model territorial, i això és importantíssim. Nosaltres proposàvem la creació de la figura del campus territorial, amb representació de les forces econòmiques i socials i de les diferents administracions del territori, juntament amb la universitat, per fomentar la relació dels centres universitaris amb el seu entorn i potenciar la figura de la universitat com a peça essencial de les estratègies econòmiques del territori. Ho hem dit moltíssimes vegades. Pensem que les universitats hi estan d'acord.

També proposem donar solució a la integració dels centres adscrits, promoguts per l'Administració local, per la via de la integració negociada entre les dues administracions. Aquest problema afecta avui moltes ciutats de Catalunya, i cal trobar-hi una solució urgent. Avui, a Catalunya hi ha centres universitaris en més de vint ciutats; aquest és un patrimoni del país. I molts d'aquests centres tenen problemes que requereixen un nou model territorial. El model purament quantitatiu que es va aplicar a partir de la segona meitat dels vuitanta ha entrat en crisi i no serveix per al futur, i els diferents plans de programació de la Generalitat han aguditzat greument aquesta crisi. La situació actual de l'oferta universitària, que l'actual Govern, com deia, ha agreujat i no ha estat capaç de fer-hi front, ens obligarà en el futur a adoptar mesures difícils i doloroses, que ens han de permetre, però, superar la situació actual. No serà possible ajornar més el problema, i el proper Govern l'haurà d'enfocar amb decisió.

Novè punt, universitat oberta al món. Reclamem la promoció activa del districte obert per atraure els millors estudiants espanyols. Sembla que això fa por a algú;

potser algú prefereix una universitat i potser un país tancats en ells mateixos. Nosaltres volem una universitat i un país oberts, sense pors, amb confiança en nosaltres mateixos.

També reclamem que la universitat catalana fomenti l'atracció d'estudiants d'arreu del món i que el Govern incentivi i fomenti aquestes activitats. Algú sembla que té por als verbs «promoure», «fomentar», «incentivar»; nosaltres no. Ho pensem fer, com ho fan els països europeus i, jo diria, tots els països del món.

El sistema universitari és també la punta de llança d'un nou sector econòmic, no només, però també: el sector del coneixement. I Catalunya ha d'apostar per aquest nou sector, no hi ha alternativa. Així ho estan fent els països europeus més dinàmics i això vol dir ser competitius a nivell internacional, importar els millors professors i alumnes, exportar els productes, formació i recerca, i alimentar l'entorn econòmic amb el factor més important avui en el món econòmic: el coneixement. I això no ha d'espantar ningú. Això no vol dir mercantilitzar la universitat, això no vol dir que no prestarem atenció a les humanitats o a les ciències socials. Al contrari, això vol dir tenir la voluntat política d'assignar a la universitat el paper protagonista que entenem que ha de jugar i estem convençuts que la universitat pot i vol jugar.

Finalment, per acabar aquest repàs a les nostres esmenes, algunes esmenes per fer una llei més innovadora; pensem que aquesta Llei és poc innovadora. La LRU, del 83, va introduir innovacions importantíssimes; la LOU, n'he citat una, senyor Vendrell. No hi veiem elements innovadors, en aquesta Llei. Nosaltres en proposàvem uns quants. El conseller ha fet referència a la recerca i ha dit que la universitat ha fet una tasca admirable; és ben cert, sí, malgrat el Govern. El Govern no ha donat suport a aquesta tasca admirable de la recerca de les universitats i hem arribat a un coll d'ampolla important que hem de saber trencar a través d'una política de recerca, que –hi estem d'acord, senyor conseller– passa sobretot per les universitats. No perquè vulguem quedar bé amb les universitats: perquè l'estructura de recerca que tenim a Catalunya és la que és; nosaltres no tenim una infraestructura de recerca com la que tenen a Alemanya. Nosaltres pensem que la Llei es queda curta també en aquest aspecte.

Nosaltres proposàvem altres elements d'innovació, com les pràctiques d'estudiants, que proposàvem que el Govern ajudés, ajudi les universitats a permetre, a assegurar aquestes pràctiques a tots els estudiants de segon cicle; nosaltres pensem que en un període relativament raonable això seria possible. Nosaltres proposàvem adoptar criteris internacionals per a la Comissió d'Avaluació de la Recerca. Nosaltres proposem l'ús de les TIC per part d'estudiants, de les tecnologies de la informació i la comunicació, per part d'estudiants i professors, amb fórmules de tutoria i de formació semipresencials, amb nous models pedagògics adaptats a aquestes tecnologies. Nosaltres proposem també que la universitat jugui un paper actiu per promoure la societat de la informació i la seva difusió al conjunt de la població. Nosaltres proposàvem, finalment, una millora, entenem, en el foment de la capacitat emprenedora de la universitat.

Aquestes i altres esmenes són les que nosaltres mantenim i sotmetem a la consideració dels senyors diputats i de les senyores diputades, i ens agradaria..., sospitem que no serà així, però ens agradaria que mereixessin el seu suport, perquè, seriosament, milloren substancialment aquest Projecte de llei que ens ha presentat el senyor conseller.

Per tot el que he dit, no podem votar favorablement el Projecte de llei universitària de Catalunya. Aquesta no és la llei que necessita la nostra universitat; aquesta no és la llei d'universitats que necessita Catalunya. Però, com ja he dit, en aprovar la LOU, Convergència i Unió i el PP varen crear un problema nou, que no hi era, que feia necessari disposar d'una llei catalana. Les universitats, és ben cert, i així ens ho han dit, necessiten una llei; no volem, doncs, tampoc votar-hi en contra. És per això, senyor president, que li comunico la nostra decisió de retirar la nostra esmena a la totalitat.

No ens deixen altra sortida que votar l'abstenció. No es tracta, però, d'una abstenció passiva, indiferent; es tracta d'una abstenció compromesa: ens abstenim de votar favorablement una llei que no és bona per a Catalunya i assumim un compromís de futur amb la universitat catalana. Aquest és el sentit exacte del nostre vot. Quin és el nostre compromís de futur amb la universitat catalana? Des d'aquesta tribuna parlamentària, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, assumim des d'ara els següents compromisos.

Primer, reformar la Llei universitària de Catalunya que segurament s'aprovarà avui, tan bon punt disposem d'una majoria parlamentària que ho permeti, reformar-la en el sentit, lògicament, de les nostres esmenes.

Segon, en el cas probable i desitjable d'accedir al Govern de la Generalitat a finals d'aquest any, acordar amb les universitats públiques catalanes un nou model de finançament clar, objectiu i transparent, que permeti augmentar gradualment les aportacions previstes a l'article 118 de la LUC, fins a assolir un increment real del 30% dels recursos de l'exercici 2003, no més tard de l'any 2011. La responsabilitat del 2003 és del Govern; nosaltres assumim el compromís per als següents vuit anys. Aquests increments pressupostaris –i això és important– es destinaran preferentment a incentivar la qualitat i l'eficiència de les universitats públiques catalanes; ho repeteixo, es destinaran preferentment a incentivar la qualitat i l'eficiència de les universitats públiques catalanes.

Tercer compromís, col·laborar des d'avui amb les forces polítiques i socials que ho desitgin en la preparació de la reforma urgent de la LOU, que modifiqui l'actual marc legal espanyol i permeti el ple exercici de l'autonomia universitària i de l'autogovern de Catalunya.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, aquest serà el sentit del nostre vot.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, també, als rectors i rectores de les universitats i als presidents i membres dels consells socials per estar presents en aquest debat. Veig, senyor president, que tinc mitja hora, i em temo que no tindrè capacitat per omplir-la. Per tant, demano disculpes d'entrada, i així, també, aquí intentarem compensar el discurs del senyor Barceló...

El president

No es preocupi, senyor diputat...

El Sr. Vendrell i Bayona

...i farem una mitjana. Gràcies.

El president

...suposo que tothom el comprendrà.

El Sr. Vendrell i Bayona

Per tal de no tenir errors, començaré, senyor president, pel final. Nosaltres hem mantingut vives per a aquest Ple una sèrie d'esmenes de què anuncio ja en aquest moment la seva retirada, exceptuant, que és les que mantindrem vives a votació, les esmenes 35, 77, 100, 106, 125, 128, 130, 141, 150 i 160, que han estat entregades a la lletrada.

També començant pel final, en aquella cosa de la cortesia, d'agrair als companys de ponència el treball fet, ho faig, d'agrair els serveis de la cambra, ho faig, si bé és veritat, senyor president, i en parlarem d'aquí a un moment, que massa feina no n'hem tingut, perquè la Llei d'universitats a Catalunya s'ha convertit en una llei política, de pactes polítics, que es poden entendre, i potser fins i tot es poden compartir, però que no hi ha hagut seriosament un treball profund d'anàlisi de les aportacions que es feien. Han prevalgut altres interessos legítims.

Torno enrere, de totes maneres, un moment. Deia que mantindrem vives una sèrie d'esmenes que fan referència, i no em vull fer llarg amb aquest tema ni pesat, també, òbviament, a una sèrie d'articles de la Llei, articles que poden tenir –que poden tenir– conflictes competencials, i les mantenim vives, jo diria, per seriositat. Jo, sincerament, crec que als articles poden tenir conflictes competencials, si bé també crec, al mateix temps, i d'això ja en parlarem, que tenen bastant sentit comú, que, de vegades, són dues coses que no necessàriament van unides ni necessàriament són diferents.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació volia, i crec que era necessària, fer la Llei d'universitats de Catalunya. El món universitari volia la Llei d'Universitats a Catalunya, i el marc de la LOU, senyor Barceló... Per cert, anem millorant, senyor Barceló. Vull dir, jo recordo quan vam fer aquí el debat aquell de la constitucionalitat de la LOU i tal que en aquell moment no hi havia re bo de la LOU, ara es veu que ja n'hi ha un punt. Vull dir, és un problema de mesos, i acabaran acceptant que la LOU és fantàstica i perfecta. Vull dir, sempre la vida és un problema de tenir

paciència, i sobretot amb vostès, no?, vull dir, de mica en mica van anant al camí que han d'anar. Però, deixada a part aquesta història, també és veritat, per cert, que en aquell debat vam parlar –ens vam divertir molt, no?–, vam parlar d'això de l'autonomia universitària, oi?, i em sembla que vaig ser jo, si no em falla la memòria, i no em falla, no?, que per part del nostre Grup portava el tema..., que a base d'algunes esmenes seves que havien presentat allà a Madrid –veritat?, perquè vostès, com que tenen això del doble discurs i no es creuen bé els papers, de tant en tant es desorienten–, a base d'unes esmenes seves que havien presentat allà a Madrid, vam fer una petita demostració que en autonomia universitària les seves esmenes no avançaven massa. És que m'ha recordat el tema quan estava per allà assegut, no?, i vostè, defensant l'autonomia universitària, deia que, en fi, que això dels presidents dels consells socials de les universitats els hauria d'elegir el Parlament. Si això és autonomia universitària, que vingui Déu i ho vegi! Però bé, és un problema, no?, cada u entén les coses com les entén.

Perdonin pel tema i tornem al negoci. Deia que la LOU ha facilitat el marc, ha facilitat el marc de poder fer la Llei d'universitats de Catalunya, i el problema, segurament perquè el conseller ho ha intentat fer relativament bé, parlant prèviament amb les universitats, parlant prèviament amb els sectors, diguem, afectats per la Llei, el problema era de calendari. El conseller estava preocupat, estava preocupat perquè tenia un calendari que se li tirava a sobre, perquè podia, aquest calendari, complicar l'aprovació de la LUC, perquè podia, aquest calendari, complicar l'aprovació de la Llei i entrar massa ja en una època electoral, per dir-ho d'alguna manera, i entrar massa en allò del debat polític.

Per altre costat, creia, el conseller, amb tota la raó, que aquesta Llei, que ell volia, que la Conselleria volia, que Catalunya necessitava i que les universitats volien era necessari tirar-la endavant.

Tenia por de la posició del Grup Socialista, de què faria. Home!, es va posar en evidència, i aquí és un dels temes curiosíssims de la tramitació d'aquesta Llei, veritat?, es va posar en evidència amb el fet que els tres grups, no?, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i el Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, doncs, van presentar esmenes a la totalitat, no? Vull dir, tenia por que hi hagués aquí un problema que dificultés tirar endavant la Llei i, fins i tot, tenia por que la Llei s'hagués d'aprovar només amb seixanta-vuit vots. Considerava, el conseller, i jo també crec que era molt convenient, no?, considerava, el conseller, que hauria estat molt bo que la Llei tingués un ampli consens en aquesta cambra.

Davant d'aquest problema, i aquí, per unes raons que jo a aquestes altures de la meua vida encara no he arribat a entendre, o les he entès perfectament bé, el conseller va decidir fer un pacte –abans vostè hi feia referència, senyor Barceló–, fer un pacte amb Esquerra Republicana, un pacte, escolti'm, quasi financer, perquè, vull dir, és un pacte, el nucli del pacte, no?, vull dir, és una cosa a dotze anys vista. Vull dir, això sembla un crèdit bancari més que un acord polític, no? A dotze anys vista, pagat a terminis, a 100 professors per any, total 1.200,

i sense interessos. Aquesta sí que és la part important –aquesta sí que és la part important– de la negociació feta. I a base que es diu, i això és l'essencial del pacte, que les universitats podran contractar 1.200 professors més en dotze anys, a 100 per any, diu, a més a més, el mateix punt bàsic, no?, a base d'això, hi ha hagut un pacte d'Esquerra Republicana i la Conselleria per tirar endavant la Llei d'universitats de Catalunya.

Bé, he dit abans que tothom té la legitimitat per fer el que hagi de fer. He dit que no ho entenc massa, sincerament, ni per part d'un grup ni per part de l'altre –espero que després el senyor Bonet ens ho expliqui, no?, quin és el tema essencial d'aquest pacte, com no sigui que no cal pagar interessos pels dotze anys a cent per any. Sí que entenc, i és el que passarà avui, que suposo que per quedar-se sol amb 68, el Govern de la Generalitat –perquè ara hem entrat en un altre dinamisme, en el dinamisme de desmarcar-se del PP–, el Govern de la Generalitat prefereix molt més fer 68 amb Esquerra Republicana que fer 68 amb el Partit Popular, o intentar fer, que és el que s'hauria hagut d'intentar fer, 135 amb tots. És perfectament legítim –és perfectament legítim–, però això..., crec que el resultat final, com es veurà en aquesta votació, desvirtua totalment l'esperit que hauria hagut de tenir una llei com la Llei d'universitats de Catalunya, que la comunitat universitària hi estava d'acord i en què aquestes presses i pactes estranys han impedit –han impedit– aquest consens i aquest anar avançant, que, per cert, en l'única reunió de ponència que es va fer –l'única, perquè després de seguida vam fer aquest pacte, no?, i bé, i ens en vam anar de vacances, és clar, amb això fet–, doncs, en l'única reunió de ponència que es va fer s'havia avançat bastant. No hi havia un clima que fes sospitar que la Llei no seria aprovada, però, bé, insisteixo que tothom té dret a buscar els aliats que vulgui i tothom té dret a buscar exactament el contrari del que s'hauria d'haver buscat.

Jo no entraré, senyor president, en les esmenes que nosaltres varem presentar, les que varem retirar o hem retirat, amb les que mantindrem. Vull dir, no entraré en aquest debat, perquè em sembla que seria una mica complicar-nos la vida, i que el que estic intentant transmetre és que aquí hi ha una decisió política, que un accepta i respecta, com no pot ser d'altra manera.

Nosaltres, en conseqüència, ens abstindrem, i ens abstindrem –home!, he de ser exactament contrari al senyor Barceló, no?–, ens abstindrem no perquè estiguem en contra de la Llei..., que, per cert, és una bona llei, i, per tant, és trist que hagi d'acabar d'aquesta manera per culpa d'un pacte mal fet, d'unes presses i d'unes pors, és trist, i ho torno a repetir, que hagi d'acabar d'aquesta manera per culpa d'un pacte mal fet, d'unes presses i d'unes pors, perquè la Llei és bona. Home!, tot és millorable, en aquest món, però, hi insisteixo, és una bona llei. Té algunes coses que poden ser discutibles, però serà coherent i no hi entraré, encara que una mica el cos m'ho demana. Bé, jo crec que és una llei una mica intervencionista –una mica intervencionista. Jo li deia un dia, senyor conseller –a pesar que el text ha millorat, no?–, que jo no sabia si era la Llei d'universitats de Catalunya o la Llei de la universitat de Catalunya i que

a partir d'aquí hi havia una sèrie de subseus. Bé, però aquest intervencionisme, aquesta mica d'intervencionisme, és una cosa clàssica, diguem, amb les coses que el Govern de la Generalitat té a bé enviar. Per tant, diguem, res d'estrany.

No, senyor Barceló, no comparteixo amb vostè les crítiques a la Llei, i ara parlant molt seriosament. És una llei que suposo que amb el temps serà millorable, però és una llei que Catalunya necessitava i que les universitats necessitaven, i és una llei que a part d'aquest –jo considero– error polític, la Conselleria l'ha fet a consciència, l'ha fet ben feta, hi ha treballat profundament, i, a pesar de l'abstenció, crec que això ha de quedar clar –crec que ha de quedar clar–, i per això, segurament, em sap molt més greu que la Llei hagi, hi insisteixo, de ser aprovada com serà aprovada. Vostè ha dit, senyor Barceló, que fan una abstenció amb un compromís amb les universitats de millorar-la. Entrem en un període de sessions que serà bastant complicat, no?, perquè em temo que tot ho anirem aprovant, abstenint-nos-hi o votant-hi en contra, amb el compromís de canviar-ho quan algú pensa que guanyarà les eleccions a partir del mes d'octubre. Fins i tot, amb l'Estatut passa això –fins i tot amb l'Estatut–, per cert, també amb el compromís de, amb la qual cosa, sincerament, si aquesta ha de ser la dinàmica d'aquest període de sessions, més val que ens en anem a casa, deixem de treballar i ja treballarem quan hagin passat les eleccions. Vull dir, això no és seriós, sincerament. Les coses en què jo entenc que és molt difícil enfrontar-se amb la comunitat universitària i és molt difícil dir que no o abstenir-se, en una llei que és bona –en una llei que és bona... entenc el seu posicionament, però no el comparteixo.

Senyor conseller, he dit, i acabaré, que és una bona llei; he dit que hi ha uns articles..., unes esmenes nostres que mantindrem, que hi votarem a favor i que votarem en contra els articles per aquests petits conflictes de competència, i he dit, de totes maneres, que són problemes legals, que el redactat i el sentit comú potser no estan totalment desenfocats. He dit, i també ho mantinc, que la Conselleria ha fet un bon treball, i voldria dir, perquè, si no, em sabia molt de greu, avui, que aprovem aquesta Llei –que no sé com anirà la resta del període de sessions i, per tant, si tindrem més oportunitats de parlar d'universitats o de recerca o de la societat de la informació–, que vostè, senyor conseller, ha fet una bona tasca al capdavant de la Conselleria. Ens hem equivocat, segurament tots, a buscar aliances i plantejaments polítics. Què hi farem!

Nosaltres ens abstindrem per posar de manifest, únicament i exclusivament, que tot això en el seu tram final s'hauria pogut fer d'una altra manera, i que quan s'escullen companyies s'ha de ser conseqüent de com es fan les coses, de quines s'escullen i de per què es trenca, en un moment que tot anava bé, el diàleg.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostès, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyors rectors i senyores rectores d'universitats, avui passem, doncs, a discutir i a aprovar, com s'ha vist ja en les intervencions anteriors, doncs, una llei important per al país.

El que ha passat és que en la discussió d'aquesta Llei, des del nostre punt de vista, ens queda la sensació d'haver perdut la gran oportunitat d'elaborar una llei moderna, eficient i al servei de la Catalunya del segle XXI. No s'ha aconseguit, des del nostre punt de vista. S'aprovarà una llei sense consens polític i discutida en un moment inadequat. Home, podem pensar: hi han moments adequats per discutir una llei?

Nosaltres pensem que en aquest cas sí. Tenint en compte la importància del que legislem, aquesta Llei arriba tard, ja que es podia haver exercit l'autogovern, abans, i amb més eficàcia sota la Llei anterior, la LRU, que tampoc era cap meravella, però que no era tan reglamentista com la LOU. Hem perdut una gran oportunitat sense exercir aquest autogovern. El Govern de la Generalitat ha fet una clara desídia en tot aquest procés i sense aquests efectes que hi ha en aquests moments, doncs, es podia haver fet una llei diferent, molt més tranquil·la i, segur, segur, de ben segur, amb total consens.

És que aquesta Llei s'ha discutit sota dues grans llores dipositades sobre la comunitat educativa i sobre aquest Parlament: la LOU, per un cantó, i, per l'altre, l'asfíxia econòmica que pateixen les nostres universitats. Aquestes dos grans pedres han provocat que aquesta Llei surti tan malament com sortirà d'aquest Parlament.

La LOU –no m'hi estendré massa, però– tots sabem que és una llei que provoca un atac claríssim a l'autonomia universitària, molt reglamentista, uniformatitzadora, jeràrquica, una llei sense finançament, i, a més a més, el seu desplegament ja ha generat tot un seguit de conflictes a la universitat: nova elecció de rector o rectora, la *habilitación nacional*. El que hi ha en aquests moments és pànic –i perdonin-me l'expressió– a la comunitat universitària, a la vista dels decrets que aniran caient i que no generen un bon clima per a la docència i la recerca que és la feina que ha de fer la universitat. Al contrari, la LOU certifica la secular desconfiança del poder polític central cap a l'autonomia universitària. Davant d'això, s'ha hagut de legislar, aquí a Catalunya, amb l'alè dels decrets de la LOU al clatell, intentant passar a través de les escletxes que havia deixat la dèria centralista i involucionista del Partit Popular, per cert, amb el suport de Convergència i Unió. I aquí es pot utilitzar aquell refrany castellà *Aquellos polvos trajeron estos lodos*, senyor conseller.

És veritat, ens hem enfangat en una llei que, en comptes de ser un marc flexible per a la coordinació de les universitats, s'ha convertit en una llei conjuntural, per evitar en tot el possible la LOU i per aconseguir un finançament digne que tregui a algunes universitats de la situació d'angoixa financera; un deute importantíssim, que podem fer xifres que poden anar des dels 18 als 35 milions d'euros, però que és importantíssim per a les nostres universitats.

Però aquí hi ha uns responsables polítics que han provocat aquesta situació. No és una cosa que ens caigui del cel, sinó que hi ha uns responsables polítics. Convergència i Unió, el Grup de Convergència i Unió i el conseller Mas Cullell –no poden mirar vostès cap a un altre cantó–, són els coresponsables del nyap de la LOU i són els responsables del nyap de la LUC.

Aquesta Llei pateix les servituds partidistes de Convergència i Unió cap al Partit Popular, i pateix també la desídia inversora de vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió. I, per això, Iniciativa per Catalunya Verds no votarà a favor d'aquesta Llei. No volem ser còmplices dels errors i de la negligència de Convergència i Unió. És una llàstima, i ho diem sincerament, que Esquerra Republicana es presti a fer de salvavides de Convergència i Unió! Ja ho varen fer en la Llei d'urbanisme, ara també a la d'universitats. És ben legítim, però cada u haurà d'assumir les seves responsabilitats en el futur.

A més d'aquests aspectes que acabo d'enumerar, cal afegir que la Llei desprèn un esperit intervencionista, aquesta, la nostra, la de Catalunya, que en alguns temes importants com la selecció i promoció del professorat contractat, vulnera l'autonomia universitària. Ja hi tornaré més endavant sobre aquest tema cabdal des del nostre punt de vista.

Sembla més aviat com si el conseller volgués ser el rector de totes les universitats i no el que hauria de ser: un coordinador d'un sistema universitari, ric i divers, inspirat en una veritable autogestió de les universitats que el componen. Per això era la nostra esmena a la totalitat, que ara hem retirat per una raó molt simple: perquè hem aconseguit posar fil a l'agulla a un dels problemes cabdals de la universitat, del sistema universitari català, com és el del seu finançament.

Aquest és un dels temes que ens ha preocupat més, que ha estat aquesta tradicional manca de recursos que s'ha dedicat a la formació universitària, tant en valor absolut com per comparació amb els països que considerem avançats en matèria de política universitària.

Per això, conscients d'aquesta importància i convençuts que, en línies bàsiques, el sistema universitari hauria de ser objecte d'un acord entre totes les forces polítiques per establir un marc estable, hem signat aquest acord de finançament que creiem que permetrà assolir aquesta homologació de recursos i donar resposta, també, a les reiterades demandes de la comunitat acadèmica en aquest sentit. I aquesta ha set l'única explicació del perquè hem retirat l'esmena a la totalitat.

A nosaltres, senyor Vendrell, no ens agrada la Llei, i com que no ens agrada la Llei, la votarem en contra, no com vostè que li agrada la Llei, però, malgrat tot, no la votarà a favor, no? I això em sembla que és importantíssim: deixar ben clar quin és el posicionament d'Iniciativa per Catalunya Verds, en aquest sentit. La disposició final primera bis, aconsegueix, des del nostre punt de vista, com a mínim, desangoixar les finances del sistema universitari de Catalunya.

Dos temes claus pactats amb Iniciativa per Catalunya Verds ens han motivat a retirar aquesta esmena a la totalitat. Però Iniciativa per Catalunya Verds manté el seu

desacord amb la Llei, perquè és, a tall de resum i que ara ja eixamplaré, reglamentista, intervencionista fins a vulnerar l'autonomia universitària; deixa la porta oberta al finançament de les privades, amb una estructura del professorat que precaritzava l'inici de la carrera acadèmica i, per això, Iniciativa per Catalunya Verds votarà en contra d'aquesta Llei, en tots aquests aspectes, i que, ho repeteixo, ara passo a argumentar. Però també Iniciativa continuarà plantejant una universitat moderna, pública i de qualitat.

Nosaltres pensem que la millor manera de pensar eficaçment l'autonomia política de Catalunya és una llei d'universitat com la que ens ocupa; és elaborar un text que tingui el màxim nivell d'independència amb relació a la corresponent Llei general estatal, tot respectant i complint els seus preceptes bàsics. Així els possibles canvis en la Llei estatal tindrien un efecte menys notable a la normativa autonòmica.

Cal tenir en compte també que, per a l'ordenació del sistema universitari sembla convenient una normativa general flexible, en un món que per la seva naturalesa és molt dinàmic i que, en el futur, s'haurà d'adaptar a l'àmbit europeu de l'ensenyament superior.

Per això, la nostra concepció de la Llei d'universitats de Catalunya aniria cap a un text poc reglamentista i que desenvolupi els seus eixos bàsics en forma de decrets posteriors específics, no una llei tan farragosa, carregada d'articles repetitius i que no ajuden, veritablement, a aquesta flexibilitat que necessita el sistema perquè vivim en un món molt dinàmic i també molt flexible.

Creiem també que la Llei d'universitats hauria de suposar un impuls decisiu a un aspecte cabdal: la participació i la implicació del conjunt de la societat i no només del sector productiu envers les universitats. Això afecta dues coses: la composició i funcions del Consell Social, establint vincles entre la universitat i el conjunt de la societat, i no només, ho repeteixo, el sector productiu. I una de les noves funcions de la universitat –que, per nosaltres, és importantíssima i que aquesta Llei no arriba a donar-li l'impuls necessari–, com és la formació al llarg de la vida, que hauria de ser incorporada a les funcions bàsiques i no hi ha estat incorporada i creiem que és un error importantíssim; en canvi, ha estat incorporada com una activitat residual o externalitzada a través de fundacions o ens externs a la universitat, i així ho diu el seu article 14.

Per al nostre Grup Parlamentari la regulació del sistema universitari de Catalunya ha de donar prioritat a impulsar especialment les universitats públiques, i ha de garantir-ne el correcte funcionament amb una assignació de recursos adequada i suficient. En aquest sentit, ha de quedar explícit el compromís de la societat catalana d'un finançament del sistema universitari que garanteixi un funcionament bàsic de qualitat i homologi els recursos d'universitats catalanes a l'entorn europeu.

Nosaltres pensem que les universitats públiques de Catalunya han de ser servei, motor i consciència de la nostra societat, i també institucions que han de jugar un paper essencial en el servei públic de l'ensenyament superior.

Les universitats públiques han de ser garantia de futur per als joves i els ha de facilitar una formació adequada amb continguts i nivell; han de jugar un paper essencial en la recerca, el desenvolupament i la innovació, i també han de ser una oportunitat de formació permanent de la ciutadania en general, en el marc de la societat del coneixement.

És clar que, d'altra banda, és possible que existeixin universitats privades, evidentment. Però creiem que, en cap cas, això ha de ser una prioritat del sistema universitari, ni han d'estar al mateix nivell de representativitat que les universitats públiques, ni han de ser objecte de finançament, de cap mena, amb fons públics. Això ho volem deixar molt clar i aquesta Llei no ho explicita.

No podem caure en la figura de la universitat concertada, ja la patim a l'ensenyament postobligatori i obligatori, amb el perill que, si això passés, la universitat pública esdevindria la universitat desconcertada.

Per tal de tenir una legislació eficient, en un tema d'aquesta importància, la Llei d'universitat és convenient que gaudeixi del màxim consens possible. Ho he dit i hi torno a insistir: entre les universitats, l'Administració i la societat en general.

En aquest sentit, les bases de disseny d'aquesta Llei han de ser –que no ho són i ho tornaré a explicar– la confiança de l'Administració envers les universitats, el respecte al principi constitucional d'autonomia universitària i l'establiment d'un sistema adequat de rendició de comptes a la societat.

Estem convençuts que l'Administració ha de defugir tot intervencionisme innecessari, i, en tot cas, el que ha de fer és regular els processos i vetllar pel seu correcte compliment. A les universitats els correspon la responsabilitat d'aplicar-los en ús de la seva autonomia i de donar-ne comptes d'acord amb els procediments que s'estableixin.

El rector Togores, en l'acte de celebració dels cent anys del Primer Congrés Universitari Català, al paranímf de la Universitat de Barcelona, afirmava, i ho llegeixo textualment: «El 2003 seria ineficient deixar de confiar en les universitats a la vista del protagonisme que la institució universitària ha tingut en la millora de la projecció internacional de la nostra ciència, de la nostra recerca i de la nostra cultura durant les darreres dècades.» I continuava dient: «I seria injust, el 2003, desconfiar de les universitats a la llum de la primera lliçó essencial que hem extret fa una estona.» Que ell deia que era «la reiterada constatació de la simbiosi entre la universitat catalana i el compromís d'aquesta institució amb el país i amb les seves llibertats nacionals».

Doncs, senyors rectors, senyores rectores, aquesta Llei supura desconfiança cap a les universitats, molta desconfiança cap a les universitats, ja que fins i tot hem de regular aspectes que són competència de les universitats; per exemple, els òrgans de govern. La Llei els vol regular quan són les universitats les que han d'establir en els seus estatuts quins òrgans de govern, les seves funcions i el seu funcionament, i no pas aquesta Llei. O un altre exemple d'aquesta desconfiança: la Llei diu que la programació universitària és elaborada pel de-

partament competent, quan aquesta és una competència bàsica de les universitats. I això ho diu en el seu article 116.

Amb relació a això, permetin-me que els expliqui una anècdota: la setmana passada, una delegació de diputats i diputades i membres del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, va anar a fer una visita a Hèlsinki, Finlàndia, per estudiar el sistema d'ensenyament finès. En una universitat d'ensenyament superior de música, una tan important com era l'Acadèmia Sibelius, un col·lega diputat va preguntar qui elaborava el currículum i la programació universitària d'aquella universitat. He de confessar que al rector se li va quedar una cara bastant estranya, fins i tot no va entendre la pregunta, i va contestar: «Home, la mateixa universitat, a través dels seus estatuts.» I diu: «El Govern confia a la universitat la seva programació.» El Govern de Catalunya «no confia» en les seves universitats ni en la seva programació ni en d'altres aspectes cabdals. I això és un error, com deia, també, el senyor Togores en el seu discurs al paranimf.

El Departament, fins i tot, s'atorga la potestat d'aprovar les normes i els procediments per al desenvolupament i execució del pressupost, cosa que hauria d'estar en mans de les universitats. Fins i tot, arriba a reglamentar les funcions de l'Oficina sobre l'espai europeu d'ensenyament superior, del Consell Interuniversitari de Catalunya. És ja, fins i tot, la punyeta...

Amb relació a la recerca, aquesta Llei reglamenta les seves estructures, els instituts universitaris, els parcs científicotecnològics, els serveis científicotècnics o, fins i tot, el foment de la capacitat emprenedora. Nosaltres diem en una esmena a aquest article: «Les universitats reglamentaran les estructures que considerin adients per organitzar l'activitat de recerca.» O és que no són elles qui ho han de fer? O no són elles les que saben quines són les funcions i les activitats que poden i que han de portar a terme? Que ho fem o que es faci des del Govern de la Generalitat o a través d'una llei ens sembla un despropòsit total. Un altre aspecte en què cal incidir és vetllar per un funcionament democràtic, transparent i àgil de les universitats. La democràcia no està renyida amb l'eficiència i per això cal dotar les universitats de mecanismes de govern adequats, cal garantir el compliment dels principis democràtics i promoure la participació de la comunitat universitària en els òrgans col·legiats de govern. La universitat ha de ser sentida com a pròpia per tota la comunitat universitària i s'ha d'implicar en el seu funcionament. En aquest sentit, creiem que cal insistir també que la Llei d'universitats de Catalunya, que no ho fa suficientment, ha de garantir els drets bàsics dels treballadors i treballadores de les universitats, especialment el de la negociació col·lectiva, aspecte –hi insisteixo– que ha estat molt oblidat en el text que se'n presenta i en el text, evidentment, que s'aprovarà.

I en aquest procés, també, de desconfiança, hauríem de parlar també del tema de l'Agència de Qualitat. La nostra concepció és també radicalment diferent de la que presenta el text. Creiem que aquesta Agència ha d'estar reglamentada en uns mínims i que les seves funcions i atribucions han de ser escrupolosament respectu-

oses amb l'autonomia de les universitats. Així mateix, també, pensem que ha d'estar concebuda com un ens públic, no com ara que és de dret privat, i així ho hem proposat i, evidentment, se'n ha denegat.

L'excessiu intervencionisme de l'Agència i la promoció del professorat contractat pot resultar contraproduent. Caldria limitar les seves actuacions només a la certificació o homologació dels procediments establerts per normatives internes de les mateixes universitats, la seva coordinació i la ratificació de propostes, però que emani de les universitats. Les universitats decidiran i sabran molt bé quin és el tipus de professorat i quina qualitat de professorat volen. No se'ls ha de dir des d'un altre òrgan, ja ho saben ells. O és que desconfiem de la universitat? No desconfiem excessivament de la universitat, senyor conseller, en aquest aspecte? L'Agència no ha de regular ni ha de ser tan reglamentista com està plantejada en aquesta Llei.

Pel que fa a la recerca, l'Agència hauria de promoure un funcionament coordinat i amb cooperació de les universitats i de les seves unitats, de manera que no es facin la competència uns als altres. Creiem que d'aquesta manera es podrien aprofitar i optimitzar tots els recursos de les universitats i no es cauria en el risc de la frustració d'equips petits o que no fossin competitius en criteris de benefici immediat o a curt termini.

A més a més, el paper dels consells socials hauria de dirigir-se cap a la vinculació de la institució universitària envers el conjunt de la societat. Actualment està emmarcat gairebé exclusivament en la supervisió econòmica i l'aprovació del pressupost. Pensem que aquest organisme caldria aprofitar-lo, a més de la necessària relació amb el sector productiu, per projectar la tasca de la universitat com a motor i consciència de la societat de debat de temes d'interès general i com a veritable vincle de la universitat amb el conjunt de la societat que la finança.

Per últim, un dels aspectes que per nosaltres també ens ha provocat la determinació del vot negatiu d'aquesta Llei és el que fa referència a l'estructura del professorat. No és aquesta la que necessita des del nostre punt de vista, la que surt a la Llei, la Catalunya del segle XXI, les universitats de la Catalunya del segle XXI.

La nostra proposta, que ha estat rebutjada, en matèria de professorat universitari es fonamenta en un eix conceptual prou clar des del nostre punt de vista. Considerar les universitats institucions prou madures com per ordenar la política de professorat d'acord amb procediments acreditats o homologats per l'Administració, defugint intervencionismes innecessaris i contraris al principi d'autonomia universitari. Articulant un mecanisme eficient de rendició de comptes, les universitats han de ser objecte de confiança total. L'intervencionisme traspuja desconfiança i creiem que això no és adequat per a l'ordenació universitària, i així es veu també en l'estructura del professorat.

Aquest tema és un dels temes clau que inspiren i motiven la redacció d'aquesta Llei. Malauradament, ja ho he dit abans, però hi insisteixo, el marc de la LOU no dóna precisament massa possibilitats a causa del seu reglamentisme. Cal ser conscients, i és veritat, de les

extraordinàries dificultats que la LOU pot suposar per a les universitats pel que fa a la política de professorat, concretament, per a l'estabilització i la promoció en virtut de l'invent de l'*habilitación nacional*, que clarament és regressiu i propi de models universitaris obsolets i no d'universitats que miren cap al segle XXI.

Iniciativa per Catalunya Verds creiem que cal contemplar i articular una regulació satisfactòria de les figures de professorat contractat definint una carrera acadèmica adequada basada en la promoció personal per mèrits. Aquesta és una oportunitat, era una oportunitat, per configurar unes figures de professorat pròpies de les universitats catalanes, que cal procurar que resulti atractiva, adequada a les necessitats de les universitats i a les funcions d'aquest personal i en visió de futur.

Creiem que el text que es presenta i que s'aprovarà no ho resol satisfactòriament i per això hem presentat alternatives que des del nostre punt de vista creiem més viables i realistes, però des del punt de vista de Convergència i Unió i Esquerra Republicana no ha estat així.

Si per política de professorat s'entén definir o marcar objectius, articular procediments i tenir la capacitat suficient d'incidència i control sobre els mateixos, clarament la situació definida per la LOU no fa possible articular una política de professorat en el sentit clàssic del terme. El problema essencial és la desvinculació de la universitat convocant en la convocatòria d'una plaça de professorat universitari tant per a l'accés als cosos docents com per a l'accés a figures de professorat contractat; és a dir que, a la pràctica, es produeix una clara independència dels processos d'estabilització i de promoció del professorat respecte del fet que la universitat acordi o no la convocatòria de la plaça. Aquesta independència fa inútil, és a dir, innecessària, qualsevol programació de convocatòries de places de professorat de la manera tal com es venia fent fins ara. Hi haurà d'haver un canvi radical en aquest sentit.

Aquest fet no és intrascendent en absolut, al contrari, creiem que té importants implicacions en política de professorat a les universitats. Essencialment creiem que fa impossible una previsió raonable, és a dir, definible en criteris acadèmics i computable a efectes econòmics del nombre de places a cobrir, ja que no es té cap garantia de l'obtenció de l'habilitació, els funcionaris, ni de la d'acreditació, els contractats, del professorat que aspira a l'estabilització o la promoció. Potser aquesta Llei hauria d'haver estat una oportunitat per modificar encara que fos parcialment aquesta situació, però sembla que ha mancat voluntat política o consciència real d'aquest greu problema.

Això sí, valorem positivament la definició de dues categories dins la figura del professor contractat doctor, cosa que fa possible que el professorat contractat assoleixi la mateixa categoria al nivell acadèmic. Tanmateix, té limitacions molt fortes. No pot accedir a òrgans unipersonals de govern, i això és conseqüència, ara sí, de la LOU, i s'han d'assumir les responsabilitats que suposa haver-li donat suport, senyor conseller.

Val a dir que des del nostre Grup Parlamentari hem proposat una carrera acadèmica més senzilla i que té en

compte la realitat dels diferents centres universitaris amb la figura de l'ajudant –hi insistim–, l'ajudant com a primer nivell, i una promoció per mèrits dins les possibilitats que es pugui fer de la Llei.

L'exigència de desvinculació contractual que preveu la LOU per optar a la promoció ha estat, gràcies també a l'aportació d'Iniciativa per Catalunya Verds, eliminada per al professorat actual de les universitats. Aquí també donant suport a aquesta transitòria sisena, doncs, que almenys el professorat actual no haurà de patir la situació que ha generat la LOU i que això, malauradament, sí que el nou professorat haurà de fer aquesta desvinculació de dos anys per promocionar. Per desgràcia, no sembla que es pugui fer més per evitar aquest disbarat de proporcions incommensurables.

La Llei proposa la filigrana del doctorat en una universitat diferent, però això no és una solució, sinó la introducció de la picaresca en la carrera acadèmica del professorat universitari.

En definitiva, des d'Iniciativa per Catalunya Verds hem intentat argumentar per què nosaltres diem no a aquesta Llei, quins són els elements que ens van permetre aquesta esmena a la totalitat i que continuem mantenint aquesta oposició a la Llei, però que el que sí que creiem importantíssim era donar aquell suport a l'aspecte econòmic.

Pensem que s'ha perdut una gran oportunitat per elaborar una llei d'universitats que feia falta a Catalunya. Feia falta una llei sense la cotilla de la LOU i de l'afixia financera, una llei sense pressions electorals, una llei al servei de la universitat i del país i no d'interessos partidistes. Si ha sortit així, amb molta humilitat els diem que no és responsabilitat d'Iniciativa per Catalunya Verds, que ha treballat presentant esmenes. Nosaltres sí que hem treballat, senyor Vendrell, i hem treballat molt amb el tema de..., i ens hem reunit moltes vegades amb els rectors de les universitats, i ens hem reunit amb la resta de la comunitat universitària, i ens hem reunit amb molts sectors de professorat que es veien perjudicats per la LOU sobretot, i ens hem reunit amb molta gent, hem treballat molt. És possible que la ponència no hagi tingut massa reunions, però, en tot cas, el que importa és la quantitat de treball i les aportacions que hi ha hagut des d'Iniciativa per Catalunya Verds a través de 133 esmenes, que presentàvem fins i tot un text alternatiu al que s'havia presentat des del Govern de la Generalitat.

I, sobretot, hem buscat el consens. No ha estat possible, només ens han acceptat o transaccionat vint-i-dues esmenes. Comprendran vostès que de 133 només vint-i-dues i la majoria d'elles tècniques, doncs la nostra situació no és massa bona en aquest sentit.

Bé, jo crec que el conseller tenia una opció molt clara i hi va anar directe. El conseller és una persona molt pràctica, molt pragmàtica, anava a la recerca dels dotze vots suficients per fer els seixanta-vuit. No li va importar res més. No li interessava amb el PP, evidentment, ja va fer una bestiesa amb la LOU, no volia tornar a repetir aquesta situació, i va trobar, com quasi sempre, la mà estesa en aquest cas d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ja sabem, doncs, qui són els responsables d'aquesta llei nyap que s'aprovarà en aquest Parlament, que s'aprovarà avui. Una llàstima. Els rectors i rectores i la resta de la comunitat universitària hauran de fer una nova digestió creativa, parafrasejant el rector Tugores, per superar aquesta Llei. Ja en varem fer una. Però en lloc de donar ales a la universitat per fer el seu camí cap a l'espai europeu, li han posat un altre pes a l'estómac. I ja en van dos: la LOU i la LUC.

La universitat catalana, des del nostre punt de vista, no es mereix aquest turment. Això sí, als rectors i rectores els recomano –ho repeteixo també amb molta humilitat– paciència. A partir de la tardor creiem que una altra relació Govern – universitats serà possible i, evidentment, serà diferent del que ha estat durant aquests vint-i-tres anys de Govern.

Acabo amb els agraïments als diputats de la ponència, la senyora lletrada, els rectors de les universitats catalanes que han treballat i que hem treballat conjuntament en molts aspectes i que jo els agraeixo aquesta dedicació importantíssima a la redacció i a la participació en aquesta Llei, i permetin també un agraïment més particular a l'Eusebi Jarauta, assessor del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds, que ha treballat de valent també per fer un text alternatiu i per presentar una llei diferent a la que nosaltres hem plantejat.

Acabo. Què millor que la discussió d'una llei d'universitats que representa una institució, que forma els estudiants en el coneixement, amb la capacitat crítica i, per tant, amb la capacitat de diàleg i que, a més a més, les universitats són estendard de la pau. Deixi'm dir aquí amb tota solemnitat no a la guerra, aturem la guerra genocida.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president... Senyores diputades, senyors diputats, excel·lentíssima rectora, excel·lentíssims rectors, membres també de la comunitat universitària, consells socials, bé, avui aprovarem la Llei d'universitats de Catalunya, un acord bàsic entre Esquerra Republicana i Convergència ho ha fet possible, però el nostre suport a la Llei no lleva a Convergència el pecat original d'haver donat suport a la LOU. Potser som els bons samaritans d'aquesta Llei, senyor Boada, però no som ni l'anyell de Déu que lleva el pecat del món ni sant Joan Baptista.

La LOU és una llei paradigma del nou centralisme del PP quan introdueix aquell terme tan entranyable com *los cuerpos nacionales* i, per tant, realment s'ha fet un pecat original difícil de llevar.

Per altra banda, també voldria referir-me que, després de vint-i-tres anys, després de vint-i-tres anys de Govern català, de Generalitat, no ha estat fins avui que s'ha fet una llei catalana d'universitats, i això que ha-

via estat demandada, no només per la comunitat universitària, sinó per molts grups parlamentaris. I si haguéssim tingut una llei catalana d'universitats, de ben segur, com a mínim a Catalunya, que el debat de la LOU hauria estat un altre. I, com a mínim, amb una llei catalana d'universitats, la fase expansiva, el passeig militar que des del Ministeri de Cultura s'està fent amb el desplegament de la LOU potser seria més difícil de fer i també hem de lamentar que el Grup de Convergència i Unió, doncs, no va donar suport al recurs d'inconstitucionalitat que aquesta cambra va voler fer.

Bé, dit això –dit això–, nosaltres, com tota la comunitat universitària, creiem necessari fer una llei d'universitats ara, i fer-ho amb una certa urgència, perquè no podem esperar com evoluciona la LOU, a veure què passa; sobretot quan una ministra i un tal Crespo, doncs, no paren de fer decrets involucionistes tant del punt de vista d'autonomia política com d'autonomia universitària.

Però, és clar, pecat original d'haver votat la LOU: el tal Crespo fent passejades militars. Què podia fer Esquerra Republicana? Què havia de fer aquest Parlament? Quina havia de ser la nostra actitud? Dir que Convergència havia donat suport a la LOU i, per tant, que «apetxuguin»? Posar tots els impediments possibles per a retardar una llei catalana d'universitats mentre assistíem a l'expansionisme que deia la LOU?

Nosaltres..., la nostra actitud, doncs, ha estat una actitud estructural, més aviat que conjuntural, i no hem volgut que aquest Parlament sigui utilitzat com a combustible electoral i que les lleis, fins i tot les que poden arribar a partir d'avui, doncs, siguin manipulades pels gabinets d'imatge i de comunicació dels partits.

Creiem que la qüestió universitària és una qüestió bàsica, és una qüestió d'aquelles de país, i, no és per parafrasejar ningú d'ara, d'avui, ja es va dir el 1903 que la Universitat de Barcelona hauria de ser la universitat del país, la universitat de tot Catalunya.

La qüestió universitària, doncs, per la pròpia característica, no té un ritme diari, ni setmanal, ni mensual, ni quadriennal, sinó que, les bones polítiques universitàries, se'n veu el seu efecte al cap de deu, quinze o vint anys.

Per tant, hi havia la necessitat de redactar una llei que pogués plantar cara al més ràpid possible a la LOU. Calia redactar-la, també, perquè les nostres universitats no haguessin de prendre, en la redacció dels nous estatuts, com a text fonamental la LOU, sinó que es poguessin inspirar, en els nous estatuts, en una llei catalana d'universitats. I també aquesta llei hauria de tindre el màxim consens en la comunitat universitària, ni que sigui en el baricentre de la comunitat universitària; no es podia procedir, com en el cas de la LOU, a fer una llei contra els rectors i contra la comunitat universitària.

En definitiva, per Esquerra, una llei d'universitats de Catalunya és per consolidar un sistema universitari propi, no perifèric, impulsar-lo i encarar-lo cap a l'espai europeu universitari, com marquen les declaracions de Bolonya, Praga i Salamanca.

És així, doncs, sota aquests principis, que sotmetem l'actuació d'Esquerra. Ja d'entrada vam tenir, quan va entrar la Llei aquí, que hi havia un acord bàsic entre el DURSI i l'Associació Catalana d'Universitats Públiques. Era un text que havia estat debatut, acceptat. Tot-hom evidentment amb un acord voldria anar més enllà. Això és el que hi ha. L'únic que ens deien els rectors i la rectora era que hi havia dos qüestions que s'havien de posar a més a més i que els grups parlamentaris hi havien de treballar, que era: primer, una esmena transitòria sobre professorats, sobre la desvinculació d'accés a les noves figures de professor contractat, diguéssim transitòria en els actuals estatus del professorat, i la qüestió fonamental i essencial del finançament.

En base, doncs, a tots aquests principis que he comentat, a l'acord bàsic sobre el text i a aquestes recomanacions, doncs, primer vam acordar amb Convergència el compromís de tirar la llei endavant en base a un seguit d'addicions i de millores al text. M'hi referiré breument.

En primer lloc, un pla de professorat contractat. La qüestió singular que té aquesta Llei és que permet la possibilitat d'establir una línia pròpia de professorat contractat. Així, doncs, si volem que la Llei d'universitats entri amb bon peu, que tingui influència d'entrada en la marxa de les nostres universitats, calia impulsar aquesta possibilitat amb decisió, amb energia: un pla de professorat que a la manera del professorat que va establir el patronat de la Universitat Autònoma en la Generalitat republicana, doncs, contemplés unes noves figures de professorat que signifiqués un factor d'impuls i de renegociar.

Aquí hi havia una qüestió de filosofia. Aquest professorat contractat havia de ser només un cos elitista a base d'unes dotzenes de grans *cracks* fitxats a l'estranger? Havia de ser només un professorat a precari assistent dels cossos docents estatals, és a dir, una espècie d'escala de suboficials? O havia de ser un cos seriós, de prestigi, que hagués corregut món científic, però que a la vegada n'hi hagués un nombre suficient, que es notés a la universitat? I és aquesta darrera..., en fi, possibilitat que vam acordar amb Convergència i Unió.

Jo no sé si la nostra universitat s'ha de redimir. En qualsevol cas, estic, i estem, ben convençuts, des d'Esquerra Republicana, que la nostra universitat és ben capaç de redimir-se per ella mateixa. L'únic que li cal és un estímul, un ajut, sobretot la convicció dels poders públics. I passa que en un moment tan decisiu com l'actual tenim una piràmide de professorat desplaçada, potser massa excessivament, cap a la jubilació que pot dificultar la vitalitat que el moment requereix.

Passa que el professorat avui majoritàriament va accedir a la universitat en els anys setanta i els esquemes de treballs eren tota una altra cosa del professorat d'avui. Per tant, doncs, si volem fer un impuls que aquesta Llei entri impulsant la universitat, calia donar pista, donar impuls, donar marxa a aquest nou professorat que ja s'ha fet en uns altres esquemes.

Però, a més, aquesta escala de professorat permetia una altra cosa, i és que podíem passar d'aquesta «carpetovetònica» classificació de les àrees de coneixement i fer

professorat d'acord amb noves titulacions, d'acord amb nous estudis, que poden d'alguna forma connectar millor la nostra universitat amb l'espai europeu universitari. Això serà una qüestió d'imaginació de les universitats, que hi hagi professorat que no estigui classificat amb això tan «carpetovetònic» que deia de les àrees de coneixement.

És per això, doncs, que vam proposar un pla de professorat, que era una esmena que cap altre grup tenia, no tenia cap altre grup, i que explica el primer acord bilateral amb Esquerra Republicana i Convergència. I vam arribar a un acord, un acord que en dotze anys, doncs, hi hauria 1.200 professors nous, catedràtics o agregats, cofinançats en un 50%; un pla que s'anomena Serra Húnter, en homenatge al rector de la Universitat Autònoma provisional, podríem dir, de la Generalitat republicana, en espera dels estatuts i del reconeixement de la República, i que després va ser en Bosch Gimpera, no?

A part d'això, a part d'aquest pla de professorat, que vam anunciar el 13 de desembre, és a dir, dos mesos enrere d'avui, vam fer altres acords, que diré ràpidament: primer, una garantia de concepció pública del sistema universitari; en aquest sentit, doncs, un reforçament del caràcter públic de la Universitat Oberta de Catalunya, del caràcter d'impuls públic; un redactat de l'article 6 que assegurés el procés de normalització lingüística davant, doncs, del districte únic i de l'habilitació estatal i de les noves figures contractuals; un reforçament de la possibilitat de les terceres llengües com a llengua de les classes i com a assignatures obligatòries; inserció laboral a partir dels consells socials; convergència d'estudis i titulacions cap a l'espai universitari europeu; presència de les entitats locals al Consell Social; reforçament de la presència de sindicats o els estudiants a la Conferència General, etcètera.

Ara bé, tots aquests acords, dels quals, doncs, era l'emblema, no?, el Pla de professorat, tots aquests acords, quedaven restant subjectes a un acord de finançament de les universitats, tal com reclamaven..., tal com es reclamava des de la comunitat universitària.

Des del primer dia, Esquerra Republicana, des del primer dia, ja va dir als grups de Convergència i a la Conselleria que pensàvem, que crèiem que no teníem cap interès d'aprovar aquesta Llei per 68 a 67, perquè crèiem que era una llei que hauria de ser amb l'acord al màxim possible.

En base, doncs, a això, Convergència i Esquerra vam acordar de deixar l'essencial qüestió de finançament pendent. Ho vam deixar pendent. I ho vam deixar pendent perquè hi hagués una porta d'entrada digna, digníssima, per la qual porta d'entrada poguessin entrar els altres partits. I així ho vam dir el dia 13 de desembre, i avui som al dia 12 de febrer.

Per tant, doncs, nosaltres, només, el que vam fer és trencar el gel, trencar el gel per a un possible acord. Res més. A part, com a professor, jo diria que vam aprofitar l'ocasió. L'ocasió la pinten calba, que diuen, no? I això ho vull deixar ben clar, no? Tots els grups parlamentaris –tots els grups parlamentaris– han presentat models de finançament, tots, tots n'han presentat. (Pau-

sa.) Sí, sí, nosaltres també. Fent-se ressò de les demandes de la comunitat universitària. Aquí no n'hi ha un que se li va acudir: «Oh! Farem un...» No, no; tots n'havíem presentat, eh?, tots. I a més no només perquè ho demanava la comunitat universitària. Suposo que la gent tenia clar que Catalunya té un PIB, en fi, en la mitjana de la Unió Europea, en canvi –en canvi– la inversió universitària no és en la mitjana de la Unió Europea. Per tant, o aquest diferencial es rebaixa o deixarem el país molt pitjor del que el vam trobar, i això no pot ser.

Bé, doncs, dit això, nosaltres..., Esquerra Republicana també tenia una esmena susceptible de ser transaccionada. Anava sobre el PIB, com anava la d'Iniciativa; la dels socialistes anava sobre un increment real... En fi, però és igual. Però malgrat tenir una esmena susceptible de ser transaccionada, vam preferir deixar que altres grups poguessin negociar-ho amb els rics..., amb el risc, però –parlant de peles, sempre rics...–, amb el risc, que es digués que, Esquerra, l'havien enredat, que s'havia deixat un tema tan important com el finançament, etcètera. Aquest risc hi era, de dir..., ara diran, com que som immadurs..., no sé què: «No en saben, els han enredat, s'han deixat...», etcètera.

Bé, i així va ser –i així va ser. Perquè es va dir que si ens havien enredat, que ens havíem deixat el tema fonamental de finançament, fins i tot es va sostenir que el pla de professorat era una enganyifa a partir d'uns estrafolaris arguments que denotaven una sorprenent ignorància, no només del finançament de la Generalitat, sinó també del finançament de la mateixa universitat.

Esquerra, doncs, no hem anat, en el tema universitari, amb els dònuts, ens hem deixat la cartera; hi hem anat amb els dònuts i amb la cartera. I això que quedi clar.

Doncs bé, resulta que vam deixar això obert, a l'espera que hi pogués entrar el Partit dels Socialistes, i, sorprenentment, una setmana abans, després de gairebé dos mesos d'haver-se negociat, doncs, s'han despenjat.

El senyor Barceló diu que no hem discutit massa aquesta Llei, no? Aquesta Llei s'ha discutit a bastament en tots els cenacles possibles, tots teníem les esmenes fa molts mesos, tots també hem parlat amb tots els rectors, tots ens hem mirat les esmenes els uns als altres... És clar, de què es tractava? D'allargar una comissió *sine die*, no ho sé, discutint, fent sofismes? D'altra banda –i això que sigui dit–, en fi, el seu model d'universitat, senyor Barceló, no ens agrada gens, perquè, bé, és una mica..., sembla un ornitorinc, no? Es té un aiguabarreig entre, podríem dir, la concepció respectuosa amb la LOU i el que diu, i després un to que a vegades sembla més propi d'una llei de grans magatzems que no pas d'una llei d'universitats, eh? Aleshores, en aquest sentit, nosaltres no ho entenem massa.

Finalment, doncs, es va acordar un pla de finançament, amb el suport de Convergència, Esquerra i Iniciativa, sobre tres punts: primer, convergència cap a Europa, estudi de magnituds a partir del Consell Interuniversitari i la Generalitat; el segon, un increment del 30% real fins a l'any 2010, i el tercer, el Pla de professorat Jaume Serra Húnter.

També hi havia el compromís que el Govern de la Generalitat –i també ho especificaven moltes altres esme-

nes– procedirà de forma immediata, un cop aprovada la Llei, a obrir un procés de diàleg entre la Generalitat i cada una de les universitats, per acordar, doncs, un pla financer plurianual que garanteixi un equilibri pressupostari i, en tot cas, estigui d'acord amb aquesta Llei i amb aquestes esmenes.

Bé, nosaltres celebrem que hi hagi una llei i celebrem l'acord. Nosaltres confiem en la capacitat de la comunitat universitària, i, com que hi confiem, sabem que una inversió decidida per a les universitats serà d'alta rendibilitat per al país. També celebrem que aquesta Llei signifiqui el final de l'acabament del greuge, després de vint-i-dos anys d'autonomia sense que el Parlament elaborés una llei d'universitats, i això també ho celebrem.

Sovint es diu, estimada rectora i estimats rectors, que la universitat s'ha d'involucrar més en la societat. Això està bé i ha de ser així. Ara bé, la pregunta la fem al revés: ja s'involucra prou la societat en la universitat? Aquesta, diguéssim, és una qüestió, no? Amb la universitat, l'empresa ja hi vol col·laborar, ja hi vol fer recerca? Aquesta, doncs, és una qüestió que la societat, és a dir, aquest Parlament, ha d'impulsar. I la prova que a vegades la societat no s'interessa gaire per la universitat és que hem estat vint-i-tres anys sense llei universitària. Per tant, quan es diu que la universitat s'ha d'involucrar en la societat, també s'hauria de dir quins són els mecanismes perquè la societat s'involucre en la universitat.

Vaig acabant. Bé, fa poc commemoràvem el centenari del Primer Congrés Universitari. En aquell Congrés, l'any 1903, va començar la lluita per fer una universitat al servei del país i de la societat que l'envolta. Reflectia la versió universitària del moviment catalanista, pensat en paraules de Vicenç Vives com la connexió amb Europa. En aquest Congrés, doncs, es plantejà que la universitat hauria de tindre una concepció d'universitat de tot el país. I es demanava una universitat autònoma, una universitat científica, una universitat catalana, una universitat democràtica. Després, l'any 1918, es va fer el Segon Congrés, dintre de l'efervescència del moment, en el qual es varen redactar ja uns estatuts d'autonomia universitària. No fou, però, fins a la Segona República i fins a la Generalitat Republicana que es va poder instaurar, doncs, la Universitat Autònoma, de la qual, doncs, el rector provisional, primer, va ser en Jaume Serra Húnter, i després, en Bosch Gimpera.

Bé, amb això el que vull dir és que la lluita per una universitat autònoma, científica, democràtica i catalana sempre ha estat una lluita lligada amb la del nostre autogovern polític. A la Primera República, la universitat, doncs, va fer un canvi. A la Segona República, també. El 75, 76 i 77 hi va haver una efervescència, el Manifest de Bellaterra, i el Tercer Congrés Universitari. Etcètera, etcètera, etcètera.

Per tant, van vinculades, les nostres demandes d'autogovern, de llibertat, amb unes demandes d'autonomia universitària i d'obrir la universitat al país. A l'inrevés: quan el nostre autogovern és atacat, suspès o esclafat, talment pateix la nostra universitat. En tenim prou exemples. El 1714 acaben amb la Universitat de Barcelona, i no es torna a tenir universitat de Barcelona fins

a l'any 1837, cent vint-i-tres anys després. El 1875, en caure la Primera República, de la qual els catalans van ser un factor fonamental, doncs, també la universitat queda com somorta, amb el règim aquest fals de la Restauració. El 6 d'octubre del 34, també: de manera sorprenent, s'empresona el rector Bosch Gimpera i se suspèn el Patronat, que no es torna a reprendre fins a l'any 36. I l'any 39 s'acaba definitivament la Universitat, dita «autònoma», de Barcelona.

Amb això, doncs, com deia, la lluita per una universitat autònoma forma part indissoluble de la lluita pel nostre autogovern polític.

Avui estem davant de nous processos, en especial el procés d'unió europea. I, en aquests processos, la sort del nostre autogovern, de la nostra concepció de societat diferenciada, de societat distinta, anirà vinculada a la sort de la nostra cultura, és a dir, a la sort de la nostra universitat; una universitat, en definitiva, que, com deia Francesc Layret en el Segon Congrés Universitari, és una universitat que ha de ser, abans de tot, l'òrgan propulsor de la cultura catalana. Aquesta catalanitat, més que singularitzar-se, ha de consistir a portar l'esforç de l'esperit del poble català al patrimoni espiritual de la humanitat

Bé, abans d'acabar, doncs, voldria celebrar aquest acord, voldria demanar a la comunitat universitària que..., les lleis no són res si no s'apliquen, a vegades, de manera intel·ligent, de manera imaginativa. Sobretot, que no pot quedar en un calaix. Aquesta Llei, doncs..., les potencialitats, s'han d'esprémer, fins a arribar als topalls, i llavors ja farem un altre salt, eh? Quan arribem a les barres de la presó d'aquesta Llei, ja les abatreu, i en farem una altra.

Voldria acabar donant les gràcies, doncs, a l'Esther Andreu, lletrada de la Comissió; als meus companys: Miquel Barceló, Francesc Vendrell, Joan Boada i Antoni Castellà. I també voldria donar les gràcies, doncs, als rectors i a la rectora, que han discutit i parlat sobre tots aquests temes; també a la Conselleria, al senyor Claudi Alsina, director general d'Universitats; a l'Eduard Vallory, i també en especial al professor Carles Perelló i Valls, que a part de ser el meu mestre, el meu director matemàtic, el meu director de tesi en el seu moment, el meu introductor a la recerca, també va ser el meu introductor en la política i, en aquesta Llei, ha tingut una actuació, doncs, realment fonamental.

Bé, doncs, dit tot això, moltes gràcies, i espero que la Llei tiri endavant, perquè han de tirar endavant les universitats, que en definitiva han de tirar endavant el país.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I té la paraula ara, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també voldria, com no?, agrair la presència dels

excel·lentíssims rectora i rectors i els altres representats de la comunitat universitària que avui tenim l'honor que ens acompanyin, en aquesta sessió.

Senyors diputats, avui crec que és un dia important per a la comunitat universitària, però ho és també per al nostre país. Avui es compleix un procés de reivindicació històrica de la comunitat universitària; avui potser entenc que aprovem una de les lleis més importants d'aquesta legislatura.

Una llei, de fet, que entenem que té tres premisses bàsiques. Primer, l'existència i la constatació d'una realitat universitària pròpia catalana; de fet, aquesta ja era una reivindicació d'en Torras i Bages, quan deia que «lo dia que la universitat sia de debò catalana, començarà la Renaixença a Catalunya». És també una realitat amb voluntat d'integrar-se plenament en l'espai europeu d'ensenyament superior; aquesta era també una reivindicació d'en Francesc Layret en la primera proposta d'estatuts de la Universitat Autònoma de Barcelona. I també aquesta Llei busca l'assoliment de la màxima qualitat en la docència, en la recerca i en la transferència de tecnologia i coneixement a la societat, que, d'alguna manera, també era una reivindicació del Segon Congrés Universitari de Catalunya, el 1918. Per tant, lliguem la importància de la Llei a una tradició de reivindicació històrica de la comunitat universitària.

No m'estendré a fer una reflexió sobre quines són les bondats de la Llei —no em correspon a mi en aquest torn; el conseller d'Universitats ho ha fet en la presentació del projecte—, ni tampoc m'estendré en la defensa, doncs, d'una esmena que ens queda viva i que ja li anuncio, senyor president, que en demanarem la votació separada, així com d'una transacció a què hem arribat amb el Grup Socialista, que no té un contingut polític, que de fet és una transacció tècnica que ja havíem pactat en el primer període, en la primera ponència, i que ens hem descuidat d'incloure en el Dictamen. Dit això, per tant, passaré directament a contradir, al meu entendre, les diferents intervencions, en el marc de les diferents esmenes que han quedat vives en aquest debat.

I començaré potser per la intervenció més curta que hem tingut, que és la del senyor Vendrell, al qual jo voldria fer una petita referència. Ell parlava, bàsicament, de la intuïció que tenia sobre una sèrie de conflictes competencials. Nosaltres hem revisat molt la Llei, i l'hem revisat amb els nostres serveis jurídics, i entenem que no tindrem un problema competencial, i crec que hem afinat molt a l'hora de redactar cada un dels articles.

De totes maneres, jo, la referència que sí que li volia fer és sobre la reflexió que ens ha fet que nosaltres hem tingut un debat purament polític, no de continguts, i que, per tant, hem escollit. I que per una conjuntura determinada, en aquests moments —agafo paraules seves— nosaltres hem escollit Esquerra Republicana perquè no convenia al Partit Popular. Jo, la veritat, és que crec que amb aquest tipus d'intervencions vostès s'exclouen directament. Nosaltres no escollim formacions polítiques, nosaltres escollim continguts. Nosaltres mai hem escollit sobre una formació o una altra, si ens és més o menys còmoda o si ens agrada més o menys;

nosaltres apliquem un programa determinat i, a partir d'aquí, en funció de continguts, establim els acords. I en aquest cas, sobretot per un model definitori de model de contractació de professorat, per un model determinat de valoració de la qualitat i recerca, i per un model determinat públic d'universitat si el que tractem són les esmenes del nostre Grup amb el seu Grup, jo entenc que no coincidim, bàsicament, en el model; i, en aquest cas, sí que coincidíem amb el model d'Esquerra Republicana. Per tant, vagi per endavant que jo crec que aquesta ha estat la tradició sempre del nostre Grup, nosaltres pactem exclusivament sobre continguts.

Em referiré seguidament als diferents blocs que tant el senyor Boada com el senyor Barceló ens han anat fent en les seves reflexions, i que en alguns casos, doncs, hi poden coincidir. Bé, primer se'ns ha dit que hi ha un pecat original, que estem en el marc que ens condiciona de la LOU i que, per tant, aquesta Llei té una mancança inicial que és la votació de Convergència i Unió a una llei com la LOU; i que això ens limita absolutament a tenir un desenvolupament d'una llei adient per al sistema català universitari. Jo faré la mateixa reflexió que quan vam tindre el debat sobre el posicionament de la LOU.

El nostre Grup, el de Convergència i Unió, no estem aquí senzillament per quedar bé, o, dit d'una altra manera, si en aquell moment de negociació no haguéssim inclòs les esmenes que varem incloure, avui no estaríem aquí discutint cap llei universitària catalana, no tindríem llei catalana d'universitats, i això crec que s'ha d'establir amb contundència perquè la LOU, en el seu esborrany inicial, no ens donava marge a desenvolupar una llei pròpia i, per tant, ara podem celebrar que tenim una llei. I si tenim una llei és gràcies al fet que vam transaccionar una sèrie d'esmenes en el seu moment. I, per tant, torno a dir, el nostre objectiu en aquell moment no era electoralista, el nostre objectiu era la finalitat última d'avui poder estar aquí debatent una llei catalana d'universitats. Perquè jo, de fet, em pregunto, senyor Barceló, quina hauria estat l'alternativa? Perquè clar, el primer esborrany de la LOU no ens permetia desenvolupar una llei com la que estem fent en aquests moments, però l'alternativa que presentava el PSOE era llastimosament en alguns camps pitjor, perquè resulta que recordant les esmenes que va presentar el PSOE a la Llei orgànica d'universitats anaven en la línia d'una negació de la possibilitat d'una política pròpia d'avaluació de la qualitat i recerca, establia un sistema de control del professorat funcional fortament centralitzat a nivell espanyol, limitava molt l'acció general catalana a nivell europeu i, per descomptat, bandejava la possibilitat que no existís cap mena de sistema de professorat contractat; i, per tant, la limitació, l'alternativa era, senzillament, pitjor. I el que hem d'explicar aquí clarament, i en la seva reflexió final a mi em sorprèn quan vostè diu: «escolti'm, hem d'esperar perquè si tenim l'oportunitat reformarem la LOU». Quina és l'alternativa que vostè planteja? Perquè l'alternativa que el PSOE plantejava a Madrid seguia limitant-nos absolutament la possibilitat de desenvolupar una llei catalana d'universitats.

Per tant, d'alguna manera, jo crec que el pecat original a què es feia esment a l'inici es converteix en la virtut

per la qual nosaltres en aquest moment desenvolupem una llei d'aquestes característiques.

Se'ns ha acusat de les formes, del procediment, que no hi ha hagut debat, que no hi ha hagut acord amb la societat catalana, que hi ha un text deficient, que el debat s'ha bloquejat només entre el nostre Grup i Esquerra Republicana... Jo voldria fer una mica de memòria de quin ha estat el procés, i a més, senyor Barceló, em feia alguna referència en la qual la LOU, fins i tot, va tindre més repercussió. I jo no sé si l'he entès bé, i jo no sé si el que em venia a dir és que el debat social produït a l'entorn de la LOU va ser més intens i més consensuat que la Llei catalana d'universitats? I jo crec que l'he entès malament, perquè no crec en absolut que aquesta sigui la línia. Jo vull recordar que la LOU s'aprova el desembre del 2001, el gener del 2002 es convoquen les Jornades Universitàries de Síntesis que duren fins al mes de març i en les quals hi ha un debat intens sectorial de tota la comunitat universitària per posar a debat quines són les eines que podem establir dins el marc d'una llei catalana d'universitats. I després d'aquest procediment de mesos de debat arribem al primer esborrany presentat pel Departament d'Universitats. No ens quedem aquí i es crea la Comissió en el si del Consell Interuniversitari de Catalunya, amb un representant de cada universitat, i hi ha un debat que dura un mes i mig –i vull recordar que un debat intens, de dos dies la setmana, amb reunions de més de quatre hores. Finalment, després de tot aquest procés, el Departament d'Universitats, el Govern, trameta a aquesta cambra el Projecte de llei i el tramita just abans d'aquest estiu. I, per tant, el procés que hem tingut de possibilitat, de reunions i de debatre, bé, des del mes de setembre fins ara aquest mes de febrer; tot plegat, un any i un mes de debat. Jo crec que ha estat suficient, jo crec que ha estat intens.

Ara bé, a partir d'aquí se'ns acusa que aquest debat no és suficient i que, en tot cas, hem tancat les portes a un acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, com si no fos la dinàmica parlamentària prou respectable que dos grups d'una cambra arribin a un acord global després de tot el debat en la comunitat a nivell social que hem tingut. Ara bé, jo també voldria recordar quin ha estat exactament el procediment. Primer, el calendari d'urgència. Bé, aquest calendari d'urgència en el qual estem aprovant aquesta Llei a mes de febrer, d'alguna manera ens el saltem perquè aquesta mateixa cambra, en moció aprovada per tots els grups, el que ens demanava és que aprovéssim aquesta Llei abans de Nadal. I ara se'ns diu que anem amb presses, però és que tots els grups instaven que s'aprovés aquesta Llei abans de Nadal.

I, per una altra banda, senyor Barceló, vostè diu que no hi ha hagut possibilitat absoluta d'entrar a debatre la resta o el contingut bàsic de les esmenes d'aquest Projecte de llei. Jo vull recordar-li quan el Grup d'Esquerra Republicana i el nostre Grup li vam posar sobre la taula la possibilitat d'obrir la negociació en base, primer, a l'acord de finançament. I jo vull recordar també que en aquelles converses vostès ens fan arribar que no tenen un interès especial a debatre res més que el finançament, perquè la resta del text de la Llei ja, més o menys, ha estat consensuat amb els rectors de les nostres uni-

versitats i que, per tant, no hi ha un interès concret a entrar esmena per esmena. I jo crec que faltàrem a la veritat si no exposéssim que aquest ha estat el procés. Per tant, hi podríem haver entrat, però aquí hi ha la voluntat de parlar senzillament del bloc de finançament.

Hi ha una altra discrepància profunda, i que crec que la tenim, en el model de contractació, que la tenim amb vostè i que crec que la tenim amb el senyor Boada, fruit de la seva exposició. Nosaltres enteníem que era necessari establir un model de contractació laboral indefinida, estable, i que no deixa de ser també la culminació d'una reivindicació històrica ja en el primer moment en el manifest, perdó, en el Primer Congrés d'Universitat Catalana, però també en el Manifest de Bellaterra de l'any 75. Per tant, per a nosaltres era important establir aquella reivindicació històrica i tindre un model de professorat contractat, estable, de prestigi, al mateix nivell, com a mínim –al mateix nivell, com a mínim– que el cos funcional. I, per tant, no ens quedem senzillament a crear aquest model, sinó que, d'alguna manera, el dotem i l'impulem amb l'acord establert amb Esquerra Republicana respecte al Programa Serra i Hünter dels cent professors anuals durant un període de dotze anys i cofinançats –cofinançats addicionalment al finançament ordinari que reben les universitats del nostre país.

Vostè ens diu que no està d'acord amb aquest model perquè aquest model estableix la rigidesa del sistema, que nosaltres volem crear un nou cos funcional, que nosaltres el que estem creant és un cos paral·lel al funcional, que hem de donar flexibilitat per millorar la gestió, la competència entre les universitats... Senyor Barceló, deixi'm dir-li que jo crec profundament que és que discrepem, de veritat, discrepem en el model. Nosaltres no estem d'acord a tindre un cos de segona fila, vostès tenen un model que coincideix amb les esmenes presentades pel PSOE a Madrid, en el qual preval el cos funcional i que, en tot cas, el model de contractació és un model a un segon nivell en el qual l'únic que podem arribar a incentivar és una precarietat determinada en la qual es doni una mena de flexibilitat a les universitats pensant en clau empresarial, com si es volgués un model en el qual les universitats catalanes siguin una mena d'empreses que tinguin la capacitat de fer uns contractes flexibles o variables en cada cas.

Nosaltres no hi creiem en aquest model, nosaltres creiem que el cos de professorat ha de ser de prestigi, un cos absolutament paral·lel i al mateix nivell i amb categories que el cos funcional, amb els mateixos drets i deures i dependent del sistema català d'universitats.

I, senyor Boada, jo no puc estar d'acord que basem la figura com a figura principal en el model de l'ajudant. Jo crec que el model de l'ajudant ha estat un model precari que, en tot cas, hem d'intentar evitar, i aquí la figura del professor lector. I creiem que establim una carrera universitària molt definida. I nosaltres, profundament, creiem que la figura de l'ajudant o la precarietat de la figura de l'ajudant, a través d'aquesta Llei, ha de ser eliminada.

S'han fet reflexions també sobre la falta d'una política concreta de beques. Senyor Barceló, crec que en quant

a política de beques la universitat pot tindre la tranquil·litat que la Llei és clara. La Llei obliga el Govern a establir una política de beques en la qual ningú queda exclòs per raons econòmiques i permeti adaptar el sistema general de les necessitats socioeconòmiques de Catalunya, i, per tant, desenvolupar a través de l'Agència d'Ajuts Universitaris totes les tipologies de beques. Les beques que vostè planteja en les seves esmenes són models que ja existeixen en l'actualitat i que seguirem impulsant des del Departament d'Universitats. Però deixi'm dir-li que a més, en aquesta Llei nosaltres creiem que és important i estratègic que existeixi una política específica de beques i ajuts per a la formació investigadora predoctoral, per allò que dèiem d'acabar amb la precarietat en la qual s'utilitzava massa vegades la figura dels ajudants. No he trobat, en cap de les esmenes socialistes, cap referència a la necessitat d'una política de beques i ajuts per a la formació investigadora predoctoral, per tot allò que d'alguna manera fa referència a l'intervencionisme a qual s'acusa la Llei o de coartar l'autonomia universitària.

Jo entenc, sincerament, que el principi d'autonomia universitària, recollit en els principis bàsics d'aquesta Llei, es respecta profundament. Sobre l'acusació de si regulem poc o regulem molt, jo els donaria la garantia que aquesta Llei només regula exclusivament tot allò que si no ho féssim seria regulat exactament igual per part de la LOU i, per tant, fora del control d'aquest Parlament.

Per tant, torno a dir, el fet que nosaltres regulem ho fem només fins al punt en el qual quedi sota la sobirania d'aquest Parlament i no depengui d'altres parlaments o d'altres lleis estatals.

Respecte als consells socials –respecte als consells socials– som tots molt conscients que la LOU ens marca un límit sobretot pel que fa al pes de la comunitat dels representants de la universitat en el marc del consell social. Aquí podem fer un brindis al sol decidint quantes places més podem oferir a tants i més representants dels diferents sectors socials del nostre país, i nosaltres hi podríem estar d'acord, però el debat, senyor Barceló, és un altre: volem o no volem mantenir la preponderància de la comunitat dels representants de les universitats en els consells socials? Nosaltres la volem mantenir, i els números són els que són, i crec que gaires filigranes no podem fer.

En última instància, l'últim bloc al qual es feia referència és tot el que té a veure amb el finançament. Abans d'entrar en el finançament, jo, senyor Boada, m'agradaria que m'expliquéssim exactament en quin punt de la Llei s'obre la porta al finançament de les universitats privades o en quin punt de la Llei obrim la porta a un model d'universitats concertades. Jo no crec que existeixi, en absolut, en la Llei la prevalença d'un model d'universitats concertades. Potser és que en el tema del finançament quan ens toca buscar arguments, doncs, en creem de nous. I jo estic segur que vostè està convençut d'això, perquè, evidentment, no seria d'una altra manera, vostè ha donat recolzament al pacte del finançament, i creiem tots que és un bon acord. Per tant, estimo jo que si vostè intuís que hi ha una porta oberta al finançament de les privades, no crec que en cap cas ho

hauria avalat, pel que fa al contingut del finançament, amb el seu vot a favor del pacte del finançament.

Se'ns ha dit per part del senyor Barceló que la demanda sobre finançament, que és una reivindicació demandada pels diferents rectors de les universitats catalanes, no estava contemplat en el primer projecte. Això és veritat, però no estava contemplat volgutament, i el conseller d'Universitats ho va dir públicament: «Pel que fa al finançament de la Llei, el deixarem respecte al consens entre les forces polítiques.» Per tant, la necessitat d'arribar a un consens de les forces polítiques, i podíem perfectament haver-lo inclòs d'entrada en el Projecte de Llei, perquè al final de la pel·lícula nosaltres ja estem d'acord en la necessitat que hi hagi un acord de finançament suficient i necessari per a les universitats del nostre país, però aquest era l'objectiu: arribar a un consens entre les diverses forces polítiques.

Jo crec que l'acord de finançament és un bon acord. Vostè deia o intuïa que vostès eren potser l'única força que l'estaven plantejant. Jo vull recordar que tots els grups d'aquesta cambra feien les seves aportacions sobre finançament amb una mesura o una altra, sobre uns índexs o uns altres. Per tant, en aquest cas, prioritàriament amb Esquerra Republicana i també amb el diputat Joan Boada, d'Iniciativa per Catalunya, arribem a un acord de finançament que creiem que és bo per a les universitats.

Vostè diu, a la vegada, que en la seva proposta de segona part nosaltres no hi entràvem. En la situació en la qual estan les universitats catalanes a nivell de finançament, deixi'm dir-li que pot ser discutible el fet de lligar l'increment de finançament en aquest període de vuit anys senzillament al finançament complementari. Nosaltres no creiem que aquest pugui ser un bon objectiu.

Per una altra banda, dir-li que aquest acord de finançament no és un acord exclusivament de grups parlamentaris, no és un acord entre els tres grups que l'hem signat, és un acord que, a més, s'ha fet amb els rectors de les nostres universitats, i que, a més, aquest acord no es queda senzillament en l'esmena presentada respecte al finançament. En aquest acord hi ha el compromís amb els senyors i senyores rectors que ens diu que en l'escenari de l'aprovació d'aquest text que aprovarem i dels recursos destinats tant a aquest increment com al Pla de professorat, el Govern de la Generalitat procedirà de forma immediata, un cop aprovada aquesta Llei, a obrir un procés de diàleg entre la Generalitat i cada una de les universitats per acordar una planificació financera plurianual 2003-2010 que garanteixi un ple equilibri pressupostari en la major mesura possible i, en tot cas, en els termes acumulatius no més tard del 2010.

Vostè ho ha dit reiteradament: no està d'acord en aquest acord, i, per tant, la comunitat universitària ha de ser conscient que el Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi no hi estan d'acord, no aplicarien aquest acord, i, per tant, a la reflexió del senyor Barceló, quan ell utòpicament plantejava la possibilitat que algun dia pogués governar, que sàpiga la comunitat universitària que aquest acord no el voldran tirar endavant.

Jo, per acabar, només voldria fer la reflexió que crec que aquesta és una bona llei, que tenim un bon acord de

finançament, que és una reivindicació històrica de la nostra universitat, que és el marc que ens permet fer un desenvolupament després de les nostres esmenes presentades a la LOU i que crec que seria important que comptés amb tot el recolzament de la cambra.

Voldria acabar amb una sèrie d'agraïments, especialment a tota l'ajuda que hem tingut, i col·laboració, per part de la gent del Departament d'Universitats, la Montse Barnadas, el Jaume Urgell, la Roser Martí, la Marisa Florensa, el Josep Grifoll, el Claudi Alsina, l'Eduard Vallory i l'honorable conseller Mas-Colell; agrair també a la Carme Alonso i especialment a la lletrada Esther Andreu la seva col·laboració, i, com no, a tots els diputats companys en aquesta ponència, el senyor Barceló, el senyor Vendrell, el senyor Boada i el senyor Bonet, i especialment, també, a tota la comunitat universitària per la col·laboració i el debat que hem tingut en la dinàmica i en l'aprovació que tindrem avui d'aquesta Llei.

Jo, senyor president, no voldria acabar sense fer una última reflexió apellant a la responsabilitat dels diferents grups d'aquesta cambra. Avui, amb l'aprovació d'aquesta Llei, jo crec que fem un pas de gegant en la reivindicació històrica de la comunitat universitària catalana. Vull agrair especialment al Grup d'Esquerra Republicana que haguem arribat a un acord per poder fer aquest pas, que jo crec que és de gegant. Dit això, vull apellar a la resta de grups perquè donin suport a aquesta Llei. Ho vull fer especialment al Grup del Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i em dirigeixo especialment a tots els diputats que coneixen molt i perfectament la realitat universitària del nostre país. Aquest diputat que els parla pot entendre perfectament que estem a vuit mesos d'unes eleccions i que el soroll i la fressa d'un període preelectoral condicioni molt la presa de decisions a l'hora de posicionar-se respecte a una llei. Jo puc entendre també perfectament que determinades relacions orgàniques amb partits estatals també pesin a l'hora de prendre una decisió sobre un posicionament determinat, i, a més, és legítim i ho puc entendre perfectament, però jo els demanaria que avui, només per una vegada, s'oblidin absolutament de les eleccions, s'oblidin del soroll del partidisme i pensin només en la comunitat universitària. Aquesta Llei és una bona llei, donin suport a aquesta Llei. Jo els ho agrairé; que els ho agraeixi jo no té cap importància, que els ho agraeixi el Grup de Convergència i Unió o d'Esquerra té una importància relativa. De veritat qui els ho agrairà són els il·lustres personatges que avui ens acompanyen en aquesta sessió, que són els representants de la comunitat universitària. Per tant, no ens defraudin i donin el suport a aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Anem a cridar a votació. (*Pausa llarga.*) Senyores i senyors diputats, posin-se en disposició de votar. Com vostès saben, hi han moltes esmenes vives en aquesta Llei. Prego atenció a la llarga enumeració de cadascuna que hauré de fer. Per tant, prego atenció a aquesta enumeració.

De les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi farem un primer bloc, i en aquest primer bloc

votarem les esmenes 1, 15, 21, 22, 28, 33, 34, 38, 39, 41, 43, 45, 47, 50, 52, 53, 57, 59, 60, 61, 62, 68, 69, 79, 81, 82, 84, 85, 86, 90, 91, 92, 102, 112, 105, 106, 119, 124, 126, 127, 129, 131, 134, 135, 144, 149, 151, 154, 155, 158, 169, 172, 177, 180, 191, 193, 194, 195, de la 197 a la 202... Prego silenci, si us plau, sobretot per facilitar als diversos portaveus que van seguint això. La 206, la 223, la 224, la 230, 231, 236, de la 239 inclosa a la 256, també, la 262, la 264, 266, 267, de la 272 a la 278, ambdues incloses, la 284, la 287, la 291, la 303, la 304, la 305, de la 307 a la 311, ambdues incloses, la 328, la 329, la 343, la 344, la 359, la 360 i la 363. Si hi ha algun diputat que tinguis algun dubte, pot ara demanar la paraula.

(Remor de veus.)

Molt bé, doncs, sotmetem a votació aquest bloc d'esmenes.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i 16 abstencions.

El segon bloc és el següent: la 104, la 105, la 108, la 110, la 111, la 114, la 120, la 145, la 227, la 232, la 237 i la 362.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

I el tercer bloc de les esmenes socialistes és el següent: la 5, 6, 12, 13, 14, 16, 18, 23, 54, 55, 63, 71, 73, 74, 89, de la 94 a la 98, ambdues incloses, la 164, 175, 181, 183, 216, 259, 270, 289, 331, 332, 334, 335, 336, 337, 346, 347, 351, 353 i 357.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

Comencem ara les esmenes presentades pel Grup Popular. En un primer bloc, la 35, la 77 i la 100.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

El segon bloc és el següent: la 106, la 125, la 128, la 130, la 141, la 150 i la 160.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 66 en contra i 53 abstencions.

A continuació la resta de les esmenes que queden vives del Grup Popular.

Comença la votació. *(Pausa.)*

No...? Sí...? No n'hi ha cap...? Aquí no em consta... No en queda cap, no. Si n'hagués quedat alguna, els vots són: 12 a favor, 66 en contra i 52 abstencions. Sí, senyor diputat, és que no m'ha arribat la notícia que les havien retirat.

Gràcies.

Comencem ara les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. En el primer bloc

votarem l'11, la 18, la 30, la 44, la 45, la 47, la 58, la 74, la 95, la 123, la 131, la 151, 225, 228, 233, 235, 251, 255, 256, 258, 282, 294, 295, 322, 329, 331, 332, 333, 352, 354, 355, 389, 394, 397, 411 i 499.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 53 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

Queden més esmenes vives? *(Pausa.)*

Doncs ara sotmetem la resta de les esmenes que queden encara pendents del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 5 vots a favor, 66 en contra i 60 abstencions.

A continuació, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena número 31 més les esmenes transaccionals que se sustenten sobre la 117 i la 118, del Grup Socialista.

Comença la votació... Perdó. S'anulla la votació. *(Pausa.)* Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Per separat. Primer l'esmena de Convergència i Unió i després la transaccional.

El president

N'hi han dues. Totes dues per separat?

El Sr. Boada i Masoliver

No, n'hi ha una, de transaccional.

El president

Ah! D'acord. Molt bé, gràcies. *(Pausa.)* Sí, senyor Barceló?

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, la que demanem nosaltres, per evitar confusions, la que demanem que es voti separatament és la transaccional entre la 117 i la 118. És aquesta.

El president

Molt bé. Com que només n'hi han dues, doncs, farem les dues..., per separat.

Primer l'esmena número 31, de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 66 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.

A continuació l'esmena transaccional, que se sustenta sobre la 117 i la 118.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 119 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Acabades les votacions de les esmenes, passem ara al Dictamen del Projecte de llei.

En un primer bloc, votarem els articles 3, 4, 5, 79, 80, 88, 116, 125, 137, 142, 149, 151 i l'addicional quarta final segona.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 66 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

A continuació els articles 1, 2, 7, 8, 9, 10, 11, 12 –llevat del 12.3–, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 28, 30, 43, 44 –llevat el 44.2–, 45, 47, 48, 49 –llevat el 49.1, 2 i 3–, l'article 51, 52, 54, 55, 56 –llevat el 56.1–, 57, 59, 60, 61, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 77, 78, 82, 87, 94, 95, 96, 99, 100, 107, 108, 109, 111, 112, 118, 121, 126, 127, 129, 138, 139, 140, 144, 145, 146, 147, 148, 162, 163, l'addicional segona i la transitòria sisena.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 66 vots a favor, 4 en contra i 61 abstencions.

A continuació els punts..., els articles, perdó, 12.3, 29.3, 42, 44.2, 49.1, 49.2, 49.3, 53, 56.1 i 62.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 66 vots a favor, 16 en contra i 49 abstencions.

En un quart bloc, els articles 6, 27, 29 –llevat el 29.3–, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 46, 50, 58, 73, 74, 75, 76, 81, 83, 84, 85, 86, 89, 90, 91, 92, 93, 97, 98, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 110, 113, 114, 115, 117, 119, 121, 122, 123, 124, 128, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 141, 143, 150, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 164, 165, addicionals primera, tercera, cinquena, sisena, setena, vuitena, novena i novena *bis*, desena, onzena i transitòries primera, segona tercera, quarta, cinquena, setena, i final primera i final primera *bis*.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

A continuació, l'article 29.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

A continuació votem ara el títol de la Llei..., els títols i els subtítols.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 66 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Projecte de llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 200-00080/06)

El següent punt de l'ordre del dia vull recordar a les senyores i als senyors diputats que és de lectura única, que es tracta del Projecte de llei de modificació de l'ar-

ticle 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat. D'acord amb l'article 118 del Reglament, i a iniciativa de la Junta de Portaveus, la Mesa proposa al Ple que es faci i es tramiti directament i en lectura única. Així es fa avinent, i si no hi ha cap objecció queda acordat que es tramiti així.

Procedirem ara al debat. I d'acord amb les normes establertes per als de la totalitat i tot seguit el conjunt del Projecte se sotmetrà a una sola votació. Algun membre vol fer-ne la presentació? (*Pausa.*) Té la paraula l'honorable consellera de Justícia i Interior, senyora Núria de Gispert. (*Pausa.*)

Esperi's un moment, senyora consellera... Prego a les senyores diputades i als senyors diputats, i també al públic que assisteix aquí, que si ha de desallotjar l'hemicycle ho faci en silenci i ràpidament. Té la paraula, senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores i senyors diputats, em plau molt especialment presentar avui, davant d'aquesta cambra, una proposta de modificació legislativa que respon a una voluntat ferma i decidida del Govern, i estic segura que també d'aquesta cambra, de possibilitar l'accés al cos de Mossos d'Esquadra d'aquells aspirants que, per haver sofert una lesió en l'exercici de les tasques policials durant el període en pràctiques, no estan en condicions de superar les proves mèdiques d'accés definitiu al cos. Es tracta d'un supòsit no previst a la legislació que el Govern va impulsar i que aquesta cambra va aprovar l'any 1994. Aleshores, cap de nosaltres no va preveure aquesta possibilitat, que, per bé que extraordinària, té el suficient pes moral com per merèixer la reforma legal que avui els presento a la seva aprovació. En tot cas jo penso que és deure de tot govern responsable reaccionar davant d'un efecte no volgut per una norma, màxim si tenim en compte que afecta directament persones.

Efectivament, el més difícil de la tasca del legislador és poder preveure, incloure i sistematitzar tota la casuística que pugui presentar-se en l'àmbit de la matèria regulada i assignar-li unes conseqüències jurídiques que responguin a l'esperit de la norma i dels principis generals del dret, i molt especialment que guardin un sentit de l'equitat i la proporcionalitat que evitin situacions de greuge comparatiu, aquest és l'objectiu, però tanmateix no és fàcil d'aconseguir, perquè la casuística que es pot presentar al llarg de la vigència de la norma és molt variada i no sempre prevista o previsible.

Al llarg d'aquests vuit anys i escaig de vigència de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, ens hem trobat amb el cas excepcional, però significatiu, de persones que s'han vist impossibilitades per acreditar les condicions físiques exigides per a l'accés a aquest cos policial, precisament a causa d'haver patit durant la seva etapa de formació policial en pràctiques alguna lesió. I és en aquests supòsits que els principis que abans els esmentava ens han mogut a introduir en la norma legal un nou criteri que temperi les exigències i requisits i permeti, en aquests casos excepcionals,

que s'introdueixi un criteri discrecional que valori i, si escau, pugui proposar-se l'ingrés al cos i se li assigni un lloc de treball adient a les capacitats de l'aspirant lesionat.

Precisament, i en aquest punt, vull saludar especialment el senyor Daniel Soler, aspirant a mosso d'esquadra en pràctiques, que havia estat exclòs per un accident de trànsit durant el període que efectuava les pràctiques, i que avui ens ha volgut acompanyar en aquesta sessió. També, saludar –encara que avui no ha pogut venir– l'altre aspirant, el senyor Xavier Murillo, amb qui vaig parlar ahir a la tarda al seu domicili, a Lleida, i a qui vaig comunicar la decisió del Govern d'impulsar aquest projecte legislatiu, i segur, i previsiblement, la voluntat d'aquesta cambra que fos aprovat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Amb l'impuls d'aquesta iniciativa legislativa, que avui sotmeto a l'aprovació d'aquesta cambra, el Govern de la Generalitat compleix el compromís adquirit davant tots vostès, expressat pel mateix president de la Generalitat el propassat dia 17 de desembre, així com el compromís personal amb dos persones que s'han vist, malauradament, en aquest supòsit, i a qui aquesta nova regulació els serà també d'aplicació, si així ho aprova aquesta cambra, atès el caràcter retroactiu expressament previst pel Projecte de llei del Govern.

No em queda més que agrair a aquesta cambra i als seus diputats l'agilitat donada als terminis establerts per a la seva tramitació i aprovació, i demanar el seu suport. I ho faig des del convenciment que tots els seus membres comparteixen amb el Govern de Catalunya la voluntat de donar un nou tractament legal a aquests supòsits d'impediments mèdics que, per bé que excepcionals i minoritaris, tenen una transcendència humana que justifica sobrerament aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable consellera. Per fixar la seva posició, intervenen ara en nom dels grups i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Consellera, el nostre acord amb el text literal del Projecte de llei, perquè és un projecte de llei adreçat a una malaurança, malgrat que en poguessin haver d'altres anteriors.

Però, de totes formes, consellera, nosaltres volíem fer una consideració que espero que sigui molt ben rebuda pel seu Govern i per vostè i aviat porti una altra iniciativa en aquesta cambra. No pot ser que deixem de banda –i amb tant de temps d'haver-ho pogut tractar– la situació d'aquells que estan en pràctiques, que no han tingut, sortosament fins ara, cap malaurança com la que ens ocupa.

Vostè sap que, en aquests moments, dels set mil i escaig mossos d'esquadra que existeixen s'ha d'arribar fins a

uns quinze mil, per tant, de l'ordre de vuit mil persones hauran de passar per aquesta situació de pràctiques. Caldria una regulació específica d'aquesta situació.

El text que ara anem a aprovar diu, en la seva explicació de motius, que és un procés de selecció complex, fins i tot diu que és un procés de selecció que pot haver-hi risc. No podem fer broma sobre aquella anècdota de risc que no hi havia prou abrigo, prou plumons o sabates, o el que fos, per a les nevades, no. Parlem d'un risc molt seriós, un risc i un perill que caldria, fins i tot, fer-lo servir per preguntar-nos si el període de pràctiques està per a una correcta formació, culminant-la per arribar a ser policia o per posar la gent en període de pràctiques a cobrir falles de manca d'efectius humans, com també, en part, es pot explicar el que va succeir en el cas que avui volem esmenar. Si no hi haguessin aquestes polítiques adreçades a la manca d'efectius humans, amb gent en pràctiques, el risc seria menor. Cal garantir un autèntic període de pràctiques.

Se'ns diu, per exemple, i se'ns pregunta –i això ho haurien de contestar vostès– per què, avui, els que estan en període de pràctiques ja no porten el distintiu que ho indica? Per què se'ls ha retirat? De vegades vostès o algú de vostès s'amoïna molt de la dimensió de les patilles, de les formes dels bigotis, del color del cabell d'aquests que estan en pràctiques i no s'amoïnen de regular com caldria un període tan important.

Fixi's el buit que existeix. Hi ha un reglament de l'Escola de Policia, hi ha, evidentment, una llei de la policia, però no hi ha res per a aquest període que –ho torno a dir– pot, si més no, en un futur bastant proper, ocupar més de vuit mil persones. Caldria regular les seves garanties laborals, els horaris, les jornades, els permisos, i això s'esquiva. Volem que es regulin els drets i deures de tots aquells que estan en aquest període de formació.

I aquesta era la demanda que jo li feia al principi de la meua intervenció. O sigui, acord amb el text –nosaltres hi votarem favorablement i, a més, el fet que es fa amb lectura única vol dir que estem tots d'acord que això sigui per anar a reparar quelcom que calia reparar amb la màxima urgència–, però no s'ho prengui, senyora consellera i senyors del Govern, com si tot fos de color de rosa. No tot és de color de rosa. Tenen un forat bastant important, i vostè és prou diligent com per poder-lo tapar molt aviat, que és la reglamentació del període de pràctiques.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan a finals de l'any passat, concretament a primers del mes de desembre, va transcendir la notícia que el Departament de Justícia i Interior havia declarat no apte per al servei el mosso aspirant Xavier Murillo, que feia

pràctiques quan va resultar greument ferit arran de la fugida, que vostès recordaran, de dos reclusos, dos interns de la presó de Ponent, ja vam dir, en ocasió d'una pregunta oral que el nostre Grup Parlamentari va dirigir al president de la Generalitat, que havíem quedat desagradablement sorpresos per aquella determinació de l'Executiu. I no tant perquè esperéssim en cap moment, des del nostre Grup Parlamentari, que el Govern hagués de violentar de forma deliberada la lletra de la Llei –senzillament és una llei, la de l'any 8/94, que no conté cap precepte que permeti evitar l'exclusió automàtica, en aquest cas un agent paraplègic, del procés de selecció dels mossos–, sinó que vam quedar sorpresos per la diguem-ne rigidesa o manca de reflexos i jo diria que certa insensibilitat demostrada en aquest cas, no?

De fet, la mateixa reforma legal, parcial i urgent que avui estem debatent podria haver estat perfectament plantejada inicialment pel Govern sense que s'hagués hagut de crear, en bona lògica, un clima d'opinió favorable a la situació creada, un clima d'opinió a què hi van contribuir de forma molt decisiva tant els mitjans de comunicació com els diferents partits polítics i que és el que, en definitiva, ha portat també el Govern, i entenc, també, que portat també pel seu bon criteri, però, en definitiva, la suma d'aquests diferents posicionaments i criteris expressats per l'opinió pública són el que han portat, en definitiva, aquest Govern a rectificar i a preveure la creació de places adequades a les capacitats, per a agents que es troben en una situació anàloga a la de l'agent en qüestió.

Però, bé, jo he escoltat la intervenció del senyor Ribó amb molta atenció i entenc que hi ha, per descomptat, un àmbit molt més ampli que el que estem discutint en aquests moments com és regular de forma definitiva tant la condició com l'Estatut dels aspirants a agent de mosso d'esquadra, i entenc que aquest és un element que haurà de portar una reforma integral i amb profunditat de la Llei del 94, però el que avui estem debatent, lògicament, és una modificació puntual, en aquest cas *ad casum*, que, en definitiva, ens porta tots els grups a coincidir, no?

I per tant, des d'aquest punt de vista, com és lògic, el nostre Grup Parlamentari hi donarà suport, perquè, en definitiva, bé està el que bé acaba, i per tant, és per aquest motiu que ens en felicitem, i pel fet que avui tots plegats i amb una notabilíssima celeritat haurem pogut aprovar aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també per anunciar que el nostre Grup, com no pot ser d'una altra manera, votarà favorablement aquesta Llei que, sincerament, creiem que és fruit del consens i del treball de tots els grups parlamentaris i també del Govern, per redreçar i per solucionar un pro-

blema puntual que és greu i que afectava uns mossos en pràctiques. Per tant, jo crec que avui el que toca, senyor president, és felicitar el Govern per la sensibilitat, per la rapidesa, també, a presentar aquest Projecte de llei, i crec que el que no toca és fer altres debats, que són també importants, però no crec que en aquests moments, senyor Ribó i senyor Ridao, siguin, doncs, considerats per aquesta cambra.

En tot cas, dir simplement que nosaltres ens felicitem, que votarem favorablement i que en futures iniciatives parlamentàries, en futures modificacions de la Llei podem parlar també de les modificacions que cal fer per redreçar la situació que pateixen els mossos en pràctiques.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Aquesta modificació de la Llei 10/94 jo crec que pretén una mica sortir al pas dels fets que es van produir perquè el mosso d'esquadra en pràctiques Xavier Murillo va patir en un trasllat d'un pres perillós, a càrrec d'un sol agent, acompanyat d'un altre que estava en pràctiques, un tiroteig, un intent de fugida i, en definitiva, un mosso que feia la seva feina va ser tirotejat i, malauradament, va quedar paraplègic. Els responsables del Departament d'Interior de llavors van decidir, si no ho recordo malament, donar la medalla al mèrit policial a aquest mosso, o aspirant a mosso, i, a la vegada, el qualificaven de no apte per al servei. Sembla una mica una paradoxa: donar-li la medalla al mèrit policial, a la vegada que, potser no quedava un altre remei, donar-lo no apte per al servei, en definitiva dir que no podia ser mosso d'esquadra.

Jo crec que aquests fets van posar absolutament sobre la taula, van quedar absolutament palesades dues qüestions: primera, que faltava una reglamentació, que falta una reglamentació sobre el tema aquest del treball dels mossos en pràctiques i potser, també, posava sobre la taula, potser, una manca de sensibilitat a l'hora d'afrontar determinades qüestions.

Hi ha una manca de regulació que jo penso que en l'acte que fem avui no el resollem, o el resollem solament a mitges. Tenim absolutament en un reglament resolt tot el període de formació del que es fa a l'Escola de Policia. Tenim, lògicament, absolutament regulades, a través del Reglament corresponent, les tasques policials, però el període intermedi entre l'Escola de Policia i les tasques policials és on falta aquesta regulació. És a un nombre molt important de persones que afecta aquesta manca de regulació. Estem parlant –ho deia abans el senyor Ribó– com a mínim, des d'ara fins que s'acabi el desplegament, de vuit mil persones aspirants a agents de mossos d'esquadra que faran període de pràctiques, potser encara no són funcionaris de policia i això representa uns problemes, com hem vist fa un moment, però, per tant, tenen totes les competències policials, poden

fer alcoholèmies, poden fer detencions, són policies amb totes les seves competències, o no?

Falta una reglamentació en aquestes qüestions. I el més important, els reglaments que hi ha en aquest moment al Cos de Mossos d'Esquadra –i es deia fa un moment– es regulen moltíssimes coses, però no es regulen els drets i els deures de les persones que estan en pràctiques, fent pràctiques de mossos d'esquadra. No es regulen, per tant, els seus drets, els seus deures, i no es regulen tampoc les possibilitats de quin és el seu horari, quina és la seva jornada i quins són els seus permisos. No estariem, per tant, parlant d'una reglamentació nova; això ja existeix en el Cos de Policia Nacional, i també hi ha un reglament de pràctiques en el cos de la policia del País Basc, en l'Ertzaintza. Jo crec que, una vegada més, estic d'acord amb el que deia el senyor Sirera: estem parlant d'una modificació d'una llei que votarem a favor, però hi té molt a veure que falta un reglament en aquesta qüestió, i, per tant, el que ens agradaria és donar un pas una mica més enllà i demanar també que aquesta, sembla, malfiança que hi ha de vegades quan parlem de la necessitat de regular drets i deures de les persones que es dediquen a garantir, en definitiva, els drets i deures de les persones, de tots els ciutadans, els drets i deures de tots nosaltres...

En definitiva, hi votarem a favor, a la vegada que anunciem –i ens apuntem, una mica, al que plantejava el senyor Ribó– la necessitat de fer una iniciativa, potser, per instar el Govern que, definitivament, faci un reglament sobre el període de pràctiques, com tenen d'altres cossos policials.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Molt breument, d'aquí l'escó estant, perquè no estava prevista la intervenció, però sí que voldria fer algunes puntualitzacions, no? Aquí sí que s'ha parlat de què falta reglamentació, que s'ha de regular. Això és evident, però és que, des que es va fer la Llei, hi va haver, doncs, aquest buit, aquest supòsit que ningú va preveure; fins que hi ha hagut un cas pràctic, ningú ha reaccionat. Però jo el que voldria dir és que, realment, d'aquest cas, quan se'n van adonar, es van adonar que la persona afectada tenia interès a entrar en el cos, però encara faltava la valoració dels metges, i se sabia que faltava aquest punt, i, per tant, el Govern no es podia pronunciar fins que s'aprovés i es regulés en aquest punt.

Crec que queda clar, això. Crec que queda clara la intenció del Govern, i s'ha demostrat a bastament, ja que en l'últim període de sessions, en l'últim ple del mes de desembre, quan hi va haver la interpellació al president, la pregunta al president, el mateix president va dir: «Ja hi estem treballant.» Per tant, del que no es pot acusar el Govern és de manca de sensibilitat, perquè van ser els primers que ho van detectar i els primers que hi van

posar remei. Tant és així que, al cap d'una setmana d'haver-se fet la pregunta aquí, el Govern ja ho havia aprovat. Per què? Perquè ho tenia preparat. I en el proper ple que hi ha, que és aquest d'avui, avui això ja s'aprova. Per tant, a mi no em queda res més, doncs, que felicitar el Govern per la celeritat d'arreglar aquesta qüestió, aquest cas d'excepcionalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Micaló.

Anem a trucar ara per avisar de la votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Prego a les senyores i els senyors diputats que es disposin a votar el Projecte de Llei de modificació de l'article 22 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 269-00005/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.

Si no hi hagués cap membre del Govern que presentés aquesta iniciativa –que no hi és... No hi ha ni conseller per presentar la iniciativa... *(Veus de fons.)* Hi ha una esmena a la totalitat, que la presenta, en nom del Grup Parlamentari Popular... *(Veus de fons.)* No hi ha cap esmena a la totalitat? *(Pausa.)* Vostès em dispensin. Per tant, hi ha fixació de posicionaments. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat, per Iniciativa per Catalunya Verds, senyor Rafael Ribó. *(Veus de fons.)* El senyor Vallès, per defensar la seva esmena, té la paraula.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en un sol torn em referiré a les esmenes que tenim presentades, i també faré el posicionament general sobre la Llei, sobre la resolució que proposem de reforma de la Llei, pròpiament.

Malgrat el caràcter aparentment tècnic d'aquesta proposta de reforma de la Llei orgànica del poder judicial, es tracta d'un assumpte d'importància social considerable i d'importància política considerable. Per què pensem que és important? Pensem que és important

perquè el seu objectiu és millorar l'eficiència d'un servei públic essencial en un estat de dret, un servei com és el de l'Administració de justícia, i perquè pensem que també és bo que l'autogovern de Catalunya amplii les seves capacitats en aquesta dimensió.

Sense disposar d'una administració de justícia competent, ben dotada, eficient, diligent en la resposta a les necessitats de la ciutadania, no podem dir que disposem d'un estat de dret de qualitat. I avui sabem que, malgrat els avenços dels darrers anys, i malgrat la bona disposició de la gran majoria de tots aquells que intervenen en l'Administració de justícia, aquest servei és encara deficient, i així ho constaten les opinions expressades per la ciutadania quan se'ls ho pregunta. Aquestes deficiències han de ser corregides, i han de ser corregides sense vacil·lació, perquè, si no ho són, afeblim la garantia dels drets i les llibertats dels justiciables, i perquè –també cal dir-ho– des d'una perspectiva econòmica incrementem costos que acaben repercutint negativament sobre el benestar social.

La Constitució de 1978 i la Llei que volem reformar o que proposarem de reformar han significat un pas endavant molt positiu, molt positiu en la història de l'Estat. Aquest pas endavant és molt notable, i cal reconèixer-ho, perquè consolida un poder judicial independent, protegit de les vicissituds polítiques més immediates i que es fa garant d'un ordre constitucional efectiu. Ens trobem ja lluny, afortunadament, d'aquells personatges de la Magistratura que, fins i tot en els primers anys de la democràcia, havien declarat de vegades: «Aquí apliquem dret, i no la Constitució.» És cert també que no s'ha arribat on s'hauria d'arribar, perquè en algun moment encara hi ha vestigis, encara hi ha indicis indesitjables o encara hi ha algunes derives corporatistes. Però seria injust i seria inexacte negar que hem avançat en la direcció correcta, la direcció que porta cap a la consolidació progressiva de l'estat de dret, i això ho hem de reconèixer.

I per això mateix –i permetin-me una al·lusió a una circumstància d'aquests dies–, i per no fer passos enrere, també és necessari no confondre el dret legítim a discrepar d'una sentència o decisió d'un jutge amb una desqualificació de la mateixa acció judicial i amb la mobilització populista –ben intencionada potser, però políticament i democràticament poc pedagògica– contra aquesta mateixa sentència. No hauríem d'iniciar un camí cap enrere, diguem-ne, un camí que ens fes retrocedir, en comptes de fer-nos avançar cap on cal anar, si volem avançar en la consolidació d'un poder judicial imparcial, independent, respectat i legítim per tots els demòcrates del país.

Tornant, doncs, a la proposició de reforma de la Llei orgànica que defensem avui, creiem que s'orienta en la direcció adequada, i especialment pel que fa a reparar deficiències del servei de l'Administració de justícia. Aquestes són les propostes, o aquesta és la finalitat de les propostes; afecten tres aspectes importants d'aquest servei.

En primer lloc, les referides al requisit de coneixement de la llengua i del dret propis de la comunitat autònoma que ha de tenir el personal al servei de l'Administració de justícia. D'aquesta manera, amb les propostes

de reforma que s'hi incorporen, equiparem el tracte de les llengües oficials a les diverses comunitats autònomes, i ho equiparem a un tracte similar al que ja té en altres administracions públiques i en els seus procediments.

Fins aquí hem mantingut esmenes, unes esmenes específiques en aquesta qüestió, però puc anunciar amb satisfacció que hem arribat a una transacció amb els altres grups. Per això retirem les nostres esmenes, en benefici de les transaccionals, i agraïm al ponent senyor Farguella la seva capacitat de diàleg i la seva disposició negociadora, que ha compartit també amb els ponents dels altres grups. El text de les transaccionals ja està en mans de la Presidència.

En segon lloc, hi ha propostes referides a la capacitat de les comunitats autònomes per a gestionar de manera més eficient el personal no judicial de l'Administració de justícia. Aquest personal –i tothom ho sap– és peça clau en el funcionament del servei. Malgrat la bona disposició individual de molts dels seus integrants, l'actual situació estatutària d'aquest personal, enquadrat en cossos estatals, dificulta molt sovint una gestió adequada de les seves capacitats i de les seves disponibilitats. La Generalitat necessita un marge de competència superior per assumir amb garantia d'èxit objectiu més rendiment, més eficiència, quan tracta amb aquest personal.

I finalment, i en tercer lloc, la nova organització de l'oficina judicial i del paper del secretari, que s'ha de dedicar, des del nostre punt de vista, de manera preferent a les funcions processals i ha de deixar en altres mans les d'organització i gestió de l'oficina. L'oficina, en el seu estat actual, respon a un model obsolet, hereu d'èpoques ja molt llunyanes, i també aquí hem de reconèixer que hi ha intents –modestos generalment, més decidits en algun lloc– per reformar l'esquema organitzatiu d'aquestes oficines i el paper dels seus gestors directes. Però aquests intents poden tenir més viabilitat amb una modificació de la normativa, que és el que proposem.

En els tres casos a què m'he referit, les reformes aposten pel que és una condició de l'eficiència del sistema d'administració de la justícia. I aquesta condició, aquesta condició de possibilitat, és la proximitat i l'adequació a les circumstàncies immediates de la societat on s'exerceix la funció judicial.

L'experiència dels anys de rodatge de la Llei orgànica ha revelat deficiències que no han estat ben solucionades en la seva redacció actual. El que la Resolució proposa no és, doncs, el resultat d'una especulació més o menys teòrica, sinó que és resultat d'una experiència.

Podem preguntar-nos també, legítimament, si el Govern de Convergència i Unió ha gestionat adequadament els recursos de què ha disposat i si ha tret tot el partit possible de la normativa en la seva forma actual, i podríem contestar, gràcies al testimoni d'actors principals i privilegiats d'aquest àmbit, que probablement –i se'm dirà segurament que això sempre és així–, probablement es podia haver fet més i millor en aquest ordre, i que ha mancat una certa imaginació, una certa agilitat, una certa capacitat negociadora per obtenir

millors resultats en tot el que fa a la gestió dels recursos personals.

Canviant la norma, canviant la norma com proposem, certament, no assegurem un resultat automàticament positiu. Si no hi ha voluntat política, si no hi ha competència i motivació professional en la seva Administració això no avançarà, però la norma no hauria d'impedir la legítima aspiració a modificar aquestes condicions que s'han demostrat com a obstacles a esquivar més que no pas com a estímuls a aprofitar.

Per això hem compartit en el si de la ponència l'acord sobre la pràctica totalitat de les propostes i aquest acord, que és mèrit de tots els que hi han intervingut, ha estat producte d'un exercici exemplar, si se'm permet l'expressió, que hauria de ser imitat quan tractem altres propostes de reforma d'abast institucional en temes tan sensibles com aquest i com els que tindrem davant nostre quan ens ocupem d'altres aspectes de l'autogovern. Només àmplies majories poden defensar aquestes propostes de reforma per obtenir suport popular suficient i més probabilitat d'èxit total o parcial.

He dit al començament, senyores diputades i senyors diputats, que aquesta Resolució era important, tot i que tingui caràcter sectorial afecta una peça central, un servei essencial en un estat democràtic, en un estat de dret com és la peça al servei de l'Administració de justícia, afecta drets individuals i drets col·lectius de Catalunya, si aprovem ara, si l'aprovem ara i si més endavant, i quan toqui, la fem arribar i la fem progressar en el Parlament espanyol haurem fet un bon servei –potser menys espectacular que altres iniciatives, però no de menys importància–, un bon servei, com dic, a l'autogovern de Catalunya i a les necessitats dels catalans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, si el volgués fer? El farà després. Molt bé. Doncs, ara, torns de posicionament. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta de Resolució, ens sentim copartícpis en la seva elaboració, i voldria començar felicitant tots els que hi hem participat: evidentment el senyor Farguella que va ser, en aquest sentit, el ponent de la majoria i que va coordinar tots els acords i les transaccions a què hem arribat, també al senyor Pere Sol, i a la mateixa senyora Dolors Balagué, que sempre ens l'oblidem quan donem agraïments del que són els treballs referits a la justícia.

Com deia el senyor Vallès, aquesta Resolució entra un tema que no està ben resolt en l'ordenament jurídic espanyol: la relació entre justícia i comunitats autònomes. Hem vist models que s'han anat desenvolupant molt més avançats que dels que nosaltres disposem, i suposo que, igual que fem avui, hi ha una voluntat d'a-

questa cambra d'anar avançant, desenvolupant matèries de justícia que l'aproximin al territori i que serveixin per fulminar aquella idea tan centralista que la justícia té molt poc a veure amb les comunitats autònomes. Hem sentit massa polítics i, de vegades, algun tractadista que, escudant-se en arguments molt anacrònics, ens van posant barreres i objeccions perquè hi hagi un autèntic desenvolupament del poder judicial en paral·lel al desenvolupament que hi havia d'haver també de la difusió territorial del poder i de la consideració de les comunitats autònomes, més encara en un tema que afecta nacionalitats històriques –com diria Jiménez de Parga–, afecta plenament les característiques lingüístiques i de dret propi que no es poden anihilar en cap ordenament ni en cap ordenació de la justícia. Avui no arriba al 6% el nombre de judicis que se celebren a Catalunya en català, i patim un greu dèficit del reconeixement dels drets lingüístics i culturals del nostre país en el sistema judicial.

Per tant, nosaltres estem satisfets del que avui aprovarem pel que fa al requisit de la llengua i del coneixement del dret, pel que fa a l'establiment d'òrgans competents per al seu control, per la universalització de tot tipus de places, fins i tot les provisionals, pel coneixement que s'exigeix oral i escrit de la nostra llengua, per l'ús de la llengua oficial que hom vulgui en qualsevol d'aquestes instàncies, i per la necessitat que el Consell General del Poder Judicial en faci esment en tots els cursos de formació necessaris perquè això fos així. Molt ens temem que, donada la majoria actual en el Congrés dels Diputats, no tingui molt de futur aquesta proposta de Resolució –ja em diu que no, a més, la senyora Nadal amb el cap i molt sincerament, cosa que jo li agraeixo. Va ser el mateix Grup Popular d'aquesta cambra que va presentar una esmena a la totalitat, que després han retirat, i suposo perquè ells tenen legítimament una concepció ben diferent d'aquesta temàtica.

Així i tot jo els diria que la feina està molt ben feta, i que no durarà molt això, això en general vull dir, eh?, o sigui que, d'aquí a un temps relativament curt, podrem veure que iniciatives com aquestes o altres que són molt necessàries perquè no anem endarrere sinó endavant en el desenvolupament de l'ordre constitucional, en el procés, fins i tot, de construcció europea, siguin passes per reconèixer fets tan senzills com el que a casa nostra és una reivindicació planera que la justícia ha de ser, també, competència autonòmica.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Amb un, diria, considerable retard, però feliçment –i subratllo aquest darrer adverb–, el Ple d'aquesta cambra aprovarà aquest Projecte de resolució de modificació de la Llei orgànica del poder judicial.

El 28 de juny de l'any 2000, per tant aviat farà tres anys, un dilatat període de temps que molt té a veure, intueixo, amb les relacions durant tot aquest temps entre Convergència i Unió i el Partit Popular, aquest Parlament va aprovar una Moció, la 38/6, subsegüent a una interpellació al nostre Grup Parlamentari –suposo que és per això que el senyor Vallès es referia a aquest *iter* modèlic que ha seguit tot aquest procés d'elaboració i discussió d'aquest Projecte de resolució subsegüent a una interpellació del nostre Grup Parlamentari, deia, sobre política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia, i en què, en un primer apartat, s'instava el Govern a presentar aquest Projecte de resolució i es delimitaven alguns dels seus objectius –i cito literalment perquè n'hi ha alguns que són tributaris de la Llei de política lingüística aprovada per aquesta mateixa cambra, però d'altres eren nous–; els objectius eren: Suprimir el dit caràcter nacional dels cossos al servei de l'Administració de justícia, i preveure correlativament la creació dels cossos autonòmics; introduir el coneixement del català com a requisit en els concursos i les convocatòries, en els processos de selecció, en definitiva, per proveir les vacants de personal a la justícia, però, singularment, incorporàvem un element a què, en altres ocasions i a través d'altres procediments i vies, el nostre Grup Parlamentari havia instat, com era la reforma de dos articles que entenem encara ominosos de la Llei orgànica, el 2.31 i el 3.41. Per què? Per garantir, en definitiva, la cooficialitat del català, però també d'aquelles altres llengües dels territoris de l'Estat que en disposen, però també, en definitiva, de forma recíproca, per garantir el dret lingüístic dels usuaris de l'Administració de justícia a escollir lliurement la llengua que vulguin a l'hora de relacionar-se amb la justícia, i evitant el retrocés que implica, en la pràctica, la mecànica de traduccions i altres vies interposades.

Però, sobretot –i particularment jo voldria destacar aquest aspecte de la Llei que avui aprovem–, per tal que el català sigui no un mèrit preferent, sinó també un requisit en els concursos per proveir les places vacants de jutges i de magistrats de Catalunya. Però no de qualsevol manera. Jo crec que amb la deguda responsabilitat, prudència, temperància, diguin-ne com vulguin, el que fem és no exigir el coneixement del català per al primer destí forçós que ha d'ocupar un jutge a Catalunya, sinó en el moment que opti a un trasllat a una altra plaça, en aquest cas, en el territori de Catalunya.

És aquest un condicionant que ens imposa lògicament la condició de cos estatal que avui encara mantenen els jutges i magistrats, però, en definitiva, aquesta pandòpia, aquest conjunt de propostes que contemplava aquella Moció, i també avui aquest Projecte de resolució, garanteixen dos objectius. El primer és la plena disponibilitat lingüística de l'oficina judicial, però, en definitiva, estendre, en segon lloc, la garantia també del coneixement de la llengua a tots els operadors, a tot el personal en aquest cas que actua en el món de la justícia, inclosos jutges i magistrats.

Explico això, perquè aquella iniciativa, matriu d'aquest Projecte de resolució, que en el seu moment va ser despatxada amb aquell reduccionisme lògic i propi d'algun titular periodístic, com que el Parlament reclama-

va el coneixement del català per part dels jutges, sorgia d'un mandat anterior d'aquesta cambra, simultani a l'aprovació de la Llei de política lingüística, concretament d'una Resolució, la 469/5, per la qual el Govern havia de portar a aquest Parlament tot un paquet de reformes del marc legal estatal que penalitza el català.

I, efectivament, el Govern va complir entrant un projecte de resolució de modificació de la Llei orgànica, a què abans ja ha alludit algun altre diputat, però era una modificació de la Llei orgànica d'un abast molt parcial, molt fragmentari encara que, com també s'ha dit desgraciadament, el Congrés dels Diputats del 13 de juny de l'any 2000 va desestimar, i ho va fer, en aquest cas, amb el vot en contra d'alguns grups parlamentaris d'aquella cambra; per tant, no únicament del Grup Popular. Com recordarà molt bé el senyor Rafael Ribó, per exemple, Izquierda Unida sorprenentment no ho va fer favorablement.

Però aquella proposta no contemplava, ho repeteixo, alguns aspectes que avui sí que contempla aquest Projecte, i especialment l'exigència del coneixement de la llengua per part dels jutges i magistrats, i hem de donar les gràcies, si més no, a aquest clima preelectoral que té molts defectes, però té alguna virtut, i és que, en definitiva, alguns gestos accelerats de desmarcament entre alguns grups polítics han permès treure del congelador aquesta proposta, però, ho repeteixo, és un fet, aquest, que ens en felicitem.

I, per tant, en definitiva, el que fem és tornar a la càrrega, i tornem a la càrrega i ho farem no amb la brigada lleugera amb què ho vam fer l'any 2000 al Congrés, sinó que ho farem amb tota l'artilleria pesant, és a dir, intentant introduir ja els canvis estructurals que creiem que necessita la Llei orgànica del poder judicial, a veure si el Congrés aquesta vegada hi és més sensible, i ho és a través de tots els grups de la cambra, perquè, de la mateixa manera que, amb la cordialitat que caracteritza el senyor Vallès, ens recordava fa un instant els seus dubtes al voltant de l'agitació populista de l'Ajuntament de Banyoles, jo, sincerament, també tinc dubtes molt profunds al voltant de quin capteniment tindrà el Grup Parlamentari Socialista al Congrés espanyol, veient..., avui vostès exhibeixen una «pegatina» que diu «No a la guerra», però n'haurien de portar aquí una altra que digués «Sí a Jiménez de Parga», perquè, en definitiva, alguns capteniments i algunes votacions són francament inexplicables, no? (*Remor de veus.*) Per tant, m'agradarà veure, en tot cas, l'actitud que adopten el conjunt de grups al Congrés dels Diputats al voltant, en definitiva, de la creació, com deia, dels cossos autonòmics de funcionaris judicials, una alternativa, ho repeteixo, molt vàlida, i que, a més a més, és constitucionalment possible, i no voldria invocar aquí el reguitzell de sentències del Tribunal Constitucional que així ho diuen.

Però, en segon lloc, per atribuir també al conjunt de comunitats autònomes el ple control de l'oficina judicial en qüestions tan prosaïques i que dotarien de tanta operativitat i eficàcia l'acció de la justícia com la mera execució en temes com la formació, la selecció del personal, els ascensos, la jornada, l'horari, el règim disciplinari o, evidentment també, per a l'acreditació

deguda del coneixement lingüístic de totes les llengües oficials que hi ha a l'Estat per part de tot el personal, inclosos jutges i magistrats.

I, per tant, cal reclamar –i des d'aquesta tribuna ho faig– novament sensibilitat, encara que, ho repeteixo, també portat per un cert escepticisme..., cal reclamar aquesta sensibilitat perquè el que volem que es debati, com deia algú abans també, és un tema que afecta l'essència d'un dels poders de l'Estat, com és la descentralització del poder judicial que jo crec que, en aquests moments, és l'autèntic residu més centralista que queda en aquests moments a l'Estat i que el títol sisè de la Constitució no fa honor, en definitiva, als propòsits inicials que tenia fins i tot el seu títol vuitè i al model d'organització territorial de l'Estat, no sols quant a la composició i el funcionament dels òrgans de govern de la judicatura –aquest seria un altre tema a discutir; avui no parlem del Consell General del Poder Judicial, però en podríem parlar–, sinó, en definitiva, a un aspecte tan important i tan sensible com és l'assumpció per part de les comunitats autònomes de totes les competències relacionades amb l'Administració de justícia, allò que la doctrina del mateix alt tribunal ha anomenat l'administració de l'Administració de justícia, i això segur, jo crec, que repercutiria, ho repeteixo, en una justícia molt més àgil, molt més eficaç, molt més pròxima i molt més al servei de les persones.

I la segona qüestió –i amb això acabo– a què afecta aquesta qüestió, també sensible per a nosaltres, és l'ús del català en els jutjats i tribunals a Catalunya, un ús que no es correspon amb la realitat sociocultural del país, perquè, més enllà d'alguns plans pilots com els que el Govern va engegar i que, en definitiva, han donat un resultat positiu –en aquests moments s'ha generalitzat l'ús del català en cent sis òrgans judicials de Catalunya que redacten al voltant d'un 80 per cent de tots els documents en català i, per tant, que han arribat a un percentatge molt notable en les seves actuacions escrites i, evidentment, entenc també que orals–, doncs, home!, això ha estat a canvi de dotar econòmicament amb 601 euros cada mes cadascun d'aquests òrgans judicials, i no voldríem únicament reduir el tema del català a la justícia a una activitat de foment i d'estímul i a la política de la subvenció i de talonari, perquè, a pesar d'alguns avenços, com aquest que acabo de citar, la veritat és que només cal veure el darrer informe del Consell Social de la Llengua Catalana entrat en aquest Parlament sobre la quantitat d'actuacions i la disponibilitat lingüística dels diferents òrgans judicials: l'any 2001 el total d'actuacions orals arribaven al 93%, s'estima, tot i que és molt complicat, però les actuacions escrites no arribaven al 42%.

Per tant, és evident que encara queda un camí molt llarg per recórrer, per solucionar un problema que, és cert, ho hem dit moltes vegades..., i el senyor Camps, que està en el seu escó, deu recordar que ell, en moltes ocasions, ha alludit a la inèrcia del funcionament atàvic i tradicional del sistema de la justícia, a l'actitud lingüística de molts operadors que hi intervenen, advocats i procuradors inclosos, i, segurament també, l'element que penalitza més el català, que és l'excessiva mobilitat de tot el personal, però també el cert és que els ciu-

tadans, tots, i els usuaris de l'Administració de justícia tenim uns drets lingüístics, entre altres coses perquè aquest Parlament..., i una llei d'aquest Parlament així els empara, i és evident que s'han de fer respectar, i començant pel dret que tenim tots a escollir la llengua amb què lliurement ens volem relacionar amb d'Administració de justícia, i per aconseguir-ho és obvi que cal canviar mentalitats, que cal canviar actituds, que calen diners i calen recursos pressupostaris, però també cal modificar lleis, i això és el que avui estem fent, i d'això, evidentment, el nostre Grup Parlamentari se'n felicita.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el que és el contingut del Projecte de resolució que estem debatent, vull deixar clar que el Grup Popular comparteix amb el Govern i comparteix amb tots els grups de la cambra la necessitat de millorar l'ús de la llengua catalana, de la llengua pròpia de Catalunya, en l'àmbit de la justícia.

Tots sabem que la justícia és un dels àmbits en què ens trobem amb una major impermeabilitat a l'ús de la llengua catalana. És per això que considerem que cal esmerçar tots els esforços per tal que la llengua pròpia de Catalunya deixi de ser deficitària en l'àmbit de l'Administració de justícia. Qüestió diferent és què cal fer per aconseguir-ho.

El Projecte de resolució que estem debatent pretén la modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, que no compartim, ni en aquest aspecte ni en la solució que aporta a aquest aspecte, ni tampoc en altres aspectes que es plantegen de la reforma.

Jo reconec que plantejar reformes d'aquestes característiques té avantatges, té avantatges per al Govern de la Generalitat, té un avantatge: mentre es parla d'aquesta reforma no es parla, per exemple, de quina ha estat la política de beques del Govern de la Generalitat. Quan tots sabem que una de les polítiques més importants és, justament, incentivar, en una societat com la catalana, que no té una tradició opositora, incentivar quan s'acaba la carrera els joves a través de beques perquè puguin preparar oposicions a judicatura, a fiscalia, per tal de comptar, quan surten de l'Escola Judicial, amb jutges que coneguin el nostre dret i la nostra llengua, la política de beques de la Generalitat, recordant Marx, Groucho, ha passat del no res a la misèria.

Els en donaré dades: 1990, es donen 50 beques; 91-93, es mantenen 50 beques; l'any 2000 la convocatòria per a l'any 2001 es redueix en més de la meitat, es convoquen només 22 beques; l'any 2001 per a l'any 2002, 35 beques, amb un import de 151.456,2 euros; per engrany, les beques de l'any 2002 per a l'any 2003, que,

és clar, deu ser casualitat, però quan s'ha de publicar la convocatòria de beques el darrer trimestre de l'any anterior resulta que, casualment –casualment–, avui que hi ha aquest debat al Parlament de Catalunya, casualment, avui es publica al DOGC la convocatòria de beques que s'hauria hagut de convocar el darrer trimestre de l'any per a l'any 2003. Però el que més sobta és que es passa de 35 a 60 beques, però el que no canvia és l'import: 151.456,2 euros per a 35 beques, 151.456,2 euros per a 60 beques. Ja m'explicaran com s'ho pensen fer.

En qualsevol cas, vostès, des del Govern de la Generalitat, el que es fan és un nus a la cua per eludir les seves responsabilitats, les polítiques que han d'impulsar per promoure la llengua catalana des de les seves obligacions de govern, i envien aquesta Proposta de resolució al Congrés dels Diputats.

Pel que fa al contingut concret de la proposta, cal centrar el debat en aquell gruix d'articles que tracten de la conveniència que el coneixement de qualsevol llengua cooficial a l'Estat diferent de la llengua castellana i que el coneixement del dret propi diferent del dret comú sigui considerat veritablement com a requisit. Per requisit cal entendre un sinònim d'exigència, de compliment ineludible d'una obligació, i, senyores i senyors diputats, hem debatut moltes i moltes vegades aquesta qüestió en aquest Parlament, no els cansaré, però torno a repetir, com he fet tantes vegades, que aquest plantejament tanca la porta al plantejament..., a allò que preveu la Constitució i, a més a més, tanca la porta que es pugui exercir en plena llibertat el dret de mobilitat professional.

Qüestió diferent és la consideració com a mèrit, però no només com a mèrit, sinó com a mèrit preferent, al coneixement a la llengua pròpia de Catalunya o de les llengües cooficials que hi ha a la resta del territori de l'Estat i també al coneixement del dret propi, no com un mèrit abstracte, sinó com un mèrit preferent, com una valoració específica, com un incentiu, com un plus, justament, per accedir a determinats càrrecs dintre de la carrera judicial.

Però, al costat d'això –al costat d'això– el que s'ha de fer és tirar endavant polítiques des del Govern de la Generalitat, que en té l'obligació. Abans es parlava del Pla pilot en cent sis oficines judicials que han donat un magnífic resultat, que estan pujant al 80% les sentències en català, i és aquesta via, aquesta responsabilitat, la que intenta eludir el Govern de la Generalitat.

I he fet aquesta referència al model de justícia que preveu la Constitució perquè la funció i la distribució territorial del poder judicial afecta l'estructura dels òrgans jurisdiccionals, però, en cap cas, permet una divisió en base a la ubicació d'uns òrgans en un o un altre territori ni tampoc al fet que s'hagi atribuït tal o qual competència a un òrgan concret, i és precisament aquesta la garantia d'un tracte igual per a tots els ciutadans a tot el territori en l'accés a la justícia. I això què vol dir? Doncs això vol dir que els jutges i els magistrats exerceixen una única funció en tot el territori, una funció que és, precisament, la jurisdiccional.

Vull recordar que la justícia, com a servei essencial als ciutadans, ha d'actuar amb rapidesa, ha d'actuar amb eficàcia, ha d'actuar amb claredat, amb mètodes moderns i procediments entenedors i fàcils, ha de complir satisfactòriament la seva funció constitucional de garantir en un temps raonable la tutela dels drets i proporcionar seguretat jurídica, però té un altre vessant, la justícia: la justícia, com a poder de l'Estat, ha de ser i ha de mostrar-se com a subjecte independent i també com a poder unitari i integrat capaç d'encaminar l'esforç de tota la institució en la mateixa direcció, com deia, per garantir una justícia igual per a tots els ciutadans arreu del territori.

En segon lloc, pel que fa a alguna de les mesures concretes que es pretenen impulsar i que afecten l'organització de l'oficina judicial, és indiscutible que tots estem d'acord que un capítol especialment important de la reforma de la justícia és la necessària reforma de l'oficina judicial. La justícia necessita una infraestructura administrativa tan ben organitzada com dotada, i, precisament per això, un dels eixos fonamentals, un dels objectius bàsics, del pacte d'Estat per a la justícia és, precisament, assolir una oficina judicial moderna, amb una millor gestió de les energies personals i dels mitjans materials.

Però és que no és això el que es planteja en el Projecte que estem debatent. En la reforma dels articles 189, 454, 473 i 483 de la Llei orgànica del poder judicial el que es proposa és un conjunt de mesures relatives a l'organització de l'oficina judicial i de les secretaries judicials que obre la porta perquè cada comunitat autònoma pugui donar una configuració i una estructura diferent en l'oficina judicial.

Tornem, per tant, a la idea matriu amb què he començat la meua intervenció: el poder judicial és únic a tot l'Estat, exerceix una funció unívoca i, per tant, no fragmentable, que és, precisament, la garantia del dret constitucional que tenen els ciutadans d'accedir amb peu d'igualtat a la justícia.

Finalment, es plantegen tot un seguit de reformes que afecten l'Institut de Medicina Legal o de Toxicologia. He de recordar que la Generalitat ha creat l'Institut de Medicina Legal de Catalunya, l'ha creat a través del Decret 302/2001, de 20 de novembre, que es troba actualment en procés de desenvolupament i que va entrar en funcionament, precisament, el juny de l'any 2002 d'acord amb la Resolució 1.426/2002, de 17 de maig. S'estan duent a terme els corresponents processos per a cobrir els llocs directius, per no dir que, pràcticament, tots els llocs directius han estat coberts, com es deriva de les resolucions 1.445, de 21 de maig, i de nomenament del director de l'Institut, resolucions 667 i 668, de 21 de març de 2002, de nomenament de subdirectors i altres càrrecs.

Què vull dir amb això? Vull dir que tenim una normativa pròpia: la creació de l'Institut de Medicina Legal, amb una regulació del funcionament de les funcions, de la composició, determinades des de Catalunya, creat recentment. Per tant, el que ens ha de preocupar, senyores i senyors diputats, i el que preocupa el Grup Popular, és que aquest organisme funcioni correctament, que

estigui dotat amb els mitjans humans i tècnics necessaris, que compleixi amb rigor les funcions que li atribueixen la Llei orgànica del poder judicial i la Llei d'enjudiciament criminal. Ens preocupa això i no disposar de més estructura organitzativa, sense més criteri que la proliferació d'òrgans auxiliars de l'Administració de justícia a Catalunya per la via de traspàs de competències que se'ns proposa, sense coordinació ni criteris concrets d'actuació.

El que constatem és que el Projecte de resolució presentat el que realment pretén és un traspàs de competències en matèria d'Administració de justícia de l'Estat a les comunitats autònomes, que canvia, ho he dit abans, el model constitucional que es conté en el títol VI de la Constitució.

És per aquestes raons, senyores i senyors diputats, que el Grup Popular anuncia el seu vot en contra al Projecte de resolució de modificació de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial, perquè es tracta d'un conjunt de mesures legals que, pel Grup Popular, col·lideixen amb la mateixa estructura i el funcionament del poder judicial que dissenyà la Constitució.

Però, en qualsevol cas, no vull deixar de remarcar que hi ha hagut un abandonament de les obligacions i les responsabilitats del Govern de la Generalitat per promoure la llengua just en un dels àmbits en què s'haurien d'esmerçar més esforços, just un dels àmbits en què ens trobem amb una major impermeabilitat perquè els ciutadans d'aquest país puguin exercir els drets lingüístics, que és l'Administració de justícia. Com els deia, la seva política de beques ha passat del no res a la misèria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguell.

El Sr. Farguell i Sitges

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posar de manifest, naturalment, el vot totalment favorable a aquesta Proposta de resolució, que ja ve emanada del Govern, i anteriorment, com s'ha dit abans, venia també propiciada per una anterior moció, almenys en un aspecte parcial del que es demana avui, per part d'Esquerra Republicana, a la qual, també, nosaltres varem donar suport en aquell moment.

De fet, es tracta de donar, bàsicament i prioritàriament, una efectivitat dels drets lingüístics dels ciutadans de l'Administració de Justícia, i objectiu aquest que també provoca la necessitat d'una altra premissa, que és que tots els jutges, funcionaris que ocupin un lloc en una comunitat amb llengua pròpia n'acreditin, per a exercir-lo aquest lloc, el seu coneixement.

Bé, i com a qüestió prèvia, no puc deixar tampoc d'agrair –no fos cas que me'n descuidés després– als altres membres de la ponència –el senyor Ridao, el senyor Ribó, el senyor Vallès– per la bona predisposició, que

he procurat compartir, però que ells han demostrat en tot moment, i que ha permès arribar, doncs, a un acord unitari, com el que presentem avui aquí, i també al lletrat, senyor Sol i la senyora Dolors Balagué.

La proposta que avui es presenta aquí té dues finalitats ben determinades, com deia, una d'elles, jo entenc que fonamental, més des del punt de vista nostra, que és la que es sintetitza en els 231 i 341 articles i concordants de la Llei orgànica del poder judicial, pel que fa a la situació precària de l'ús de les llengües nacionals pròpies als tribunals de justícia. I una altra, també, una de més instrumental, però en qualsevol cas conseqüentment indispensable pel que es deia, que és la conveniència de suprimir el caràcter dels mal anomenats cossos nacionals, de funcionaris al servei del Ministeri de Justícia, que es regula en els articles 189, 315 i correlatius, també, i naturalment, també, es regulava unes altres qüestions de l'Oficina Judicial, concretament les competències dels secretaris judicials, etcètera, no? Com a antecedents legals de tot això, naturalment, els articles 3, 121, 149 de la Constitució, que prescriuen, per una banda, l'obligatorietat del castellà, després les competències exclusives de l'Estat, en matèria d'administració de justícia, i que també, establint que ha de ser la Llei orgànica del poder judicial que ha d'establir i haurà de determinar, entre altres matèries, l'Estatut jurídic del personal al servei de l'Administració de Justícia. I és precisament aquesta Llei orgànica la que preconitza la presència dels denominats cossos nacionals, no?

Bé, en aquest context, no cal oblidar per això, i no s'ha dit, però penso que és important, que per molt que la senyora Dolors Nadal en el seu criteri entengui que això comportaria un canvi en el model constitucional, nosaltres entenem, emparant-nos en la Sentència 56, del 1990, del Tribunal Constitucional, que l'existència mateixa dels cossos nacionals no exclou que aquelles comunitats que disposin d'una competència corresponent a la gestió del personal, que integra els cossos esmentats, com és ara aquest, de tal manera que la gestió del personal no tingui o té perquè considerar-se integrada en el nucli estricte que regula l'article 149.5 de la Constitució. Aquesta és la nostra interpretació i una interpretació que també ha donat els seus fruits. Concretament, el Decret 349, del 96, sobre cossos oficials, auxiliars d'auxiliars i agents, el Decret 249 o 296, sobre metges forenses, i després les positives experiències que hi han hagut també en moltes comunitats autònomes a les quals s'han traspassat determinades matèries. I també, naturalment, l'objectiu que tots volem de la simplificació administrativa en la qual tots coincidim. Tot això sense tenir en compte les prescripcions de l'article 13, punts 2 i 5, de la Llei de política lingüística.

(Se sent el vibrador d'un telèfon mòbil.)

He comprovat que no ha de ser completament parat el telèfon, no... *(Veus de fons.)* Bé, no n'hi ha prou amb aquestes menes de vibradors que diuen que s'han inventat.

El corrent legal posterior. Bé, en definitiva, aquest corrent legal posterior ens ha portat, diguem-ne, a un panorama de molta major possibilitat d'entrar en el terreny legal, des d'una forma ja totalment oberta i practicable,

en una resolució com la que intentem proposar en aquests moments, no?, però és que a més a més d'això hi ha unes justificacions polítiques en les quals nosaltres hem d'incidir. No és suficient que hi hagi unes possibilitats legals i un camí obert, sinó que també hem de parlar de les realitats fàctiques que imposen uns criteris polítics a tenir en compte, no?

El senyor Ridao parlava de les encara situacions no totalment ni gens afalagadores, pel que a l'ús del català als tribunals de justícia. Hi havia –nosaltres no ho repetirem ara– estadístiques, però sí és cert que encara un nombre molt important de resolucions judicials no es donen en la nostra llengua. Jo he de dir que, com a professional, encara rebo resolucions, sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en judicis portats íntegrament en català i les sentències són en castellà, dintre d'una organització judicial tan important com aquesta i tan significativa.

I aquesta situació tan deficitària en l'ús del català jo diria que té un àmbit gairebé comparable –gairebé comparable–, encara, a altres estaments ja tradicionalment impermeables, no?, d'estricta i jerarquitzada com..., no sé, les forces armades o la policia nacional, allà on encara és impensable parlar de la introducció del català. Però és que amb l'agreujant diferència que la justícia, l'Administració de Justícia no té res a veure amb aquests cossos d'hermètica operativa, sinó que és una porta oberta a la societat en tota la seva dimensió i és una..., el lector de la transcripció multiforme del que és la societat civil. Per tant, hem de parlar en uns termes de proximitat que no es produeixen en aquest cas, encara.

Bé, davant aquesta perspectiva, doncs, naturalment, nosaltres hem d'invocar, primer, i reflexionar a veure amb quin criteri es pot..., amb quin criteri de desig que es normalitzi la nostra llengua, en tots els àmbits, es pot no pensar en què s'ha d'aplicar un remei urgent a aquesta situació, o en nom de quina mínima voluntat, no ja nacionalista, sinó amb quina mínima voluntat o credibilitat catalanista pot anunciar-se o sostenir-se, almenys aquí en aquesta casa, un vot contrari a aquesta proposta. O fins i tot, a vegades, jo he sentit a dir a diputats del Partit Popular que la cosa, la realitat més emblemàtica, més històrica de Catalunya, fins i tot més enllà de la llengua, és el nostre dret, no? Doncs, ja em diran vostès quina mena de sensació ha de tenir un, pensant que encara que això fos veritat, que potser ho és, que a l'hora d'aplicar-ho i a l'hora de donar-li vida, encara haguem de pensar que l'idioma o la llengua vehicular, en moltes ocasions, prioritària no ha de ser la pròpia del país.

Per tant, val a dir també, i això és cert, que les estadístiques han millorat, i han millorat, mercès a què? Doncs, a la política del pla pilot que, des de l'any 2000, va iniciar-se en quaranta jutjats i en aquest moment està en cent sis, i que redacta aquest jutjat, certament, el 80% de les seves resolucions en llengua catalana, però, senyora Nadal, això sí que és succedani; un succedani, jo diria, un remei, una terapèutica palliativa però no curativa, no?, perquè en el moment que aquesta voluntarietat dels jutjats, que s'ha comprovat en molts, arribi a zones més impermeables lingüísticament del país,

com no hi hagi una terapèutica no ja palliativa, sinó curativa, que és la llei que obligui, això ens farà topar amb una barrera difícilment salvable.

I pel que fa al tema de les beques, cert és que hi ha un compàs d'espera, però és un compàs d'espera, precisament que està estudiant la Generalitat, vistes les poques ocasions que ha generat.

Per tant, tot això que diem és en una política tan, tan habitual a Catalunya del succedani, del peatge, de dir allò que no es fa des de Madrid mirem-ho de fer nosaltres amb bona voluntat. Però quan es tracta d'una llei que ens afecta a tots i que d'una manera especial també a nosaltres, no hi ha altre remei que canviar-la en aquells aspectes en què nosaltres no n'haguem de ser els destinataris, com en som.

I deixin-me també comentar breument la voluntat que hem tingut, que s'ha traduït en una acceptació total, bé, amb transaccions, a renunciar a algunes per part dels proponents i en altres, evidentment, doncs, també nosaltres, procurant trobar aquells punts de confluència, de manera que han entrat moltes coses aquí que, d'alguna manera, han enriquit, jo penso, la Llei, concretament, doncs, que el coneixement de la llengua ha de ser en termes orals i escrits, cosa que ha entrat, precisament, en la mateixa transacció, a més a més que ja havíem proposat als altres dos partits polítics, Iniciativa i Esquerra, que en la que ens ha formulat el senyor Vallès. També l'ampliació dels programes intensius i obligatoris per als jutges i secretaris; també les competències dels secretaris judicials.

No em puc estendre ja d'una forma més exhaustiva, perquè s'està esgotant el temps.

Jo diria també que, bé, la manca de suport, ja anunciada del Partit Popular aquí, doncs, és clar, s'ha d'entendre ja, sense cap mena de reserva, com l'auguri de la pena de mort quan la proposta arribi al Parlament de Madrid, no?, una pena que serà indefectiblement allà executada sense cap possibilitat que la proposta pugui..., però, la realitat del nostre país és la que és i la composició política és la que és. I jo també diria –com deia el senyor Ribó fa un moment– que per arribar-hi, evidentment, serà necessari superar malfiances, perjudicis i errors, i ell deia que no durarà temps això, en qualsevol dels casos, evidentment, s'han de superar encara reticències, però el que deia el senyor Ribó em recordava allò que va dir Sócrates que la humanitat avança, avança més a base de corregir errors que no pas d'inventar coses.

Per tant, aquí s'han de corregir molts errors que encara existeixen i moltes reticències que encara són vigents, però que, en definitiva, es veuen, per exemple –i acabo–, en la Comissió de Coordinació de Comunitats Autònomes que es va celebrar a Barcelona el 18 d'octubre i es van assentar uns criteris molt interessants. I concretament, hi ha dues resolucions, la primera i la quarta, que denoten una voluntat evident, per part de totes les comunitats autònomes amb competència en matèria d'administració de justícia, de descentralitzar i de donar autonomia pròpia, cada vegada més gran, a totes aquelles que així ho demanden.

Per tot això i per no estendrem més, senyores i senyors diputats, naturalment, el nostre vot, com poden veure gairebé entusiasta, és a favor de la proposta que avui hem presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada...?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, per contradiccions.

El president

Un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor Farguell, el Grup Popular no apel·lava la bona voluntat del Govern de la Generalitat, que la deu tenir tota, la bona voluntat, el que no té és responsabilitat, no ha actuat amb responsabilitat en aquesta matèria. No ha esmerçat els recursos necessaris. Li tornaré a recordar les dades: 1990, cinquanta beques per promoure que tinguem jutges sortits de les universitats catalanes que coneguin el nostre dret i la nostra llengua; vint-i-dos beques, l'any 2001; seixanta beques es convoquen aquest matí a corre-cuita, perquè se sabia que avui hi havia aquest debat, però, quina casualitat, amb 25 milions de pessetes, exactament, el mateix pressupost que hi havia per a l'any passat, quan les beques eren trenta-cinc. Em poden explicar com poden pagar amb el mateix pressupost trenta-cinc beques i seixanta beques...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...sí no és que no hi ha voluntat d'incomplir, fins i tot, aquesta convocatòria?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. (*El Sr. Farguell i Sitges demana per parlar.*) Senyor Farguell té un minut.

El Sr. Farguell i Sitges

Senyora Nadal, miri, ja li he dit jo que el Govern de la Generalitat, pel que fa al tema de les beques, s'ha marcat un compàs d'espera per veure fins a quin punt aquesta, diguem-ne, aquest seguiment que s'esperava d'elles és total o insuficient. En qualsevol dels casos, jo penso que vostès tenen una contradicció important aquí. I la contradicció que vostè al·lega, pel que fa a nosaltres, la tenen vostès encara més gran, perquè, una de dues, a veure, vostès diuen que no, una de dues, o per ordre superior, podria ser, o per, diguem-ne, falta de sensibilitat catalanista, que també podria ser. En qual-

sevol dels dos casos, penso que el resultat és igualment insatisfactori des del nostre punt de vista.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) No, senyora diputada, perquè ho podem allargar eternament això, eh? (*Veus de fons.*) No, no, senyora diputada, no li dono la paraula, gràcies, és que, si no, això s'aniria allargant.

Crido a votació.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es posin en disposició de votar. Primer votarem la transaccional, sustentada sobre les set esmenes del Grup Socialista.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació votem el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Prego a les senyores i als senyors diputats atenció. Es convoca Mesa per a les quatre de la tarda i, immediatament després de la Mesa, Junta de Portaveus, i a dos quarts de cinc es reprendrà la sessió.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre el poder adquisitiu dels pensionistes catalans (tram. 317-00531/06)

La primera pregunta, l'adreça, al president de la Generalitat, l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. En el context d'oposició general al conflicte de l'Iraq, vostè considera que el

nivell de les pensions que reben els pensionistes catalans és adequat a la seva capacitat adquisitiva?

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Molt abans, perquè no som pas oportunistes amb això que hi hagués conflicte a l'Iraq, ens n'hem preocupat, del tema de les pensions. I, per exemple, una cosa que vam fer és que el Grup de Convergència i Unió va ser l'impulsor del pacte de Toledo. Primer ho vam intentar però el Govern de l'època, que era el Govern socialista, l'any 93, no ho va acceptar. Però després –després–, més tard, després de les eleccions, i quan va perdre la majoria absoluta, ho va acceptar i va fer el pacte de Toledo, que crec que va ser realment una aportació positiva.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. A Catalunya hi ha, aproximadament, un milió i mig de pensionistes. D'aquests, un 59% reben pensions de jubilació i gairebé un 24%, pensions de viudetat. La veritat és que per a la majoria d'aquests pensionistes, d'aquests catalans i catalanes, la pensió és una font d'ingressos, la principal font d'ingressos, de la qual depèn la seva capacitat per fer front a les necessitats bàsiques, en ocasions per sobreviure a la quotidianitat.

Si prenem, com es fa en molts indrets, com un indicador el salari mínim interprofessional, aleshores sí que hem d'observar amb preocupació com la meitat d'aquests pensionistes reben una pensió que se situa per sota del salari mínim interprofessional; per tant, inferior als 442 euros al mes.

Si a més a més, però, ens fixem amb la capacitat adquisitiva a què tenen marge de maniobra a partir d'aquesta pensió, si han de fer front amb aquests ingressos al cost real de la vida a Catalunya, aleshores en molts casos podem parlar pròpiament de l'existència de veritables pensions de misèria.

A més, a Catalunya, on s'ha constatat que el cost real de la vida és set punts superior a la mitjana de l'Estat, com que les pensions no contributives són iguals a tot l'Estat, resulta que els pensionistes catalans, rebent el mateix, de fet, a l'hora de la veritat reben menys que els altres perquè són superiors les dificultats per arribar a final de mes amb els mateixos diners davant d'una realitat distinta.

Per això cal incrementar les pensions més baixes per anar tendint a arribar al salari mínim interprofessional. I cal, sobretot, que en el nostre cas aquestes pensions es

vagin adequant al cost real de la vida a Catalunya i no en altres indrets de l'Estat.

Vostès l'any 99, efectivament, van fer possible un complement i ara també ens anuncien un nou complement. Creiem que la mesura, com a tal, és positiva però en cap cas no hauria de ser, senyor president, una mena d'almoïna preelectoral, sinó, a partir d'ara, un (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) gest de justícia regular...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...que fes possible la cohesió social i assegurés un bon nivell de benestar.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies.

El president

A vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, ara, concretament, el que tenim sobre la taula és, primer, la nova negociació del pacte de Toledo –no entro en el detall de les posicions que defensem allà, perquè no tenim temps. Però a part d'això, més específicament a Catalunya, i en la línia del que vostè ha dit, de la diferència que hi ha entre la inflació d'aquí i la inflació de la resta de l'Estat, efectivament, l'any 99 vam fer un pagament compensatori del diferencial de l'IPC català i de l'IPC estatal, i vam anunciar que l'any 2003 el tornaríem a fer, i ara ja el tenim anunciat.

Això va afavorir, amb unes quantitats que li reconec que són modestes, però eren exactament les que corresponien pel pagament compensatori –era un problema diguem-ne aritmètic, aquest–, unes setanta mil persones. Ara seran també unes setanta mil persones que se'n beneficiaran. I ara, a més, hi han algunes coses que ha afegit el Govern de la Generalitat, al marge del que pugui passar amb el pacte de Toledo –concretament, tot el tema de pensions de viudetat, que, per iniciativa, tant aquí com a nivell de Madrid, de Convergència i Unió s'han introduït–, i que representen..., en els pressupostos per a aquest any, hi ha una reserva de crèdit de 30 milions d'euros per al que pugui ser, per al que pugui pujar aquest programa d'ajuts complementaris. És una reserva de crèdit ampliable.

Amb això es preveu que es podran donar 289 euros, és a dir, unes 36.000 pessetes, com a import anual, amb el benentès que, de tota manera, sempre es farà de tal manera que el beneficiari..., si això juntament amb altres ajuts, no passi, concretament, de les 100.000 pessetes.

A part d'això, concretament a nivell del pacte de Toledo, doncs, defensarem tota una sèrie de coses. Per exemple, que si hi ha..., que els diners que surtin de la Seguretat Social només es puguin dedicar a pensions, perquè, com vostè sap, de vegades s'han dedicat diners de la Seguretat Social, diguem-ne, a eixugar dèficits globals del pressupost, oi?

I, per altra banda, doncs, demanarem, prioritzarem, a l'hora de millorar les pensions, les de viduitat per una banda, fer compatible el SOVI (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb la pensió de viduitat...

El president

Senyor president... Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com enfoca els temes més rellevants de la política catalana en el calendari més immediat (tram. 317-00533/06)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira. (*Remor de veus.*) Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president..., senyor president m'agrada..., m'agrada veure-li la cara quan li pregunto. (*Remor de veus. Pausa.*)

Sé que hi ha molts problemes a Catalunya avui, en el més immediat, en el present, però és evident que n'hi ha un que ens supera i que és de nivell internacional, i aquest és l'amenaça de guerra a l'Iraq.

Senyor president, jo li demano que vagi a la manifestació, que vagi a la manifestació del dia 15. Quasi que li diria que és una demanda i, segons com, també un consell.

Vostè va declarar, no fa molt, que tenia dubtes sobre si..., que no estava segur si no seria millor que fossin els Estats Units qui s'ocupessin del manteniment directament de la pau a l'Orient Mitjà.

A mi no m'agrada que cristallitzi la idea que Catalunya, en aquests temes, no sap segur, que s'absté, que no sap, que no contesta. En el referèndum de la NATO vostès van optar per l'abstenció. Ja sé que darrerament, sobre això, ha manifestat els seus propis dubtes. Però a la nostra història de l'últim segle hi han exemples sovintejats d'abstencionisme.

Jo vull dir-li que no és cert que Europa estigui avui més dividida del que estava l'any 91. Això no és veritat. El

91, simplement, Europa no tenia política pròpia i ara la té, ara la pot tenir. I és molt important que els qui no la volen –Aznar, Berlusconi, Blair– siguin aïllats. És enormement important per a tothom.

Les conseqüències col·laterals de la guerra. No em refereixo ara als morts; hi ha unes conseqüències col·laterals en forma, jo crec, de perills importants per a nosaltres. Una, l'islam no s'integra o no s'integrarà més que en un període molt més llarg. El Mediterrani es desestabilitzarà, més del que ho està. El petroli, per descomptat, pujarà i les borses baixaran i, per tant, hauré de fer front a una crisi econòmica certa. Ens hi juguem, tots, molt. Ens hi juguem que Nacions Unides comenci a ser, a més a més de semblar; a actuar en comptes de dir. I que Europa... –i això, perdó, en la millor de les tradicions (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) del gran país que és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...els Estats Units de Nord-amèrica.

Senyor president, jo li demano...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...li prego que es mul·li, que es mul·li personalment...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...que Catalunya (*remor de veus*) sàpiga...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...que aquest cop (*persisteix el remor de veus*) els seus dirigents sí que saben i que contesten.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

En primer lloc, jo em ratifico en el que he dit: jo no aniré a la manifestació. Perquè jo, a més, tinc com a norma, des que sóc president, des de l'any 1980 –ho vaig dir i ho he repetit i ho faig–, de no anar a cap manifestació, excepte les que són de condemna o de rebuig del terrorisme i, més encara, quan hi ha víctimes.

No vaig anar ni tan solament en una manifestació en què la meva presència hauria estat..., podria haver semblat molt i molt i molt justificada, que era la manifestació contra la LOAPA. Tampoc no hi vaig anar. I, per tant, aquesta vegada no hi aniré. Perquè entenc que no hem de fer-ho diferent, a Catalunya, del que ho fan els països en els quals els presidents d'un país –i jo em considero president de Catalunya, amb tota la rotunditat que jo sóc capaç de donar a aquesta expressió–, doncs, no hi van.

Vull dir, no cal anar a França –evidentment Chirac ni Raffarin no hi aniran–; vull dir, ni a Dinamarca, que a Copenhaguen hi ha una manifestació; a Berna, a Suïssa, hi ha una manifestació, etcètera. Molt bé. A cap d'aquests llocs el president del Consell de Ministres i el president del Consell Federal Suís no hi aniran. Perquè sempre és norma de considerar que els presidents, en aquests casos, no hi van. I jo sóc el president de Catalunya i no em correspon anar-hi.

Una altra cosa és que, evidentment, hi anirà Convergència i Unió, hi anirà el conseller en cap, hi aniran molts consellers del Govern de la Generalitat, hi anirà el secretari general de Convergència i Unió i suposo que hi anirà molta gent de Convergència i Unió i de la JNC. Això sí. I d'Unió de Joves. Això sí. Però concretament el president es mantindrà d'acord amb el criteri que sempre –que sempre– ha tingut.

Per altra banda, en aquest terreny, nosaltres no dubtem i ens mullem. Des del primer dia, des d'aquest estiu, abans encara que quan es va plantejar el tema es decidís que el tema anés a parar a les Nacions Unides, nosaltres, i jo personalment més d'una vegada, vam dir que això s'havia de resoldre en el marc de les Nacions Unides. I ho seguim dient. Ens hem mullat amb això i seguim, doncs, en una mateixa línia, sense canvis, sense mirar cap a on bufa el vent.

Evidentment, Nacions Unides vol dir, des del nostre punt de vista, que hi ha d'haver més inspeccions –si els inspectors ho demanen, és clar–; que hi ha d'haver l'anàlisi de totes les propostes de pau, a fons, i que, per tant, no s'ha de donar cap facilitat que, per dir-ho així, sense més ni més ens veiéssim ficats en una guerra. Però això, les Nacions Unides, que per això les tenim. Es van fer les Nacions Unides per fer-ne cas, sempre, no només quan convé. Sempre. I ara el que diguin les Nacions Unides és el que s'ha de fer.

Dintre les Nacions Unides creiem que, tots plegats, començant pel Govern espanyol, han de procurar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...han de procurar que s'eviti la guerra. Però en darrer terme és a les Nacions Unides que ens remetem.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament del Govern amb relació al pas del tren d'alta velocitat (TGV) per Catalunya (tram. 317-00537/06)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor president de la Generalitat, el nostre Grup li vol preguntar al voltant del tren d'alta velocitat. Darrerament, se n'ha parlat molt intensament en el nostre país, en aquesta part final de construcció del tren d'alta velocitat, en uns moments en què hi ha un consens important i ha quedat reflectit en diverses ocasions en aquesta cambra, un consens ampli, no unanimitat però un consens ampli, sobre la seva necessitat. Que diferent respecte a l'any 1985 quan el Govern de Convergència i Unió va començar a parlar del tren d'alta velocitat i de la importància estratègica que tenia per a Catalunya, i teníem la sensació que, en aquell moment, doncs, ens vam quedar sols; en aquell moment aquesta unanimitat no es produïa d'una manera tan intensa com ara.

Quines eren les premisses que, des de Convergència i Unió, plantejàvem a l'hora de posar sobre la taula el debat del tren d'alta velocitat? Més enllà de fer un tren que sigui una competència al pont aeri, dèiem bàsicament dues coses, no? La primera, la necessitat d'integrar Catalunya en les xarxes europees de transport, les xarxes on passaran les coses importants de futur. Integrar, en definitiva, Catalunya a l'Europa vertebrada.

I, en segona instància, vertebrar al mateix temps Catalunya, vertebrar Catalunya, amb la connexió de les grans ciutats del país i construint, fins i tot, més estacions d'aquelles que algú creu que són estrictament les necessàries, per exemple, a la comarca del Vallès Occidental, una estació de passatgers i de mercaderies.

En aquest context, nosaltres voldríem saber, volíem preguntar al president de la Generalitat quina és la posició del Govern amb relació al pas del TGV a Catalunya en aquest tram final, en aquesta part final de tot aquest procés.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Efectivament, com vostè diu, el Govern de la Generalitat es va començar a preocupar d'això quan no en parlava ningú. Concretament, el primer document nostre és de l'octubre del 86. Allò va ser rebutjat perquè es va considerar que era molt insolidari. El que se'ns va dir és que és insolidari demanar un tren de gran velocitat. Miri, no: és insolidari demanar un tren d'ample europeu. Ja veu que això de la solidaritat serveix per a tot, també.

Aleshores, l'any 90, ja nosaltres..., concretament en Vilalta, el que va fer va ser el primer traçat, la primera reserva de traçat, des de Barcelona fins a la frontera concretament, en aquest cas, i ja, doncs, preveient que havia d'acabar el tren a Barcelona, concretament a la Sagrera.

Després ja, quan això es va plantejar a nivell de tot l'Estat, nosaltres ens vam proposar uns quants objectius, que són els següents: que rellogués les quatre capitals, o sigui Lleida, Tarragona i Reus –tota l'àrea–, Barcelona i Girona; que rellogués els tres aeroports, i que rellogués els dos ports, i, d'aquesta manera, per tant, travar..., vull dir, crear un teixit intern d'intermodalitat, sobretot en la relació del tren i, concretament, els aeroports i els ports.

No acaba aquí el que esperem que es faci amb el tren de gran velocitat, perquè després el que hem de plantejar és que aquest tren de gran velocitat segueixi Mediterrani avall, costa del Mediterrani avall, cap a València. Però de moment som aquí.

També varem reclamar una cosa que es va aconseguir, tot i que hi vam trobar moltes resistències, i és que aquest tren fos no només de passatgers, sinó també de mercaderies. I una de les raons per les quals reclamàvem i es va admetre que existís una estació en el Vallès, precisament, també era aquesta. Però, òbviament, les mercaderies és molt important, és bàsicament important, sobretot, per al port de Barcelona i per al port de Tarragona.

Amb això el que volíem és fer una xarxa interior, relligar bé amb Europa, relligar més endavant amb València i, òbviament, relligar amb el conjunt de l'Estat i, concretament, d'una manera especial amb Madrid. Bé, i això, aquest objectiu que hi havia, s'ha aconseguit.

Encara l'última cosa que hem hagut de discutir l'última vegada que m'he dirigit tant a en Cascos, el ministre Cascos, com al president Aznar va ser amb una carta meua del 21 de novembre, perquè enteníem que un dels acords als quals havíem arribat, ja hi havíem arribat però un cop analitzats vam veure que eren uns acords que no anaven bé, era el que feia referència a una de les grans discussions que hem tingut fins ara, que era, concretament, l'aeroport del Prat. Jo penso que això està ben sargit, per dir-ho així, ben encaminat. Ens falta encara resoldre un tema que tenim pendent per al pas del tren de gran velocitat per Sant Sadurní d'Anoia, però en general crec que...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i espero que alguns, almenys...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Dispensi.

El president

No, gràcies a vostè.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el clima creat al país i en l'opinió pública al voltant dels esdeveniments polítics dels darrers mesos (tram. 317-00539/06)

La següent pregunta al president de la Generalitat, la formula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, segurament estic equivocant, però creia que l'any 84 vostè va estar presidint el final de la manifestació que es va produir a l'entorn de Banca Catalana. En honor a la veritat li he de dir (*remor de veus*)..., en honor a la veritat li he de dir que va ser l'únic dirigent de Catalunya que va contestar –i està gravat al contestador automàtic de casa meua– al convit que varem fer des de la plataforma durant la guerra de Kuwait, del 91, a tots els dirigents polítics, i vostè em va contestar –i l'honora personalment–, la vigília de la manifestació, que no hi pensava anar.

Però jo li vull demanar sobre la posició del Govern i del president de la Generalitat. Només sabem les seves declaracions als Estats Units, que poden haver estat molt mal interpretades, sobre la crisi de valors a Europa respecte als Estats Units. No sabem què pensa vostè en aquests moments sobre la crisi que hi ha a la Unió Europea a l'entorn d'aquesta temàtica, si s'arreglera o no amb qui des de la Unió Europea, des de les forces més importants, que poden ser Alemanya o França, està en una determinada posició, o si està amb un seguidisme del Bush, com fa José María Aznar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Pel que fa a la Unió Europea, crec que el que ha anat més endavant, pel bon camí, vull dir, és concretament la Resolució que es va aprovar en el Consell de Ministres del dia 27 de gener.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president, demà suposo que vostè votarà la Proposició no de llei que hem presentat quatre grups parlamentaris, entre ells el seu, on es parla d'aquestes temàtiques i es parla d'un rebuig molt clar de l'ús de la força en aquest conflicte. Suposo que vostè subscriu el manifest que ha firmat Convergència i Unió, que encapçalarà la manifestació dissabte vinent, on es diu que

s'exigeix a la Generalitat i al Parlament de Catalunya un compromís clar contra la guerra, un compromís amb la pau i la resolució pacífica dels conflictes. Suposo que vostè ha rebut, com nosaltres, la cascada de documents des de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates, i molts altres, posicionant-se sobre això. I suposo que a vostè això també l'hauria de fer recapacitar per adoptar una posició més política, més pedagògica, més activa, perquè té la màxima responsabilitat de Catalunya.

Vostè, senyor president, en aquests moments, té el seu conseller en cap que ha rectificat sobre un viatge per poder anar a aquesta manifestació. Vostè sap que el dret de manifestació és un dret democràtic i que l'ha d'exercir i el pot exercir qualsevol ciutadà o ciutadana, fins i tot els màxims representants d'un país. Vostè sap que els sondejos d'opinió donen que més del 93% de la població de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...rebutja la guerra a l'Iraq.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Jo li demanaria que, igual que Mas, tingués temps encara de rectificar i poder posicionar-se d'una forma molt més clara i contundent (*remor de veus*) com a president de la Generalitat.

El president

Senyor diputat, gràcies.

(*Els diputats i les diputades del Grup Parlamentari d'ICV mostren uns cartells.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que, un cop han fet el gest, pleguin, diguem-ne, de fer manifestacions aquí a l'hemicicle. Els ho agraeixo. Moltes gràcies.

Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, fa vint-i-quatre anys que tinc pensat que no he d'anar a manifestacions. Per tant, no em ve d'un dia; per tant, no cal, aquest dia que vostè diu que encara tinc de temps, no el necessito. Fa vint-i-tres anys que dic que en aquestes manifestacions no hi aniré... (*Veus de fons.*) Tres dies, és igual, escolti, no sigui tan llepafils. Un dia, tres dies..., és igual. Vint-i-tres anys, això és el que compta, no?

I, per la resta, ho torno a dir, miri, jo estic d'acord, absolutament d'acord, amb aquest document. I estic content, perquè aquest és un document ajustat. Aquest és un document en què jo crec que hi ha una, diguem-ne, contenció, una disciplina, perquè fàcilment en aquests

moments poden sortir documents molt, diguem-ne, molt..., en fi, molt radicalitzats. I aquest és un bon document, i el votarem amb molt de gust demà. I, per tant, si vol saber quina és la nostra posició, és aquesta, que és la de vostè –és la de vostè.

I, evidentment, doncs, entenem que és bo que això es defensi a les Nacions Unides. L'únic que dic és que finalment entenc que si les Nacions Unides diuen a, b o c, i es diu aquí també, es diu que no s'ha de fer ús de..., al marge de les Nacions Unides no s'ha de fer res, nosaltres acatarem la disciplina de les Nacions Unides. Perquè a més és el que correspon. Vàrem crear les Nacions Unides perquè fos el sistema de relacions internacionals per a prevenció de la pau, i val la pena que ens seguim sentint, doncs, fidels a aquest mateix plantejament.

I, per altra banda, li vull dir que entenc molt bé tota la gent, moltíssima, immensa multitud de gent que anirà a la manifestació, no tant..., que crec que a més els entenc no únicament per les raons, diguem-ne, polítiques, que, en tot cas, les meves raons polítiques són aquestes, que possiblement no són exactament les de tots els que aniran a la manifestació, sinó que en aquesta manifestació, més que una gran argumentació política, el que hi ha, el que jo hi veig és una cosa molt important, que és una sensibilitat. Hi ha un problema de sensibilitat, i aquesta és una manifestació a la qual moltíssima gent..., hi ha gent que hi anirà per raons polítiques, fins i tot alguns per consigna, però hi ha moltíssima gent, la gran majoria, que hi va per una qüestió de sensibilitat. I això és important.

I aquesta sensibilitat que nosaltres hem tingut sempre, absolutament sempre, el que passa és que hem entès que, perquè aquesta sensibilitat tingués una tradició política de caràcter mundial, per això hi han les Nacions Unides. I nosaltres des del començament vam dir «les Nacions Unides», i ho seguirem dient. Naturalment, dintre de les Nacions Unides, podem proposar que es defensi una posició o una altra, ja ho hem dit, ja ho hem fet...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...però, en darrer terme, hem d'ajustar-nos, diguem-ne, al que elles diguin.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el posicionament del Govern pel que fa a les resolucions de les Nacions Unides i la crisi de l'Iraq (tram. 317-00542/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, quina és la posició del Govern de la Generalitat pel que fa a les resolucions de les Nacions Unides al voltant de la crisi d'Iraq?

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ja li he dit que les acceptem. Les acceptem i les acceptarem. Ja ho he dit.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, aquells que fa uns anys deien allò de: «OTAN, d'entrada, no», per finalment haver de votar que sí, són els mateixos que diuen ara, que diuen avui: «No a la guerra amb Iraq» i, en canvi, són ells mateixos, quan governaven Espanya, els que la varen fer. *(Remor de veus.)* Amb una particularitat, amb una diferència: abans, el Govern d'Espanya comptava amb el sentit de la responsabilitat de l'oposició, que en aquell moment era el Partit Popular, i ara, en canvi, no es pot dir el mateix, hi ha un Govern d'Espanya que no pot comptar amb el sentit de la responsabilitat d'un Partit Socialista.

I la veritat és que no esperàvem altra cosa del Partit Socialista. Però, en canvi, senyor president, sí que l'he de reconèixer que em sorprenen algunes actituds de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat. Vostè ens ha confirmat que no participarà en la manifestació per unes raons molt concretes. Jo li he de dir que dubto que aquestes siguin les veritables raons, i ho dubto per la seva trajectòria política i de govern.

Li he de dir que no té molta lògica que a la manifestació del dissabte vagi el secretari general de Convergència i Unió i, en canvi, no hi vagi el president de la federació nacionalista; que no té molta lògica que hi vagi el conseller en cap del Govern de Catalunya, i no hi vagi el president de la Generalitat. I ho dic, hi insisteixo, recordant la seva trajectòria i el seu tarannà.

Vostè, la setmana passada, es va reunir amb el secretari general de les Nacions Unides, el senyor Kofi Annan, i va fer unes declaracions –no li ho negaré pas– molt valentes, sobretot en aquests moments, però, malauradament, no les he tornat a sentir. I això el que ens agradaria, tornar-les a sentir o, en qualsevol cas, que deixés explícita constància d'aquelles declaracions i del seu pronunciament.

Hem sentit altres coses, com per exemple que la majoria de catalans estan contra la guerra, i això no és veritat. No és la majoria: és la totalitat, la unanimitat dels catalans estem contra la guerra; tots els catalans, també els populars catalans, estem a favor de la pau. I, per

aconseguir-ho, el que cal és garantir un futur de pau i amb seguretat. Per això cal exigir el compliment, al règim d'Iraq, de les resolucions de les Nacions Unides; unes resolucions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...que reclamen un... Disculpi, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, la primera cosa que li vull dir és que jo no em sento gens impressionat per alguns dels discursos polítics que aquests dies es fan, ni per les preses de posició d'alguns dels partits polítics que les prenen, perquè no tinc per què creure absolutament..., no estic obligat a creure en la seva sinceritat de vegades, no?, i sobretot des del punt de vista del que en podríem dir la història que cadascun dels partits i cadascú de nosaltres hagi pogut tenir.

Perquè..., vostè ha fet una referència, és veritat, que és el tema de la NATO, en el qual, no ara fa poc, sinó de sempre, jo he dit que nosaltres, i jo concretament d'una manera especial, no ho varem fer prou bé, ni el senyor Felipe González –i ell ho sap i ell també ho diu, perquè també és un home, en aquests moments, doncs, amb una capacitat d'honestat intel·lectual en aquest sentit per dir-ho. Va sortir bé, però va sortir bé per casualitat, perquè tots ho vam fer malament, no? *(Remor de veus.)*

Bé, aleshores, per tant, no em sento gens... Per què em sento impressionat, jo? No, em sento impressionat per «la bona gent» –si se'm permet aquesta expressió, que no és gens paternalista–, per la gent, per la gent que no vol la guerra, i que és la que hi anirà dissabte. És aquesta, la important, i és aquest, el número gros, i és aquesta, la que farà que sigui una gran manifestació. No serem els partits polítics; serà aquesta gent. I per això i per aquesta sensibilitat sí que em sento sincerament impressionat.

Bé, jo sóc el president de Convergència i Unió, però sàpiga que molt més important que això és que jo sóc el president de Catalunya. I jo, en aquestes coses, actuo com a president de Catalunya, i crec que el president de Catalunya no hi ha d'anar. Ho vaig pensar així, equivocadament o no, l'any 80; ho he aplicat amb absoluta certesa... Escolti, no, a mi no em va..., jo no vaig organitzar cap manifestació per Banca Catalana, me la van fer –me la van fer. Hi va haver una pila de gent, molta, no sé quanta, perquè això dels càlculs de manifestacions ja sap que és molt aleatori, però, en fi, molta gent que la va fer, perquè va creure –amb raó– que hi havia tota una motivació política darrere de tot allò. Però, bé, això és un altre tema.

Vaig anar a veure en Kofi Annan, és clar que sí. Home!, podríem dir que ara el meu cap polític, en un cert sen-

tit –no és ben bé així–, és el senyor Kofi Annan. Quan jo dic: «Escolti, què hem de fer? –Oh!, doncs, hem de fer el que diguin les Nacions Unides.» Per tant, per mi va ser una gran satisfacció que, en el moment que, recollint per altra banda una presa de posició de fa una pila de mesos, nosaltres, en aquest moment àlgid ja amb Nacions Unides..., va ser per mi una gran satisfacció, fins i tot personal, poder ser rebut pel secretari general.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I he de dir que quan vaig sortir vaig fer unes declaracions que són les mateixes que estic fent ara i que estan molt ben recollides aquí, a les quals, per cert, s'afegeix una cosa important –perdoni, senyor president, abans he vist que tenia una certa condescendència que li demano que tingui ara amb mi. (*Remor de veus.*)

El president

No perdi els segons que li dono.

El president de la Generalitat

Molt bé. No, aquí es diu una cosa que normalment de vegades en alguns documents d'aquests no es diu: hi ha una condemna explícita del Saddam també, de la violència, de la guerra per la guerra, de la prepotència i, a més, d'una violència explícita pel Saddam. És un bon document, el qual jo crec que val la pena que demà votem tots.

(*Aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Abans de continuar amb les preguntes del Consell Executiu, aquesta presidència proposa, a petició de l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, que es posposin per a la propera sessió plenària les preguntes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi que figuren amb els números 6, 7 i 8 del dossier de preguntes.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives als acords de la Comissió d'Urbanisme de Girona de l'11 de juliol de 2001, referents al municipi d'Alp (Cerdanya) (tram. 310-00358/06, 310-0359/06 i 310-00360/06)

Per tant, comença la sessió de preguntes del Consell Executiu la il·lustre diputada senyora Marina Geli i Fàbrega, per respondre sobre per què els acords de la Comissió d'Urbanisme de Girona de l'11 de juliol de 2001, referents al municipi d'Alp, desautoritzen acords presos amb anterioritat. (*Remor de veus.*) Un cop s'hagin donat les condicions li donaré la paraula.

(*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que ens permetin continuar la sessió.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, em permetria acumular les tres preguntes del mateix tema, la 9, la 10 i l'11?

El president

Té la paraula. Sí.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. L'any 1997 l'equip de govern de l'Ajuntament d'Alp, presidit per l'alcalde Tajà, atorga una llicència contra la normativa urbanística vigent en aquell moment. Així, també li ho diu la Comissió d'Urbanisme, la Comissió d'Urbanisme Provincial..., i la Direcció General d'Urbanisme en aquell moment que dictamina que es tracta d'una infracció urbanística greu, perquè els habitatges que es poden fer superaven en volum i amb superfície el permès pel Pla intermunicipal de la Cerdanya i pel Pla parcial del mateix municipi.

De fet, donat que aquest equip de govern, i per tant, l'alcalde Tajà, doncs, no entra raó, per dir-ho així, una raó tècnica i una raó política, el mateix senyor Solans, en aquell moment, la mateixa Conselleria va als tribunals i, per tant, interposa un recurs, que guanya, i continua dient que es tracta d'una infracció urbanística greu. Però –aquí vénen les meves preguntes, honorable conseller–, fora el senyor Solans, canvi de conseller, en aquell moment –fins a aquell moment era el conseller Mas, el conseller responsable de Política Territorial–, i, per tant, es decideixen diverses coses.

En aquest moment, senyor conseller, honorable conseller senyor Felip Puig, es decideix tirar endavant, per tant, una legalització d'aquests habitatges, acceptant una modificació del Pla urbanístic, i es fa una altra cosa políticament. L'alcalde Tajà, que havia estat expulsat o no volgut per Convergència i Unió, retorna a Unió Democràtica, retorna a Convergència i Unió; la pròpia bona gent, regidors de Convergència i Unió a l'oposició passen al Grup Mixt, perquè no entenen res, perquè se senten decebuts pel seu propi partit, que els havia donat suport.

I, per tant, les preguntes són: per què aquests canvis, honorable conseller? Per què s'aprova finalment contra un dictamen ferm d'una sentència del contenciós administratiu, interposada pel mateix Govern? Quines raons motiven a aquest Govern al llarg d'aquests anys a fer fer aquest canvi? És que hi han interessos darrere aquest tema? És la punta de l'iceberg? És que el senyor Tajà ara convé a Convergència i Unió? Què em pot dir honorable conseller? De fet li faig a vostè aquesta pregunta, aquestes són unes preguntes formulades fa molt temps, més d'un any que han restat aquí en espera, algunes vegades també ajornades, i ara li toca a vostè. De fet, han passat el conseller Mas, el conseller Macias, però vostè com a responsable de Govern ara suposo que em respondrà també d'aquests canvis importants que em pot dir que és la punta de l'iceberg, però en tot cas en el torn de rèplica tornaré a contestar.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament en aquest sector en què es van desenvolupar les llicències que van ser objecte de recurs i de posterior sentència el Pla general del municipi d'Alp establia que els habitatges es podien agrupar com a màxim de vuit en vuit. Això no obstant, a mitjans de l'any 90, l'Ajuntament va atorgar una llicència d'obres per a la construcció, en un d'aquests sectors, de nou habitatges agrupats, sense ultrapassar els límits establerts per al planejament, i que quedava compensat per una agrupació de set habitatges en el mateix àmbit, de tal manera que no s'incrementava, en cap cas, ni la volumetria ni l'edificabilitat ni el nombre total d'habitatges.

Ara bé, la llicència estava donada i atorgada sense tenir en compte la legalitat vigent del Pla general i del Pla parcial corresponent. L'Ajuntament d'Alp va aprovar igualment una modificació del Pla parcial corresponent a aquest àmbit per intentar donar cobertura a aquesta actuació abans esmentada.

El dia 21 d'octubre de l'any 98 la Comissió d'Urbanisme de Girona denega aquesta modificació del Pla parcial, òbviament, perquè des del punt de vista jurídic i des del punt de vista d'oportunitat no es podia aprovar. Des d'un punt de vista jurídic, perquè la modificació del planejament parcial, del planejament derivat és evident que no pot alterar ni vulnerar ni modificar el planejament de rang superior, el planejament general. I des d'un punt de vista d'oportunitat tampoc podia aprovar-se o no es va entendre necessari o prudent d'aprovar aquesta modificació, perquè la mateixa Generalitat, la mateixa Direcció General d'Urbanisme havia interposat un recurs contenciós administratiu contra la llicència d'obres i recurs administratiu contenciós que encara estava pendent de sentència.

Precisament, va ser el procediment iniciat amb aquest recurs que va finalitzar amb sentència ferma del jutjat contenciós administratiu de Girona, que va anular la llicència d'obres, donant, per tant, raó a la Generalitat de Catalunya.

Ara bé, en el mateix fonament de dret d'aquesta sentència, en el fonament de dret segon d'aquesta sentència, s'afirmava ja la possibilitat d'operar modificacions en el planejament per tal de constituir model o tipus d'urbanisme determinat segons la mateixa autonomia local; és a dir que la mateixa sentència ja resolva el defecte de forma i, per tant, declarava la il·legalitat de la concessió de la llicència, per bé que admetia la possibilitat que l'adaptació del planejament general era una iniciativa que l'Ajuntament podia també tenir.

És aquest el motiu pel qual, després que ja hi ha una sentència ferma, i entenent a més que la mateixa sentència indicava la solució d'aquesta circumstància i d'aquesta il·legalitat, el 19 d'octubre de l'any 2000, el conseller de Política Territorial deixa sense efecte la denegació inicial de la modificació del Pla parcial, va-

lorant, a més, el principi d'autonomia local, i la transformada en una suspensió, pendent de superar l'impediment que suposava el principi –ho repeteixo– de jerarquia normativa.

La suspensió obre la porta, aleshores, a la modificació puntual del Pla general, que era el que hagués hagut de fer-se des de l'inici, i a la conseqüent modificació del Pla parcial corresponent a aquest sector. L'Ajuntament d'Alp tramita els expedients, que són aprovats definitivament per la Comissió d'Urbanisme de Girona l'11 de juliol del 2001.

En conseqüència, aquests acords de la Comissió no han desautoritzat l'anterior denegació, sinó que, a partir fins i tot de les mateixes indicacions que es deriven de la sentència judicial, transformant la denegació en una suspensió, es dona validesa a una modificació del planejament que ja no incorre en l'esmentada vulneració del principi de jerarquia normativa.

En cap cas es pot afirmar, com fa vostè en la seva pregunta, senyora diputada, l'existència d'un interès del Departament de Política Territorial per legalitzar una infracció urbanística greu i per evitar una execució d'una sentència promoguda per la mateixa Direcció General. En primer lloc –ho repeteixo–, perquè és la mateixa Generalitat la que promou l'anul·lació de la llicència, perquè s'entén que mentre no es modifiqui el planejament vigent no es podia atorgar. Però, en segon lloc, també, perquè és comprensible que l'Ajuntament, una vegada recaiguda la sentència ferma, anul·lant la llicència d'obres, tingüés l'interès de donar cobertura a les edificacions constituïdes a l'empara d'aquesta llicència il·legal i, per aquest motiu, tramités la correcció del planejament general i del planejament parcial corresponent.

Finalment, deixi'm que hi insisteixi, la llicència anul·lada no ultrapassava cap dels paràmetres reguladors de l'edificació que es consideren fonamentals, no es construïen més habitatges, no s'atorga més edificabilitat, no s'incrementa l'alçada reguladora; en definitiva, l'edificació construïda en virtut de la llicència il·legal no implicava tampoc cap increment de lucre per als seus promotors. Aquests són els motius pels quals, per la il·legalitat inicial, per la improcedència d'una modificació a través del planejament derivat del planejament general, pel fet que hi hagués després, posteriorment, una sentència que obria la porta a la legalització corresponent d'aquestes edificacions, i més quan l'actuació no atorgava en el supòsit de la seva legalització cap increment de benefici per als seus promotors, un cop tramitada per part de l'Ajuntament i d'acord amb la seva autonomia local la modificació del planejament general i el Pla parcial, la Comissió d'Urbanisme de Girona va aprovar aquests expedients l'11 de juliol del 2001.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable conseller. La seva resposta, diria, ha estat administrativa - tècnica, d'interpretació jurídica

com toca. Però deixi'm que li digui que continuen aplanant –i vostè ho sap– dubtes sobre la manera de fer de l'alcalde Tajà, la persona que ara és responsable de tota la comarca, des del punt de vista polític, de la federació de Convergència i Unió, un mateix alcalde que vostès no varen voler. Aplanen dubtes –i no a Alp, sinó a la Cerdanya– sobre la relació entre negocis immobiliaris i concessions polítiques. Aplanen, i hi ha hagut –i vostè ho ha dit– un canvi de posicionament clar del Govern de Convergència i Unió. El Solans segurament feia nosa, i es va aprofitar en aquell moment. L'entrada del conseller Macias en aquest Departament va ser un element clau i no només per això que pot semblar una anècdota –estem parlant de pocs habitatges–, hi ha un rere fons molt important, que molts altres dies en parlarem, de creixement desmesurat immobiliari urbanístic a la Cerdanya, sense ordre de creixement i molts habitatges entorn de la Molina i la Masella i moltes altres coses des d'Alp, dirigides moltes d'elles per l'actual alcalde d'Unió Democràtica de la federació de Convergència i Unió, l'alcalde Tajà.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Intentaré no contestar de la mateixa manera que vostè intenta provocar-me, senyora diputada. Jo no contestaré com un secretari d'organització de Convergència, cosa que ho he estat, però que no ho sóc ara, li haig de contestar com a conseller d'Obres Públiques i com a responsable que el nostre país tingui una seguretat i una garantia jurídica des d'un punt de vista correcte en el camp de l'urbanisme.

I, per tant, la meua resposta, i en matèria tan delicada com és el desplegament urbanístic i el desenvolupament territorial del nostre país, un país tensionat i, evidentment, amb molts interessos i amb moltes ambicions i amb moltes possibilitats, doncs, ha de ser estrictament de compliment de la legalitat vigent. Vostè fa una altra interpretació que jo, a més, no la hi puc acceptar, ni des del que no diu i suposa. Per tant, si vostè té alguna constatació, li prego que utilitzi, més enllà dels comentaris, doncs, les iniciatives que vostè cregui pertinent des d'un punt de vista judicial, però també des d'un punt de vista de desconexió de la realitat, si m'ho permet.

A la Cerdanya no es pot parlar de desordre ni de desgavell. Entenc que vostè no sàpiga exactament que la Cerdanya tot el que s'ha desenvolupat fins ara ha estat d'acord, estrictament, amb el planejament general comarcal que està aprovat des de fa més de deu anys i que, en cap cas, hi ha hagut cap alteració ni cap modificació ni cap edificabilitat que hagi superat el que planejament general, d'acord amb els principis d'autonomia local, de respecte a la legalitat urbanística per part de la Generalitat de Catalunya, ve regulat pel planejament comarcal i que, en cap cas es pot parlar, com ha parlat vostè, perquè no té cap fonament, perquè el que intenta és –ho repeteixo– imputar o prejutjar il·legalitats o legalitats que no s'han produït i –ho torno a repetir– perquè no es basen...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Perquè no es basen en cap fonament real i demostren una desinformació fefaent i, al mateix temps, si m'ho permet, una mala intenció i mala fe en les seves manifestacions.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre quin coneixement té de les denúncies fetes per alguns sindicats de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra relatives a les mancances de seguretat als centres penitenciaris de Catalunya (tram.310-00363-06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre quin coneixement té de les denúncies fetes per alguns sindicats de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra relatives a les mancances de seguretat als centres penitenciaris de Catalunya. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, prenc la paraula i anuncio també que li demano de posposar les següents preguntes, la 13, 14 i 15, i, per tant, formularia només la número 12.

El president

Molt bé.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyora consellera. Vostè sap que les preguntes aquí tenen el seu ritme, les preguntes orals en el Ple, i que en el moment en què aquesta es va formular hi havia probablement per part de l'opinió pública i de l'opinió publicada més percepció d'inseguretat en els centres penitenciaris del que avui tenim, però això no treu que revesteixin una certa gravetat les denúncies d'alguns sindicats de Mossos d'Esquadra, en el sentit que ells, abans que es produïssin determinades fugues, ja havien denunciat en diverses ocasions que hi havia mancances de seguretat en els centres penitenciaris de Catalunya.

Volem saber si efectivament aquestes denúncies s'havien produït i per quin motiu, si és que és així, el Govern no va prendre cap mesura respecte d'això.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, amb anterioritat als incidents que van tenir lloc als centres penitenciaris o com a conseqüència de trasllats d'interns des dels hospitals o des dels centres als hospitals, els incidents que van haver-hi l'any 2001, que van ser cinc incidents, i l'últim d'ells va ser el 3 de desembre del 2001, doncs, amb anterioritat al 3 de desembre del 2001, no ens consta l'existència de cap denúncia ni de cap escrit per part dels sindicats del Cos de Mossos d'Esquadra, de qualsevol dels sindicats, referides a la seguretat interna dels centres penitenciaris.

Amb posterioritat al darrer incident, el 3 de desembre, sí que va tenir lloc un escrit d'un dels sindicats dels Mossos d'Esquadra, escrit dirigit a la Direcció General de Seguretat Ciutadana, en el qual fixava el seu posicionament com a sindicat pel que fa a les fugues i als no-retorns de determinats interns durant l'any 2001.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Masllorens i Escubós

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, ja veu que no m'he referit en concret al tema de fugues en trasllats, tot i que avui, precisament, hem vist un projecte de llei que anava en aquesta via, però a això no m'hi he volgut referir perquè s'ha fet per altres vies quan creiem que tocava fer-ho. Però sí que nosaltres hem vist, repetidament, que els mateixos sindicats de Mossos d'Esquadra, a part dels treballadors de centres penitenciaris, han insistit, i amb anterioritat, en diverses fugues i problemes importants de seguretat que s'han produït a l'interior del centre, i algunes vegades s'han produït fugues com aquella tan espectacular de Quatre Camins –que vostè la recordarà– que va ser serrant els barrots de la cella i marxant després per sobre les teulades del centre, sense que funcionés cap dels sistemes previstos de detecció.

Ens sembla que és un element enormement preocupant i més quan s'anuncia que una de les fórmules que hi ha per resoldre el problema de massificació que s'està produint en els centres i que previsiblement es produirà encara més en els propers temps és la construcció de mòduls prefabricats. I quan veiem aquesta falta d'autoritat per part del Govern per poder dir ja que portem sis anys de retard per fer-ho, en quins llocs es pensen instal·lar els nous centres penitenciaris, malgrat que això, lògicament, pugui pressuposar que en algun moment hi pugui haver una reacció ciutadana adversa. Però entenem que governar és precisament això.

Entenem que difícilment es pot garantir la seguretat dels centres penitenciaris amb la massificació que hi ha en alguns d'ells...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, té bona oïda. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Senyor diputat, miri, la seguretat penitenciària mai és absoluta. Té un abast plural, perquè s'ha de tenir en compte la seguretat interior, s'ha de tenir en compte la classificació dels interns, s'han de tenir en compte les mesures de seguretat exteriors, les perimetrals, les estàtiques i les dinàmiques. S'ha de tenir en compte tot, perquè tot té dos objectius importants: un, la custòdia, i, l'altre, la reinserció. I, per tant, no només es pot pensar en les mesures de custòdia, en les mesures de seguretat. I per això dic que no és absoluta, no és plena, té un abast diferent i aquesta és l'obligació del Govern que governa de pensar que la política penitenciària té aquests dos vessants.

Després, estic d'acord amb el que ha dit abans: que la percepció ciutadana durant l'any 2001 va ser durant un temps la de pensar que potser hi havia més fugues del normal. I en aquell moment era així, i havíem de respondre i havíem de contestar i havíem de donar-hi solució, i, a més a més, mostrar que potser no era aquesta la realitat.

Quan passa el temps i veus les estadístiques de fugues o de no-reingressos, veus que l'any 2001 no es va distingir per això. Hi va haver altres anys pitjors i altres de millors, però l'any 2001 no es va distingir per això. El que passa és que hi va haver alguna fuga important que va donar aquesta percepció. El que sí que li puc assegurar és que el Govern de la Generalitat governa i en la política penitenciària tenim, jo no diria un aprovat alt, sinó més bona nota.

El president

Senyora consellera, moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre el mitjà de transport en què es va desplaçar el conseller en cap la nit del 14 de desembre de 2001 per assistir a una festa a Vilassar de Mar (Maresme) (tram. 310-00373/06)**

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada, la senyora Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el mitjà de transport en què es va desplaçar el conseller en cap la nit del 14 de desembre del 2001 per assistir a una festa a Vilassar de Mar. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, senyor president. Em permetria acumular les preguntes 16 i 17? Són sobre el mateix tema.

El president

És que no li dona temps...

La Sra. Figueras i Siñol

A mi em falten vuit minuts...

El president

No...

(*Rialles.*)

La Sra. Figueras i Siñol

Bé, jo no ho sé, però, si no, tornaré a preguntar sobre el mateix en el proper ple.

El president

A veure, s'acaben a dos quarts les preguntes al daixò, no? Només n'hi cap una.

(*Veus de fons.*)

La Sra. Figueras i Siñol

No, no és el cas, però, bé, és igual...

El president

No, no, senyora diputada, li informo...

La Sra. Figueras i Siñol

No, no. Si només en puc fer una, només en faré una, evidentment.

El president

No, li informo, és a dir, tenim sempre una hora de preguntes, de les quals s'ha de distribuir amb el president i després, les que queden, amb el Govern, i s'acaba a dos quarts en punt.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Bé. La pregunta la vaig formular el desembre de l'any 2001. És en relació amb les nevades de fa catorze mesos –clar, com que fem tan poques preguntes cada ple, ens trobem així, no?–, quan el conseller en cap de la Generalitat, el senyor Artur Mas, desafiant el temporal de neu que estava caient, va assistir a la festa d'aniversari d'una macrodiscoteca de Vilassar de Mar. El conseller de Governació, aleshores el senyor Pomés, feia reclamacions urgents per tots els mitjans de comunicació perquè s'evitessin els desplaçaments per les carreteres catalanes.

Com hi va anar a Vilassar de Mar el dia de la gran nevada, senyor conseller en cap? Amb quin mitjà de transport? Com és que va anar a aquesta festa quan hi havia tants catalans patint conseqüències de les nevades, centenars de milers de ciutadans sense llum, dinou carrete-

res tallades i el seu Govern es trobava plenament desbordat pels esdeveniments?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, hi vaig anar amb cotxe. La carretera estava en bones condicions, de la mateixa manera que ho estava l'endemà una altra carretera, concretament els túnels del Garraf, quan vaig anar a posar la primera pedra de l'Hospital Comarcal del Vendrell, concretament, doncs, al Baix Penedès, cosa que, per altra banda, veig que vostè no critica.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor conseller en cap, vostè se'n va anar de festa a la discoteca quan a tothom se li deia que es quedés a casa. I, sobretot, que no és només això, com pot ser que el conseller en cap se'n vagi de festa quan hauria d'estar al peu del canó, coordinant el Govern.

Vostè no ho reconeixrà, perquè mai reconeix els seus errors, però per fer-se perdonar aquesta patinada, de l'any 2001, el mes passat es va passar cap a l'altra banda, perquè el seu no és la mesura. El dia 9 de gener d'aquest any va fer un gran desplegament informatiu, que no és clar que fos un gran desplegament de serveis reals, una alarma per la neu que havia de venir, per dir a tothom que estaven preparats per a la gran tempesta que venia, per sortir a la tele, senyor Mas. Una nevada que mai no va venir, que mai no va arribar amb aquesta força. Si és que tenien previsions de mal temps, per què no es van preparar per fer-hi front amb seriositat i per dirigir-se als ciutadans quan calgués de debò?

Sap el conte del Manelic de la Terra Baixa que cridava que venia el llop, que deia mentides per entretenir-se espantant la gent i que quan va venir el llop, de veritat, ningú se'l va creure? Sap què li va passar al Manelic? Que es va quedar sense ramat. Doncs això és el que li passarà a vostè si segueix així.

Perquè, qui es podrà creure les seves enquestes si fins ara han estat plenes de mentides, si ha estat capaç de falsejar les dades fins i tot dels seus propis companys per tal que no li fessin l'ombra? Qui creurà els governants si no són els primers a respectar les normes? Com hem de fer entendre a la gent que les normes i les lleis són per complir-les, si vostè és el primer que se salta semàfors i va a tota velocitat, com si fos un actor de cine en una pel·lícula americana?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Sí, suposo que aspirar que vostè consideri o cregui que alguna cosa jo la puc arribar a fer bé en la vida deu ser una aspiració pràcticament impossible i, per tant, jo renuncio a convèncer-la en algun sentit com aquest, no?

Simplement li puc dir una cosa. Miri, a principis del mes de gener d'aquest any 2003 va passar una cosa molt senzilla, que és que els serveis de meteorologia, que són tècnics –jo no hi sóc en els serveis de meteorologia, senyora Figueras, són tècnics, són professionals i suposo que deuen ser bons professionals, suposo que algun n'hi deu haver de bo–, doncs, miri, miri per on van dir que podia haver-hi un risc de nevades importants a Catalunya acompanyades de freds molt intensos. I, aleshores, vostè què hauria fet, si hagués tingut responsabilitats de Govern, cosa que jo espero per al país i per al seu bé que no tingui mai, què hauria fet vostè?

Vostè hauria callat? No hauria informat la població? No hauria dit absolutament res? Evidentment, vostè no hauria sortit a la televisió, perquè vostè no hi vol sortir a la televisió, oi? Ni encara que sigui Govern tampoc hi voldria sortir, oi que no, senyora Figueras? Això segur que s'ho empassa absolutament tothom: la senyora Figueras no vol sortir mai a la televisió. En tenen vostès una prova ben evident avui mateix, no?

Bé. Doncs, escolti'm, sap què vaig fer? Vaig fer el que havia de fer un govern, que era informar la població, traslladar les opinions professionals dels equips de meteorologia, fer entendre que s'havien de prendre algunes precaucions, fer entendre que teníem un pla d'actuació que no teníem, que no el teníem, un any i uns quants mesos enrere i que hem hagut de superar i que ara el tenim, que és el Pla Neucat, que s'ha activat en diferents ocasions, i, a partir d'aquí, doncs miri, en lloc de nevar intensament a Catalunya, va nevar intensament al País Valencià.

Però sap què passa? Que, de tant en tant, la meteorologia, que no és una ciència exacta, s'equivoca d'uns quants quilòmetres de distància.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei de modificació dels articles 11, 12 i 13 de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran (presa en consideració) (tram. 202-00158/06) (retirada)

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels articles 11, 12 i 13 de la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre el règim especial de la Vall d'Aran. Per presentar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, malgrat que a la Vall d'Aran hi ha

molta neu aquests dies jo no parlaré de neu avui, perquè em sembla que no toca i em sembla que el que toca és presentar el que ha estat una proposició de llei de modificació, com deia en el seu enunciat vostè mateix, senyor president, sobre la Llei 16/1990, de 13 de juliol, de règim especial de la Vall d'Aran.

El motiu de la presentació d'aquesta Llei va lligat, sens dubte, a diferents aspectes. Un primer aspecte està relacionat amb el fet que després d'onze anys del règim especial de la Vall d'Aran, la mateixa vall, la seva tipologia, els seus moviments demogràfics fan i ho considerem des del Grup Parlamentari Popular que s'hagin de fer algunes modificacions sobre aquesta vall.

És per això que nosaltres ja vam introduir una proposició de llei sobre la modificació del règim especial de la Vall d'Aran, que, sens dubte, anava encaminada a un aspecte que era l'aspecte competencial i l'aspecte dels recursos sobre aquestes competències a traspassar en el període de sessions anterior.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Fruit d'això es va constituir una ponència conjunta, una ponència conjunta on s'han recollit i on es debatan, ho esperem, tot un seguit de propostes del que s'anomena, del que s'ha constituït com la Taula de Viella. En aquesta Taula de Viella, representades tot el conjunt de forces polítiques i que majoritàriament des de la Vall d'Aran s'han fet propostes per a aquesta ponència conjunta, perquè puguin ser motiu de debat.

En el marc d'aquesta ponència conjunta, nosaltres hem cregut oportú –i després em tornaré a referir a la Ponència conjunta i als motius que ens portaran, ja ho anuncio, a la retirada d'aquesta Proposició de llei, és a dir, a no sotmetre-la a votació en aquesta sessió plenària d'avui. Com deia, la Taula de Viella va fer tot un seguit de propostes, propostes entre d'altres que també anaven encarades al que era l'actual sistema electoral que regeix a la Vall d'Aran pel que fa referència al Consell General d'Aran. És a dir, un sistema que va pel que fa als terçons històrics i que elegix tretze consellers per al mateix Consell General d'Aran.

Nosaltres, recollint, hi insisteixo, propostes de la mateixa Taula de Viella, d'aquests aspectes del conjunt de les forces polítiques que s'han reunit en diferents ocasions i que ens han traslladat, hi insisteixo un altre cop, a la mateixa Ponència conjunta, per reformar la Llei de règim especial de la Vall d'Aran, principalment pel que feia referència a les seves competències, vam creure oportú, com deia, registrar aquesta Proposició de llei d'aquesta modificació d'aquests articles del que és el règim electoral, passant de tretze consellers al Consell General a dinou consellers; és a dir, a un sistema diferent al que hi ha en l'actualitat, un sistema amb llista tancada per al conjunt de la Vall d'Aran i també amb representació de cadascun dels terçons històrics que representen la realitat de la Vall d'Aran.

Insistim que aquesta realitat, per això la proposta, va i ha canviat molt en els últims deu, onze anys, principalment pel que fa als aspectes de la seva demografia i de la mobilitat en el conjunt de la Vall d'Aran.

Nosaltres creiem que aquest és un document que pot servir com un document de treball en la mateixa ponència conjunta, que és un document més que hem de reflectir i que hem d'analitzar, més quan en aquests moments estem en un debat obert, un debat prou important i un debat on hi ha un tema que és controvèrsia i que a ningú se li escapa, que és la mateixa reforma del sistema d'eleccions dels consells comarcals de Catalunya, i en aquesta reforma del sistema d'eleccions dels consells comarcals de Catalunya hi ha un punt de controvèrsia, que és l'elecció dels consellers comarcals. Per això per nosaltres, també, és un dels motius per ficar damunt de la taula aquest tema.

Els motius que he expressat, senyor president, senyores i senyors diputats, creiem que són motius més que suficients per a la defensa d'aquesta Proposició de llei, però a la vegada, en ares de cercar el consens, en ares d'aquest consens, que també s'ha manifestat pel conjunt, per la majoria del conjunt de les forces polítiques representades en la Taula de Vielha, nosaltres retirem aquesta Proposició de llei, amb l'objectiu que sigui un document més de treball en la ponència conjunta que s'ha establert amb el conjunt de forces polítiques, amb el conjunt de grups parlamentaris, on analitzem la mateixa modificació de l'Estatut de règim especial de la Vall d'Aran.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Per fixar la seva posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, malgrat que s'hagi retirat la Proposició de llei, i d'acord amb les previsions reglamentàries, és bo –i jo convidaria a fer-ho a tots els grups– que intervinguem, de cara al tema que, amb tota legitimitat, planteja el senyor Fabregat, no?

En primer lloc, jo diria que, com ell mateix ha subratllat en l'argumentació de la retirada, hauríem de treballar en la ponència, en paral·lel amb la que estem treballant sobre el sistema comarcal de Catalunya, sobre el règim de la Vall d'Aran, sobre el que vostè planteja aquí i moltes altres qüestions també, no? I hauríem de fer-ho, jo crec que –com vostè ha citat– escoltant la Taula de Vielha, però jo diria, en primer lloc, escoltant el Consell General d'Aran, perquè, si en aquests moments hi ha una institució oficial a la Vall d'Aran, és la del Consell, eh? I, per tant, vagi de bell antuvi per part del nostre Grup la disponibilitat per enraonar, escoltar, aprendre fins i tot, d'aquelles realitats en els diversos nivells, començant per la institució que té l'encàrrec de l'autogovern a la Vall d'Aran.

En segon lloc, fer-ho amb una voluntat d'aprofundir tot el sistema de govern. I un dia, em sembla que era a partir d'una moció que presentava el senyor Boya, vaig posar l'èmfasi que sabessin perfilar, d'acord amb aquells previsions i demandes, les competències, també, per a la millora de la qualitat de vida a la Vall d'Aran, començant pel seu equilibri, i evitar el que poden

haver estat autèntiques disbauxes en l'ordenament territorial.

I en tercer lloc, jo diria que amb una voluntat que amb aquesta implicació conjunta fugíssim de la cursa de veure qui arriba primer –i no va per vostè, senyor Fabregat, m'ho aplico a mi mateix i a tots, no?– a proposar quelcom sobre això. Aquest hauria de ser un tema *supra* grups parlamentaris, hauria de ser allò que en diuen els americans un *non-partisan issue*, un tema no partidista, perquè malament que poguéssim llegir la Vall d'Aran només en clau d'un sol color, ni que sigui majoritari pel vot de la població, perquè, òbviament, no és unànime i és una realitat, en aquest sentit, prou complexa.

Per tots aquests motius, sàpiga que estem a la seva disposició, com a d'altres propostes, per treballar en la ponència, i per què no?, per què no fem un dia, si més no un dia, per dir-ho ja suaument, una jornada de treball amb el Consell General de la Vall d'Aran, amb el Departament del Govern de Catalunya que té l'encàrrec específic com a govern de Catalunya d'aquesta temàtica de la Vall d'Aran, i escoltant també interlocutors com la Taula de Vielha. Vull dir a l'Aran, per descomptat, eh? –m'ho oblidava–, no només al cap i casal.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

Passem ara al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, per agrair al diputat del Partit Popular, el diputat Josep Maria Fabregat, el fet que hagi retirat avui aquesta Proposició de llei de modificació dels articles 11, 12 i 13 de la Llei de règim especial d'Aran, justament aquells articles que fan referència al sistema electoral del Consell General d'Aran, i agrair-li-ho precisament per les raons que ell mateix ha exposat i que el diputat Ribó, doncs, ha esmentat també, no? Una qüestió d'aquestes característiques de cap de les maneres pot ser tractada com una iniciativa, doncs, provinent d'un sol grup parlamentari; per tant, ha de ser fruit de l'acord i del consens amplíssim i com a conseqüència d'un treball reposat i assossegat, no?

Precisament el marc d'aquesta ponència és el lloc més adequat. S'està tractant precisament el tema de la Llei electoral de Catalunya, i, per tant, és bo que la Llei electoral de l'Aran també sigui tractada en el marc d'aquesta ponència. I, com deia molt bé el senyor Ribó, això no es pot fer al marge de les institucions de govern de l'Aran; això s'ha de fer d'acord, absolutament, amb tots els electes i, per tant, amb el Consell General en primera instància, que són els qui també ens poden alligornar i, en tot cas, informar de primera mà de la realitat.

És a dir, una llei electoral que de ben segur –i això s'ha d'agrair al diputat del Partit Popular– que és bo posar-la damunt de la taula; que és bo obrir la capsa per tal de poder, doncs, arribar a un acord conjunt; que és bo tenir una llei electoral que realment, doncs, s'adeqüi a la

realitat de la Vall d'Aran; una llei electoral que, naturalment, tingui en compte el pes demogràfic, la població, però de manera molt important també, per les característiques de l'Aran, la representació territorial. I això no es pot fer, de cap de les maneres, per part d'un sol grup parlamentari i ho haurem de fer entre tots.

Per tant, recollim la proposta d'Iniciativa per Catalunya Verds de poder-ho dur a terme de la manera com ja s'havia apuntat: hi havia la intenció de realitzar a finals del mes de gener una reunió de treball a la Vall d'Aran amb el Conselh Generau i amb el mateix síndic d'Aran.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyora presidenta. Damb molta brevetat, m'està subralhar çò que pensi qu'ei en aquest ahèr dera Lei d'Aran quauquarren que me sembla d'ua extraordinària importància d'apuar coma deputat aranés mès tanben coma membre dera Taula de Vielha.

En aquest cas, jo crec que hem de celebrar la decisió del Partit Popular, com s'ha dit fins ara –i no m'estendré en aquesta qüestió–, que el tema de la modificació de la Llei d'Aran ha de ser una qüestió que sobrepassi l'àmbit partidista. Per aquesta raó es va crear la Taula de Vielha, i per aquesta raó crec que el document de la Taula de Vielha incorpora totes les sensibilitats polítiques de l'Aran, inclosa la del Partit que conforma el Govern, malgrat que aquest Partit, en aquest moment, no és signant del document que finalment va acabar arribant a les mans de tots els grups polítics, i dels quals, doncs, una part és aquesta modificació del règim electoral de l'Aran.

En tot cas, el que jo crec que és molt important en aquest debat i en aquesta qüestió és no abordar només la qüestió electoral de l'Aran, sinó que en aquest moment el que és prioritari per a l'Aran és abordar la seva arquitectura institucional, és garantir el pluralisme polític en un territori petit que vol, sobretot, preservar la seva identitat, reforçar la seva cultura, però també garantir que l'activitat política es fa dintre d'un marc democràtic on totes les sensibilitats, totes les forces i, sobretot, el drets de ciutadania estan garantits.

Això, en aquest moment, hem de dir que no és ben bé així, que és un debat, certament, que no el podem reproduir en aquest moment des d'aquesta estrada, ni en la qüestió que ens ocupa, però que, certament, la Llei d'Aran va costar deu anys llargs de negociació. Va ser una llei que va sortir del Govern, si em permeten l'expressió, amb força, i l'any 90, quan es va fer la Llei d'Aran, es va fer una llei amb importants mancances, una llei que en aquest moment no respon en absolut al que és la complexitat d'un espai tan petit com l'Aran, però de la mateixa manera també tan divers i en un procés de canvi, si em permeten, fins i tot virulent, per qüestions econòmiques, per qüestions demogràfiques, i també per qüestions culturals.

Per tant, dit això, jo crec que he de reiterar una vegada més la nostra voluntat política de consens en aquesta matèria, la nostra voluntat de diàleg. Hi havia, com molt bé s'ha dit aquí també, una reunió organitzada a l'Aran per al dia 31 de gener, que va ser avortada i no precisament pels grups polítics, sinó que va ser avortada des del mateix Aran. I, per tant, en aquest sentit, jo crec que tenim l'obligació des d'aquest Parlament de reunir-nos, de treballar en la Ponència que en aquest moment ja està formada. Per tant, és una qüestió purament i estrictament de voluntat de fer-ho.

Estem plenament d'acord que la primera persona que s'ha de presentar o que s'ha de personar en aquest treball de ponència sigui el síndic d'Aran, però també ho ha de fer, acte seguit, la Taula de Vielha, els representants dels diferents grups polítics, i, per tant, avançar en un consens que no és bo, estrictament, per al que són els grups o els partits polítics, sinó que és bo per a la institució aranesa i que és bo també per al conjunt dels ciutadans de l'Aran.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Pel Grup de Convergència i Unió, vol fer ús de la seva paraula? (*Pausa.*) Té la paraula, il·lustre diputat.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. Per la meua banda, trobar molt raonable la posició del diputat del Partit Popular Josep Maria Fabregat, de traslladar la documentació que donava lloc a la Proposició de llei de la modificació electoral d'Aran a la Ponència, que ja està constituïda, que tracte la modificació de la Llei d'Aran de forma general. Repassant les propostes, trobo també molt coherent que la primera compareixença que rep la Ponència sigui el síndic d'Aran o els representants que el Consell General delegui, i posteriorment, doncs, reunir-nos amb la Taula d'Aran.

I, finalment, jo voldria fer una lleugera puntualització sobre la intervenció del diputat Boya, del PSC - Ciutadans pel Canvi. Voldria remarcar la feina que s'està fent, la feina intensa que s'està realitzant des del Consell General d'Aran, amb una quantitat molt important de transferències de competències de la Generalitat en molts camps que s'estan consolidant al llarg dels anys, i que aquesta feina, doncs, és molt important i crec que arriba a tots els racons de la gestió de la Vall d'Aran i dóna una bona imatge en una sèrie de temes, tant el medi natural, com el tema del transport, com el tema dels bombers, com molts temes que podríem fer com a reguitzell de qüestions que en aquests moments està gestionant el Consell General d'Aran. I, per tant, trobo fora de lloc alguna petita sospita de manca de democràcia per part del Consell.

Res més; gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, no té lloc la votació. Queda retirat aquest punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge (presa en consideració) (tram. 202-00169/06)

I passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge. Per a presentar-la, té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

(Pausa.)

Pot començar, il·lustre diputat.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, el dia 28 de febrer de l'any 2002, aquesta cambra va aprovar la Llei d'urbanisme de Catalunya. En la seva disposició final vuitena, apartat primer, la Llei diu literalment: «El Govern ha de presentar al Parlament, dins l'any 2002, un projecte de llei de modificació de la Llei d'habitatge, que inclogui: un, la regulació de l'habitatge de protecció pública, amb especial atenció als règims de lloguer o de cessió d'ús; dos, la conservació i rehabilitació del parc, i tres, els principis sobre habitabilitat, seguretat i funcionalitat de l'habitatge.»

El Govern ho ha de presentar dins de l'any 2002, és a dir, abans de cloure's l'any 2002, no és veritat? Ho ha fet, això, el Govern? Doncs no, no ho ha fet. I amb això el Govern, el conseller de Política Territorial, ha incomplert la Llei, ha mancat a la primera obligació de tot govern: complir i fer complir la llei.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Però ha fet més que això, al meu entendre: ha mostrat la seva insensibilitat en un tema que suscita avui una gran preocupació i que és, segons totes les enquestes, una de les primeres fonts d'inquietud dels ciutadans.

És per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup, que ja va intentar sense gaire èxit, els ho reconec, que en la Llei d'urbanisme quedessin reflectides les qüestions relatives a l'habitatge, dic que és per això que hem decidit de portar a la seva consideració aquesta Proposició de llei d'actuacions públiques en matèria de l'accés a l'habitatge, portar-ho a la seva consideració i oferir-ho a la cambra com a punt de partida per a la discussió per tal, doncs, que la Llei pugui ser aprovada en la present legislatura, perquè si no ho féssim així i si la Llei no s'aprova abans, doncs, del mes de juny, és molt d'esperar que correm el perill que no pugui aprovar-se, com a mínim, fins la primavera de l'any 2004, la qual cosa seria molt negativa en les condicions actuals del mercat.

Quines són aquestes condicions? Home, no hem d'aturar-nos-hi ara gaire, perquè són conegudes per tots vostès. El primer aspecte que cal indicar és que la proble-

màtica de l'accés a l'habitatge, i això s'ha de dir perquè de vegades es fa demagògia, deriva de dinàmiques macroeconòmiques que no són privatives, de cap manera, de Catalunya, que afecten tot Espanya i que afecten bona part dels països de l'Europa Occidental. Això és l'evolució dels mercats borsaris, els baixos tipus d'interès, que han comportat, com sabem, la transferència d'una part molt important dels actius que estaven en els mercats financers cap al sector immobiliari, i això ha provocat una escalada de preus que, en termes generals, doncs, han arribat en ocasions, en alguns municipis, fins a doblar-se en els darrers sis anys.

Els perills d'aquesta situació pel que fa al sistema financer, pel que fa a l'endeutament de les famílies, pel que fa a la reducció del consum privat, doncs, han estat ja denunciats reiteradament des de la cimera de Davos, no?, fins a aquesta setmana mateixa pel governador del Banc d'Espanya aquí a Barcelona mateix.

Val a dir, però, que aquesta situació, que és general, es veu aquí a Catalunya agreujada per diverses raons. Quines són aquestes raons? En primer lloc, per les característiques del nostre mercat immobiliari. Nosaltres tenim tres milions d'unitats d'habitatge. Doncs bé, d'aquests tres milions només dos de cada tres es dediquen a habitatge principal. Això sí que és una característica específicament catalana i espanyola.

En segon lloc, el règim de tinença. Per què? Perquè tenim un predomini abassegador de la propietat i una presència molt reduïda del lloguer. Només un 14% del total dels habitatges és de lloguer, cosa que dona al nostre mercat residencial una gran rigidesa.

En tercer lloc, la pressió de la demanda, per raons demogràfiques, és a dir, per l'arribada ara a l'edat d'emancipació de les generacions plenes dels anys setanta, i per raons sociològiques, la disminució de la grandària mitjana de la llar.

En quart lloc, però –aquestes són qüestions, diguem-ne, d'ordre més general, la situació del mercat immobiliari, el règim de tinença, la pressió de la demanda–, després hi ha també les mancances en les intervencions de les administracions públiques. Primer, la manca de polítiques públiques efectives. Com vostès saben, menys d'un 10% dels habitatges que es construeixen avui a Catalunya gaudeixen d'algun tipus de protecció. I, segon, per l'orientació perniciosa de les polítiques fiscals, que han fet prevaler de manera exclusiva, gairebé exclusiva, la compra per sobre del lloguer.

Ús, tinença, demanda, polítiques ara insuficients, ara equivocades, s'han aliat per provocar una situació que és negativa, que és negativa almenys des de tres punts de vista. Quins són? Punt de vista econòmic, punt de vista demogràfic, punt de vista social.

Des del punt de vista econòmic, l'esforç que les famílies han de realitzar per tal d'accedir a l'habitatge equival ja a prop de sis anys de la renda familiar. Això implica nivells d'endeutament molt alts i un percentatge molt elevat, superior, fins i tot, al 40% dels ingressos totals destinats a la compra d'habitatge. Això, és clar, per als qui es poden permetre d'accedir-hi, no?, perquè hi ha molta gent que ni tan sols això, hi ha molta gent que ni tan sols poden permetre's d'accedir a l'habitatge.

Hi ha també problemes d'ordre demogràfic. Quin són aquests? El retard en l'edat d'emancipació. Aquest és el principal, no?, perquè els joves que no poden accedir al mercat d'habitatge no poden emancipar-se i, per tant, retarden, fins i tot, l'edat de reproducció. Voleu que la gent tingui fills?, ens ha dit el demògraf: doncs feu que puguin accedir a habitatge i que puguin tenir llars d'infants. Habitatge i llars d'infants: precisament, dos dels grans dèficits d'aquest nostre Govern tan natalista des del punt de vista ideològic.

Hi ha, finalment, també problemes des del punt de vista social. Per què? Perquè les dificultats d'accés a l'habitatge comporten problemes de pèrdua de cohesió, i això és així perquè en estar la capacitat de triar el lloc de residència en funció de la renda, com és lògic, aquells que menys tenen tendeixen a concentrar-se sobre el territori, en determinats barris, en determinades àrees urbanes, i això és particularment cert per a la nova immigració, que es concentra en les àrees més degradades, on els preus són, lògicament, més baixos, i això comporta l'atracció cap a aquestes àrees maltingudes de la població més necessitada, amb el lògic agreujament de la problemàtica social, que, a vegades, es reflecteix, fins i tot, en problemes de convivència i, fins i tot, en un increment encara més gran del diferencial de preu. Atenció, que no estic dient que hi hagi barris que es degraden per l'arribada dels immigrants. No és això, sinó que hi han barris on es concentren les situacions més problemàtiques, perquè estan, precisament, en pitjors condicions que els altres. No són els immigrants el que degrada els barris, sinó els diferencials de preu, la manca de polítiques d'acollida i la percepció negativa de la immigració que d'això es deriva.

Davant d'aquesta situació, la nostra Proposició de llei té dos objectius: primer, garantir a tots els ciutadans la possibilitat de satisfer el dret constitucional d'accés a un habitatge digne, article 47 de la Constitució espanyola; segon, intervenir per tal d'evitar la degradació de barris i assegurar el manteniment i les bones condicions d'ús del parc construït.

Per això els proposem, senyores i senyors diputats, quatre línies d'actuació. Primer, el foment del lloguer; segon, la promoció de l'habitatge de protecció oficial; tercer, l'impuls de la rehabilitació, i, quart, el control del parc construït. Lloguer, protecció oficial, rehabilitació, ús del parc, línies que es descabdellen en un seguit de mesures d'ordre urbanístic, d'ordre administratiu, d'ordre jurídic. Permetin-me que els les detalli breument.

Primer tema, el foment del lloguer. Aquesta és l'única forma de trencar la rigidesa del mercat i donar-hi entrada als joves. Per això, nosaltres, el nostre Grup, ha proposat la desgravació o l'ajuda directa de sis-cents euros anuals en les despeses de lloguer per a tots els que no disposin d'uns ingressos molt elevats. Això es va recollir només de manera molt parcial en els pressupostos d'enguany, no?, i encara mercès als esforços d'altres grups, que no pas el del Govern.

Ara bé, per tal que hi pugui haver lloguer cal promoure habitatge d'aquest tipus, i per això la Proposició indica que el sòl públic obtingut per cessions ha d'estar

destinat prioritàriament a habitatge de lloguer i que en els municipis on manqui sòl residencial el sòl destinat a equipaments pugui ser destinat a aquest ús, és a dir, a l'ús d'habitatge de lloguer en determinades circumstàncies i per un període de temps. I encara més, que el volt dels equipaments, és a dir, allò que no està construït a sobre dels equipaments en els sectors que no hagin exhaurit la seva edificabilitat, pugui ser destinat també a habitatge de lloguer. Per entendre'ns, no?, que a sobre un centre de salut hi puguem construir, doncs, habitatges de lloguer per a gent gran en condicions assistides o habitatges de lloguer per a joves.

Això indica, també, en aquest camp de la promoció del lloguer, que caldrà emprendre mesures d'ordre administratiu, un pla de foment de l'habitatge de lloguer, i també de caire social. I aquí hi ha tot el tema de la intermediació sense finalitat de lucre, que, com vostès saben, és de gran importància i hi han entitats sense finalitat de lucre que s'hi dediquen amb resultats molt positius. Primera línia, doncs, el foment del lloguer.

Segona línia, la promoció d'habitatge de protecció oficial. Per què? Perquè només si som capaços, diguem-ne, de compensar les condicions aquestes tan difícils del mercat per a una part molt important de la població i li donem accés a través d'habitatge de protecció oficial, aconseguirem assegurar l'accés a sectors importants de la població.

Per això, nosaltres hem proposat que en els propers quatre anys es construeixin no menys de 42.000 habitatges de protecció oficial, dels quals almenys 14.000 haurien de ser de promoció pública directa. Per fer-ho és necessari establir un pla català d'habitatge dotat d'un fons d'inversions immobiliàries que pugui canalitzar els recursos que vénen de l'Estat, que pugui concertar actuacions amb els ajuntaments, i també, i això és molt important, amb les entitats financeres, en particular amb les caixes d'estalvi i amb les entitats sense afany de lucre. Això vol recursos i requerirà, també, tenir sòl a disposició, i és per això que nosaltres hem proposat que el percentatge de sòl destinat a habitatge protegit, que ja vam aconseguir amb la Llei d'urbanisme, no?, incrementar una mica i que anés fins al 20% en sòl urbanitzable o urbà no consolidat, doncs, passi al 25% en sòl urbà no consolidat i al 50% en sòl urbanitzable.

Ara bé, en la nostra concepció, aquest sòl públic, que costa tant d'obtenir, el sòl públic destinat a habitatge i a habitatge promogut públicament, no ha de ser alienat, sinó cedit, i això és un canvi de perspectiva important. És per això que els proposem la utilització de manera generalitzada del dret a superfície per a la construcció d'habitatge protegit i el control de les transmissions d'aquest a través del mecanisme del dret a carta de gràcia o de l'exercici del dret de tanteig i retracte per part de les administracions.

Lloguer, promoció d'habitatge de protecció oficial. La tercera línia és la rehabilitació. Per què? Perquè el foment de la rehabilitació ha estat durant massa anys l'aspecte oblidat de les nostres massa tèbies polítiques d'habitatge, i per això els proposem fer un pla de promoció de la rehabilitació amb la generalització de les oficines tècniques de rehabilitació que tan bé han funcionat en alguns ajuntaments, oficines tècniques que nosaltres

proposen, doncs, que es constitueixin en tots els ajuntaments que vulguin amb el suport de la Generalitat. I, segon, aquell tema que ja hem parlat aquí diverses vegades, no?, la constitució d'un fons per a la rehabilitació integral de barris, de què ja hem tingut, com els dic, ocasió de parlar en altres ocasions.

Hi ha, encara, una quarta línia d'intervenció al costat del foment del lloguer, de l'habitatge de protecció oficial i de la rehabilitació, que és el control de l'ús del parc. Per què? Perquè el nostre parc té dos tipus de problemàtiques pel que fa al seu ús. El primer és una problemàtica de subocupació. Dèiem que a Catalunya hi han tres milions d'unitats d'habitatge, dels quals només dos milions tenen com a ús el d'habitatge principal, del qual molt bona part és habitatge secundari, no vol dir, de cap manera, que sigui tot habitatge buit. Nosaltres els proposem establir mesures per al foment de l'ús d'aquest habitatge indicant que tot habitatge ha de ser destinat a aquest ús i es proposa establir un registre d'habitatges buits per tal de fomentar la seva ocupació, no tan per penalitzar-los, no, sinó al revés, sinó que al que pugui demostrar que té un habitatge buit i el posa en el mercat, prioritàriament al mercat de lloguer, se'l pugui ajudar a fer-ho.

Aquest és un tipus de problemes, l'altre és el de la sobreocupació, i és per això que nosaltres proposem d'establir en la cèdula d'habilitat una superfície mínima útil per persona per evitar els lloguers abusius que a vegades són a tant la peça o a tant el llit o a tant l'habitació: quinze metres quadrats per persona, en cas d'habitatge nou; deu metres quadrats en habitatge de segona mà, ja fixats en la cèdula d'habilitat amb les lògiques excepcions per a les famílies nombroses, etcètera.

Acabo, senyor president. Els haig de dir que, al meu entendre, la situació de l'habitatge no es resol amb una llei. És una situació complexa que requereix molts esforços i molts recursos, i qui digui que es pot resoldre fàcilment o no la coneix o vol enganyar. Ara bé, ens cal dotar-nos dels mecanismes legislatius adients, i és per això que portem aquest text a la seva consideració. És un text tan perfectible com es vulgui, però que permet començar a treballar des d'ara mateix i permet solucionar la mancança a què ens ha portat el Govern, és a dir, l'incompliment palmari per part del Govern d'allò que dictaminen les lleis d'aquest Parlament, la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'any passat i la Llei d'urbanisme de Catalunya. Cal un canvi d'actitud, cal una actitud més positiva per part del Govern, del Govern de la Generalitat, perquè, senyores i senyors diputats, al Govern se li pot disculpar que de tant en tant erri, que de tant en tant s'equivoqui, però no se li pot perdonar, de cap manera, la manca de sensibilitat envers els problemes dels ciutadans.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Per fixar la seva posició, els diferents grups tenen la paraula. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Nello, coincidim amb vostè sobre la crítica que ha fet en la manca de política d'habitatge del Govern de la Generalitat, i, en tot cas, la presentació d'aquesta Llei que vostès fan en aquests moments, doncs, també ens permet altra vegada posar sobre la taula l'incompliment del Govern respecte a la presentació de la Llei d'habitatge, aquesta seria una de les eines més –també té raó vostè quan va dir que no només amb una llei fomentarem la política d'habitatge, sinó que..., però sí que hi havia un compromís parlamentari, amb l'antiga Llei d'urbanisme o en l'anterior Llei d'urbanisme, doncs, es deien o es fixaven ja unes dates per a la presentació de la Llei d'habitatge que ens temem, doncs, que s'acabarà el període legislatiu d'aquesta legislatura i no s'haurà presentat.

Home, la política d'habitatge en el Govern de Convergència i Unió no ha existit, s'ha caracteritzat per la manca de decisió i criteri respecte a la creació d'un parc públic d'habitatge. En tot cas sí que hi ha hagut política d'habitatge perquè es construís en renda lliure, i en tot cas aquí, o alguns hi han continuat fent el negoci sense que hi hagi una intervenció directa en el mercat, no?, per part de l'Administració pública, per part del Govern de la Generalitat; alguns ajuntaments sí que hi han participat.

En definitiva, no tenim un parc públic d'habitatge de lloguer potent, que des del nostre punt de vista és l'única manera d'influir en els preus del mercat lliure. I quan diem això en realitat estem parlant del sòl, evidentment, que és la clau dels preus, doncs, també que hi ha en aquests moments.

En aquests moments el preu de l'habitatge produeix situacions molt difícils a moltes famílies, pot representar el 60 o 70% del pressupost familiar la compra o el pagament d'una hipoteca per a la compra d'un habitatge, i això en una situació de tipus d'interès baixos. Si hi hagués un canvi en aquests tipus d'interès –i deixi'm parlar que aquests canvis poden venir determinats per factors aliens a nosaltres com pot ser la guerra a Iraq, que pot provocar una certa crisi econòmica que pot tenir una influència, també, en els tipus d'interès– podria provocar una situació de risc d'endeutament elevat a moltes famílies d'aquest país, sobretot per aquesta manca de parc públic d'habitatge de lloguer.

Aquest és un element a tenir molt en compte i que no s'ha posat sobre la taula per part del Govern de la Generalitat. A més a més, un parc de lloguer potent permetria els desplaçaments familiars en funció del treball i estalviaria una gran part dels costos de congestió i altres externalitats que provoca el fet que molta gent se situa en un lloc on els preus són baixos, encara que el lloc de treball sigui a una distància importantíssima. Si això estigués modulats i hi hagués aquest parc públic d'habitatge de lloguer facilitaria molt més la mobilitat dels treballadors i treballadores i estarien, potser, molt més propers –perquè també els interessaria, de ben segur– al lloc de treball, que no pas en aquests moments que qui defineix on viuen és el preu del sòl, el preu de l'habitatge i no pas la seva pròpia comoditat o la seva pròpia decisió.

I aquest és un element que llavors té —permeti'm l'expressió que queda molt lletja— efectes collaterals en el tema del transport, en el tema que provoca els costos de congestió i altres externalitats.

Està claríssim que necessitem una llei d'habitatge en aquest país; en aquest sentit, la postura o la presentació d'aquesta Llei, bé, creiem que és oportuna. De fet, en aquest Parlament n'hem parlat tots plegats i el Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds ha portat moltes mocions, interpellacions, iniciatives legislatives en aquest sentit, tots plegats ho hem fet, però no ens en sortim perquè la majoria que conformen Convergència i Unió i el Partit Popular no creuen que aquest sigui l'element clau per aconseguir una veritable política pública d'habitatge de lloguer.

Dit això, vull dir que votarem a favor de la proposta socialista, sort que és una presa en consideració, en aquest sentit, no?, i que ens permetrà, si tira endavant, poder-hi fer les esmenes oportunes per tal, doncs, de donar-li un sentit, potser, més ampli i molt més eficient en aquesta Llei, no?, perquè, és clar, estem completament d'acord amb l'exposició de motius, però quan traslladem el que es diu de l'exposició de motius a l'articulat, aquí sí que hi ha una confusió bastant important.

Des del nostre punt de vista —i ho hem de dir, perquè així ho hem analitzat, i ho hem analitzat profundament com ens pertoca— és un text poc madur, sembla fet, posat o fet excessivament, molt ràpidament, amb escassetat de mesures i propostes, sense finançament associat, amb indefinicions de caràcter jurídic amb altres lleis i una certa indeterminació terminològica que confon, doncs, el lector i que, d'entrada, no es pot mantenir en un text legislatiu, no?

Bé..., per no cansar l'auditori, hem fet quatre o cinc mancances que nosaltres trobem a la Llei per mostrar que l'hem estudiat i com a tal hi fariem esmenes en aquest sentit. Si tira endavant, bé, una de les mancances més importants és que el Pla d'habitatge no està ni quantificat ni territorialitzat, ni té un calendari de compliment, ni tampoc té sistemes de finançament. Home, i en un tema com aquest és bàsic i és important, com sempre ho hem criticat, que el Govern de la Generalitat no ho ha fet.

Home, una altra mancança greu és no considerar que l'eix central és el lloguer públic. Per nosaltres és bàsic, per a aquesta Llei, no. I no solament per als col·lectius amb poca capacitat econòmica, no només per a aquest sector, sinó com un recurs normalitzat dins del mercat general i diversificat per amplis sectors socials. No és que deixin només a un sector concret fer aquesta política d'habitatge i que no ens serviria per a res, com sí que es diu en aquesta Llei, sinó que ha de ser el públic en general, per tenir una influència clara en el mercat, perquè d'aquesta manera pugui abaixar la resta de l'habitatge. Si només ho fem en un sector, el mercat no es mourà —no es mourà, en absolut—, els preus continuaran sent elevats i provocarà un endeutament —repeteix— excessiu en aquests moments a les rendes familiars del nostre país.

Una altra mancança, hi ha una certa confusió en els papers a desenvolupar per les entitats socials, per les ad-

ministracions públiques i els promotors privats; hi ha algun moment que no sabem ben bé qui ha de fer què, i això, en tot cas, segur que amb una nova redacció i una pensada més clara podríem solucionar-ho. I potser trobaríem a faltar que s'hauria... —el senyor Nello en feia esment a la Llei d'urbanisme—, però potser s'hauria de travar més en la Llei d'urbanisme aquesta Llei d'habitatge que proposen, no?, perquè en aquests moments hi ha una certa confusió entre l'un i l'altre, què ha de fer un i què ha de fer l'altre. I de ben segur que quan tinguem una llei d'habitatge haurem de fer una revisió o un text comú entre l'una i l'altra, urbanisme i política d'habitatge van íntimament lligades i no poden anar cada una pel seu cantó, sinó ens equivocaríem, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I no acabem de compartir la idea de la utilització de sòl qualificat d'equipament per a la construcció d'habitatges —no la compartim. Jo crec que es poden fer altres polítiques per aconseguir una veritable política d'habitatge de lloguer públic i no pas utilitzant, doncs, sòl qualificat com a equipament, que en alguns casos ja és prou escàs i que, evidentment, està al servei d'altres funcions per als ciutadans, que no pas la d'habitatge públic.

Bé, en definitiva, nosaltres pensem que és una llei, doncs, que s'hi pot treballar, és una proposta que s'ha de prendre en consideració d'una manera positiva i que amb aquesta breu referència que he fet ja hem mostrat que hi ha unes certes discordances amb el nostre Grup Parlamentari, però estic convençut que en un període, doncs, d'esmenes i de discussió podríem fer una llei que, de fet —coincideixo amb el senyor Nello—, el país, d'una vegada per totes, necessita, però veig que aquest Govern serà molt difícil que la pugui tirar endavant.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Hem estudiat atentament la Proposició de llei d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge i, efectivament, el problema de l'habitatge és un problema complex, molt greu, hi intervenen molts agents, hi intervenen molts elements, i és difícil de resoldre. I estem d'acord amb el senyor Nello que amb una llei és molt difícil de resoldre la qüestió.

Nosaltres estem d'acord, d'entrada, amb la diagnosi del problema. En l'exposició de motius en tot el que fa referència a la prognosi i l'anàlisi que fa de la situació hi estem absolutament d'acord. Després, en examinar l'articulat, veiem que, efectivament, el text utilitza terminològicament mots que no són els habituals i que la Llei està, com si diguéssim, en formes diferents. Jo diria que és com un quadre de pintura, una pintura impressionista, que està feta a base de grans traços, a vegades amb colors vius, amb colors forts, alguns amb

idees genials, però que la seva eufòria jurídica i la seva tècnica jurídica està difícil de comprendre, fins i tot, i d'entendre. Jo veig que hi han idees noves. Per exemple, es recorda les entitats sense ànim de lucre, cosa que el Govern de la Generalitat, durant aquests vint-i-tres anys, ha oblidat absolutament, com si no existissin. Fins i tot el registre que té d'entitats sense ànim de lucre em sembla que ha desaparegut, no se'n preocupa, no té cap tutela administrativa –que això és gravíssim–, veig que aquí tenen un record: patronats benèfics, cooperatives d'habitatges, agents importantíssims si és que volem rectificar el mercat.

Un altre tema és el foment del lloguer com a tal, el problema és després com fer-ho. Hi han temes reglamentaris que és el de l'ocupació o dels ocupants en funció de la superfície útil, i el tema d'ocupar l'espai que ha estat requalificat o qualificat com a equipaments. Això jo diria que són les idees noves, que jo entenc que cal tenir en compte.

I renyar una mica el Govern –una mica i força el Govern–, perquè el Govern no ha complert la seva obligació, que havia de ser de portar aquesta Llei, que s'havia compromès a fer-la. I que jo recordaré perfectament, com si fos ara, que quan el Grup d'Esquerra Republicana vàrem presentar una nova llei d'habitatge de protecció oficial, estricta, Convergència i Unió hi va votar en contra. I ara l'haurà de fer, perquè cal fer-la.

Així com hem vist, doncs, totes aquestes idees noves, veig coses que són idees ambigües o per al meu entendre són ambigües. Primer de tot, per exemple, veiem quan diu que «les administracions públiques hauran de reservar el 20% de la promoció d'habitatges» –diu exactament d'habitatge protegit– «a les entitats sense ànim de lucre». I jo dic: i el problema és que les entitats sense ànim de lucre hagin de fer el 20% de la promoció dels habitatges?, perquè aquí hi hauria de dir: «dels habitatges planificats o programats». Però és que el problema no és aquest, el problema és que l'Administració que ara ens governa, del Pla 1998 al 2001, en què hi havien 40.000 habitatges de protecció oficial, ara, en el Pla 2002-2005, ha baixat a 24.000. Per tant, el meu problema no és que les entitats benèfiques facin el 20, i que les administracions públiques facin el 30. No és aquest el problema. El problema és que no pot ser que el Govern, sense dir-nos res ni a aquest Parlament, hagi pactat amb el Ministeri de Foment que en comptes de 40.000 –com en feia en el Pla quinquenal–, ara només en fan 24.000; i de lloguer només en fa 4.200, durant cinc anys. Això, això és el problema, no que l'Administració n'hagi de fer el 50.

Per tant, nosaltres si ara sabem que se'n construeixen 60.000 cada any, el que no podem és que en cinc anys en fem 4.200 de lloguer. És aquí la qüestió. Per tant, aquí, a la Llei havíem d'haver relacionat els habitatges de protecció oficial en funció dels que fa el mercat lliure, que aleshores sí que tindríem incidència en el mercat.

Un altre tema, que és el fons d'inversió immobiliària. El fons d'inversió immobiliària jo diria que és una idea –que hi estic absolutament d'acord– agosarada, i que aquí queda molt ambigua i que no s'entén. Els socialis-

tes no es recorden que ells varen fer la Llei dels fons d'inversió immobiliària. Ara el PP, l'any 92... (*remor de veus*), no, bé..., però ho ha modificat darrerament; el 2002, l'ha modificat, perquè ha donat incentius d'ordre fiscal. És a dir, que aquest fons, en comptes de ser de valors mobiliaris és de valors immobiliaris. I aleshores, si aquí, tal com proposa la Llei, diu que hi ha d'haver les entitats financeres, els ajuntaments i les entitats sense ànim de lucre, jo trobo molt bé que les caixes d'estalvi en lloc de fer tanta labor social en exposicions i en catàlegs, la fessin en habitatges de lloguer i fessin aquest fons d'inversió immobiliari, efectivament no pagarien l'impost sobre societats, que només és d'un 7%, no pagarien res de l'impost sobre transmissions, que tenen el 95% de desgravació, i, per tant, hi hauria molt de capital que podria anar en aquests fons. Hi ha molta gent que posaria diners amb la garantia, no com passa a la borsa, que puja i baixa, sinó en un mercat immobiliari, que té una renda normalment fixa i que a la jubilació pots estar tranquil que cobraràs.

Per tant, jo diria que aquí és una llàstima que no s'aprofiti aquest moment per tenir una imaginació governamental i de fer exactament un fons d'inversió immobiliari, autèntic, amb totes les caixes d'estalvi, amb l'Administració pública. Per què? Perquè aquest fons haurà de portar l'Administració d'aquest gran parc d'habitatges de lloguer. I aleshores convindria que fos una administració portada ben feta, no en pla d'Administració pública, no per funcionaris, sinó per empreses que gestionen correctament.

Una altra qüestió és que ens parla del dret de superfície, però... –que jo ho trobo correctíssim i està molt bé; a Anglaterra s'utilitza molt–, però nosaltres tenim aquí el cens emfitèutic, que s'ha portat tres vegades en aquest Ple, però que se n'han oblidat. Però és igual. Però aquí el que no queda clar, en el dret de superfície, és que diu que no es pot vendre. Evident! És que no es pot vendre. Però a l'article 8.4 sembla que els ajuntaments podrien cedir aquest dret de vol a un promotor privat, i, si no fa habitatges de lloguer, podria fer una compensació econòmica.

I, és clar, aleshores nosaltres entenem que això..., i sobretot quan aquest dret de vol és sobre un equipament públic, efectivament nosaltres no hi estarem d'acord perquè això és especulació. Nosaltres això ho trobem ambigu. Com també trobem que una forma ambigua és l'oficina de mediació. Nosaltres aquí, en aquesta casa, ho hem dit moltes vegades: que la mediació per a un noi jove li és gravíssim perquè ha de pagar a l'agent immobiliari un mes, un mes de lloguer i un mes de fiança; o sigui que comença el seu període d'arrendatari pagant tres mensualitats, i això s'ha d'evitar.

Bé, ara se'm posa groc, perquè tinc ja les idees que són inacceptables, entre les quals podríem dir que hi ha l'ocupació dels solars dels equipaments, que aquí parla d'habitatges de lloguer. I això és un error gravíssim, perquè, dins de la Llei que actualment té..., o el Decret que té la Generalitat de Catalunya, distingeix els habitatges dels allotjaments. I damunt d'un equipament públic no s'hi hauria fer mai habitatges; seria tolerable fer-hi allotjaments, que tenen una superfície màxima de quaranta metres útils i a la planta baixa hi han tots els

serveis col·lectius de l'immoble, i estan dedicats a grups específics com gent jove o persones majors de seixanta-cinc anys. I aquí, aquesta Llei, no sap distingir els allotjaments dels habitatges.

Un altre punt és que ho trobem excessivament reglamentarista, això, i ha espantat moltes persones, que diu que són quinze metres de superfície per persona. Aleshores, què vol dir? Que un habitatge, si hi visqués una sola persona, hauria de tenir quinze metres? Ja sabem que això deu ser un error. Però és una llàstima que no acabés de quedar més perfeccionat.

Un altre tema és...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, senyor president, el problema que tenim nosaltres és que hem trobat que aquesta Llei és molt heterogènia...

El president

Sí...

El Sr. Ferrer i Gironès

...atès que agafa de la Llei d'urbanisme, de la Llei de règim local...

El president

Hmm...

El Sr. Ferrer i Gironès

...hi ha Llei fiscal, del Dret civil, de la Llei de protecció oficial i de la del mercat lliure.

El president

Déu n'hi do.

(*Rialles.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

És molt complex. I nosaltres ens haurem d'abstenir malgrat que el problema..., hi han punts de lluminositat i d'idees genials, però l'eina que ha fet servir i l'estructura amb què s'ha fet possiblement, l'eürítmia i la tècnica jurídica, no està adequada a un Govern que vol governar.

El president

Molt bé. Li ho agraeixo, de debò. I ara té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens posicionarem respecte a la Proposició de Llei que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Vagi per endavant, senyor Nello, i intentaré argumentar en nom del Grup Parlamentari Popular, que nosaltres no donarem suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. No sense dir-li que molts dels aspectes que vostè ha analitzat, del que és una exposició de motius de la mateixa Proposició de Llei, podríem compartir-los. No sense dir-li que hi ha aspectes prou importants en aquesta Proposició de Llei –alguns que ja es reflecteixen en l'actual Llei de l'habitatge, alguns que estan reflectits en la Llei d'urbanisme, d'altres que són esperit que tots el grups parlamentaris hem fixat perquè siguin objectiu en la futura Llei de l'habitatge que hauria de presentar, i que ha de presentar, el Govern de la Generalitat, i després m'hi referiré–, que també podríem compartir.

Ara bé, vostè ha ficat i ha proposat quatre aspectes principals en aquesta Proposició de Llei sobre l'habitatge. Cinc aspectes, perdoni. Un primer aspecte, l'incompliment per part del Govern de la Generalitat del que és un mandat d'aquest Parlament, del que és una disposició addicional dels pressupostos de l'any 2001, sobre la presentació d'una llei de l'habitatge per al mateix exercici de l'any 2002.

Jo voldria recordar que aquesta és una disposició addicional que varem introduir el Grup Parlamentari Popular i que ens sentim defraudats que no s'hagi presentat aquesta Llei de l'habitatge en aquest exercici de l'any 2002. Perquè ara, en aquesta recta final de legislatura, tot és molt més complicat i tot és molt més difícil pel que fa referència també als temps d'una aprovació d'una futura llei de l'habitatge.

Un segon aspecte d'aquesta presentació de la Llei de l'habitatge feia referència a la mateixa Llei d'urbanisme. I aquest és un aspecte que, si no recordo malament, varem pactar de forma unànime amb tots el grups parlamentaris, i jo mateix, com a ponent en nom del Grup Parlamentari Popular, també varem recolzar que, coincidint amb aquella disposició addicional, durant l'any 2002 s'havia de presentar una llei de l'habitatge.

I tots sabíem que teníem un període de sessions per poder analitzar aquesta Llei de l'habitatge. Estem avui a 12 de febrer; aquesta Llei de l'habitatge encara no ens ha arribat. Nosaltres som conscients que aquesta Llei de l'habitatge –com suposo que a vostè mateix li ha arribat– està en aquest moment en una, podríem dir, fase institucional, és a dir, en una fase de la Federació de Municipis de Catalunya, de l'Associació Catalana de Municipis, etcètera, etcètera. Però en tot cas portem un retard.

Jo li demanaria al Govern de la Generalitat, i per extensió al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que aquest és un tema de màxima urgència i que ens agradaria que ens poguessin dir finalment una data, que ens poguessin dir un compromís, que, malgrat haver-ne agafat un de forma unànime per part del Parlament, ens poguessin dir quan realment arribarà aquesta Llei de l'habitatge. Perquè aquesta Llei de l'habitatge, segons el moment que entri, no serà res més, si no, que una picabaralla electoral que en tot cas no beneficiarà el greu problema, el gran problema, que sens dubte té l'habitatge pels diferents aspectes que vostè i altres diputats han enumerat en la seva intervenció.

Vostè ha parlat d'habitatge de lloguer, vostè ha parlat d'habitatge de protecció oficial, vostè ha parlat del que és rehabilitació de barris, vostè ha parlat del que és un pla que d'alguna manera s'hauria de dissenyar d'acord també amb el Govern de l'Estat, d'un pla català de l'habitatge, que ha ficat altres actors que en l'actualitat hi estan col·laborant. I són aspectes que, sens dubte, almenys nosaltres, podríem d'alguna manera coincidir-hi amb vostès.

Hi ha alguns aspectes que no hi coincidim. I ja els he repetit, a vostès, al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en més d'una ocasió, que és una contradicció, almenys creiem nosaltres, el que s'ha fet en alguns ajuntaments governats pel Partit Socialista amb el que després exposen aquí: el que ha estat una política de subhasta, diguem-ne així, del que és l'habitatge que havia d'anar a habitatge de protecció oficial per poder obtenir recursos els mateixos ajuntaments. I creiem que aquest és un tema contradictori que vostès ens han plantejat i ens continuen plantejant en més d'una ocasió.

Coincidiria amb el que han dit altres grups parlamentaris. Creiem que el seu text, que pot servir de base, sens dubte, com un document més, en aquesta futura llei de l'habitatge, i que és un document sens dubte interessant, no té –no té– prou calat, per dir-ho d'alguna manera, per avui dir que és una llei de l'habitatge en forma de Proposició de llei presentada per un grup de l'oposició, en aquest cas pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Nosaltres insistim, voldríem que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en la seva intervenció, es mullessin d'una vegada per totes pel que fa a la presentació d'una llei de l'habitatge a Catalunya, una llei necessària, molt més després de l'aprovació de la Llei d'urbanisme de Catalunya; que també, a la vegada, a la necessitat que d'una vegada per totes el Govern de la Generalitat fiqui damunt de la taula i sigui transparent, i que ens convidi –almenys des del Grup Parlamentari Popular ens hi oferim un cop més– al que és posar en marxa el Reglament de la Llei d'urbanisme a Catalunya, que prou preocupació jo crec que té amb tots els actors implicats, i d'alguna manera instar-los al que ha fet el Govern de l'Estat: que intentin també amb els actors implicats..., en aquell cas van ser comunitats autònomes i actors implicats, però també des de Catalunya, que amb els actors implicats hi hagi un debat i s'intenti cercar un consens pel que és tota la problemàtica de l'habitatge de Catalunya.

I em sembla que hi ha un tema prou important que es desprèn d'aquest debat, que és que tots els grups parlamentaris sabem que, amb una llei de l'habitatge, aquest tema no es soluciona, que al costat hi han d'haver mesures econòmico-financeres, que hi han d'haver mesures fiscals, que hi han d'haver mesures de caràcter social, que també hi ha d'haver implicació de les diferents administracions, que hi tenen molt a veure, sens dubte, el paper dels ajuntaments i el d'altres administracions, com l'Administració de l'Estat.

I en ares d'aquest consens, d'aquest debat, nosaltres, insisteixo un cop més, li reclamem, al Grup Parlamen-

tari de Convergència i Unió, d'una vegada per totes el que se'ns porti aquesta Llei de l'habitatge de Catalunya i que hi puguem treballar; que nosaltres li recollirem també el document que avui, amb aquesta Proposició no de llei –que, insisteixo, no li donarem suport pels motius que ja he esmentat, que algun el repetiria del que ja han exposat altres grups parlamentaris–, pot ser també un document més de treball, i que la problemàtica de l'habitatge, sens dubte amb una gran responsabilitat també per part del Govern de la Generalitat –no exclusiva, aquesta responsabilitat, però també responsabilitat per part del Govern de la Generalitat–..., no solament els invitem a la presentació d'aquesta Llei sinó a la vegada també a un gran acord, a un gran pacte, no solament amb els actors implicats en l'habitatge de Catalunya, sinó també –i ens hi oferim, insisteixo un cop més– amb els diferents grups parlamentaris, i una de les vies, sens dubte, pot ser la Llei de l'habitatge o altres propostes, resolucions o altres acords que puguem portar en aquest Parlament.

Per tant, senyor president, per tot l'exposat, insisteixo que, com un document més de treball, nosaltres ho tindrem en compte però creiem que en aquest moment, i amb el text que se'ns ha portat, no podem donar suport a la Proposició de llei plantejada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, una mica contestant els requeriments del senyor Fabregat, li anuncio que ens consta que el Govern està a punt de presentar el Projecte de llei de l'habitatge. En aquest moment està en informació institucional. De fet, l'Avantprojecte és un document ja elaborat des de finals d'octubre - novembre; és un document que es va posar en coneixement de diferents sectors implicats en el tema de l'habitatge; que alguns d'aquests, per exemple entitats municipalistes, també, fins i tot van demanar més temps per estudiar-lo. I aquest ha estat, no un altre, el motiu de la demora en la presentació davant del Parlament; no la manca, evidentment, d'interès del Govern ni de Convergència i Unió, ni la importància d'aquest tema, sinó la voluntat que arribi a la cambra un text que compti ja amb l'aval de la majoria de sectors implicats en aquest tema.

Per tant, dir-li que, una vegada es compleixin estrictament els terminis legals previstos d'informació institucional, Comissió de Govern Local, etcètera, i el Govern ho pugui aprovar, el Projecte de llei entrarà en aquesta cambra amb la voluntat, si així ho aconseguim entre tots, tot i ser conscients de les dificultats de temps i d'altre tipus, que puguem intentar, si hi ha voluntat per part de tots, d'aprovar-la abans d'acabar aquesta legislatura.

Val a dir que Convergència i Unió i el Govern en aquests temes no improvisa, evidentment, i la Llei de l'habitatge és un element més, un instrument més, en totes les polítiques d'habitatge que des de Convergència i Unió i des del Govern s'estan portant a terme des de ja fa molt temps, no?

Jo els agraeixo, a vostès, a tots, perquè crec que ho han dit tots, l'honestetat política en el punt concret de reconèixer que una llei de l'habitatge no soluciona, de fet, tots els problemes de l'habitatge, motiu que també em porta, si m'ho permeten, a treure una mica de ferro en el fet concret d'aquesta demora d'un parell de mesos en la presentació. Tot i així, coincideixo, efectivament, que és necessària una llei de l'habitatge, però, ho repeteixo, aquest és un instrument més de les polítiques d'habitatge, que va lligada amb totes les que ha anat impulsant el Govern des de ja fa temps, començant el programa d'actuacions, l'anomenat «Pla de xoc d'habitatge i sòl», impulsat ja des de fa temps pel Govern, amb un ritme positiu de realitzacions en aquest moment i amb una previsió de compliment de les seves expectatives. Per tant, un programa que preveu també un desenvolupament molt important de sòl per a habitatge en general i, especialment, per a habitatge protegit.

Un altre instrument, la Llei de l'urbanisme, una llei que coneixen tots vostès perfectament, en què hi va haver un esforç per part de tots d'arribar a amplis acords, que, evidentment, jo crec que tindrà uns efectes positius, el temps ho dirà, però que també tots som conscients que les mateixes dinàmiques i la mateixa naturalesa de la Llei i del món de l'urbanisme fan que els efectes no siguin de visió immediata, sinó que els processos de planejament i transformació del sòl, per exemple, en les previsions de la mateixa Llei necessitin un mínim de temps perquè tinguin el seu resultat.

Altres instruments, com tota la política d'infraestructures i transports públics, que, evidentment, tenen una incidència directa en tot el tema de l'habitatge, per què el Govern de Convergència i Unió em sembla que ha apostat de forma decidida també des de fa molts anys.

Mesures fiscals, que podem discutir si són suficients o no, però que, en tot cas, hi són, d'acord amb les disponibilitats que hi han, com hem anat veient, a les diferents lleis d'acompanyament als pressupostos, i especialment aquest últim any amb la Llei de mesures fiscals i administratives, en què d'una forma especial també es posa un èmfasi en el tema fiscal amb relació a l'accés a l'habitatge.

El Pla català de l'habitatge, que és l'autèntic instrument de les polítiques públiques en matèria d'habitatge, Pla català que està en vigor des de l'estiu passat, que ja hi ha un programa de compliment, importants acords i convenis signats amb molts ajuntaments de tots colors i que també té un ritme de previsions i de realitzacions força important.

I, finalment, la Llei de l'habitatge que avui estem discutint. Explico tot això per emmarcar-ho, perquè es vegi molt clar que la Llei de l'habitatge, ho repeteixo, és un instrument més, no és l'únic, no és el més important, és necessari, però que el Govern, i Convergència i Unió, quan ha arribat aquí és perquè ja porta amb

molts altres instruments que ja estan en marxa..., treballant en aquest camp.

Com creiem que ha de ser, nosaltres, la Llei de l'habitatge? La Llei de l'habitatge ha de ser el marc general, el marc normatiu general de regles d'actuació, en aquest sector, i, per tant, ha de tenir una vocació de permanència i estabilitat i ha de ser, per tant, de caràcter genèric i susceptible de continuar molt temps, malgrat que puguin variar les circumstàncies econòmiques de cada moment. Per tant, ha de fugir d'un cert caràcter reglamentista o de confondre, com també ja s'ha dit abans, el que és la Llei amb el que han de ser els decrets o el Pla català de l'habitatge. Per tant, el seu contingut ha d'estar limitat al que és el rang de llei, i aquest esperit d'estabilitat i permanència també ha de venir lligat a una voluntat de consens en la seva redacció i aprovació per part del màxim de forces polítiques a l'hora de fixar aquest marc normatiu general de regles d'actuació.

Per tant, entenem que no s'ha de confondre el que és la Llei, el que és el Reglament, cosa que, com després diré, pensem que fa d'una forma important aquesta Proposició que avui analitzem, i ho entenem, i creiem que és comprensible que quan no es governa ni a la Generalitat ni a l'Administració de l'Estat la manera més llúida de traslladar a l'opinió pública la preocupació real pels temes de l'habitatge sigui presentant proposicions de llei, que potser es veuen molt més que no pas altres tipus d'iniciatives, però comprendran que nosaltres no podem entrar en aquest joc quan el contingut concret del que es presenta o no el compartim, o és sobrer, o és innecessari, o conté importants contradiccions. Com s'ha expressat abans, i jo m'hi referiré també, però potser té més valor per alguns que les hagin posat de manifest no tant jo, sinó el senyor Boada mateix, el senyor Ferrer o el senyor Fabregat, no?

Per tant, nosaltres no podem votar a favor de la presa en consideració, tot i que haig de reconèixer que jo tenia certa curiositat intel·lectual i política per veure'n el contingut concret, i després de llegir l'exposició de motius, realment pensava: «Potser aprendrem alguna cosa nova que ens anirà a tots bé, no?», però, després, com també deien el senyor Ferrer i el senyor Boada, vas al text concret normatiu i veus que no hi ha res de nou, hi han contradiccions, hi ha actuacions que dius: «Bé, no sé quina aportació..., en què innova o en què millora el que ja tenim en aquest moment», no?

Coincideixo, senyor Nello, en la diagnosi que ha fet vostè de la situació de l'habitatge, jo crec que hi coincidim tots en aquest moment aquí. Una altra cosa..., en la diagnosi, pel que fa a les causes del problema, no tant en les responsabilitats que vostè atribueix exclusivament a uns, i sembla que oblida absolutament les dels altres, no?, però, en tot cas, les causes del problema..., i també coincideixo en gran part en quines són les mesures que s'han d'afrontar, i hi coincideixo, entre altres coses, perquè, com a mínim, hi han tres mocions aprovades per unanimitat en aquesta legislatura en aquest Parlament dient quines són les mesures a aplicar en matèria d'habitatge, que, des del nostre punt de vista, el Govern està aplicant, i vostès potser diran que no, però nosaltres entenem que les està aplicant, però al-

menys conceptualment hi coincidim: foment de l'accés a l'habitatge, habitatge de lloguer, foment de la rehabilitació, control del parc públic d'habitatge, promoció pública d'habitatge. En tot això hi estem absolutament d'acord.

Com deia, la Llei entenem que conté una sèrie de contradiccions i repeticions. Repeticions, perquè en el seu títol preliminar i primer no diu res de nou que no digui la Llei 24/91 de l'habitatge. Per cert, una molt bona Llei reconeguda per tothom en matèria d'habitatge, innovadora en el seu moment, que, en tot cas, ara el que hem de fer és adequar-la a les noves circumstàncies i a altres tipus de legislació i directives europees, però que amb el Projecte de Llei que presentarà el Govern ja avanço que hi ha una part important de normes que es mantenen, perquè, realment, era una Llei innovadora i molt bona en el seu moment, com ho mostra aquest punt concret que vostès tampoc no innoven en aquest sentit, sinó que simplement diuen el que ja s'hi diu. Fan repeticions de previsions d'altres lleis, per exemple amb la compravenda de carta de gràcia, ho vam recollir en la Llei de l'urbanisme, està recollit a la Compilació; els drets de tanteig i retracte, també a la Llei de l'urbanisme, i moltes altres matèries.

Pel que fa a l'habitatge –i vaig acabant, senyor president, perquè tenia moltes més coses, però veig que, evidentment, no tindrè temps–, en tot cas, el que vostès pretenen amb aquesta Llei o bé ja està en la legislació actualment vigent, especialment en la Llei de l'urbanisme, o ja són previsions que està a punt d'entrar el Govern en el seu Projecte de Llei, amb una regulació molt més àmplia, molt més completa, molt més amb profunditat, i que esperem que, amb la voluntat de tots, i esperant recollir el màxim de les seves esmenes que presentin en el seu moment, aquesta legislatura puguem acabar aprovant aquesta Llei de l'habitatge, que si no és imprescindible, sí que és necessària, i segur que ens ajudarà, juntament amb tots els altres instruments i la participació molt important de les administracions locals, que també tenen una important responsabilitat en els temes de l'habitatge, a intentar donar millor solució a aquests problemes reals que tenim plantejats avui en dia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Truquem a votació. *(Pausa llarga.)* Senyores i senyors diputats, prego que es posin en disposició de poder votar, perquè ara votarem la presa en consideració de la Proposició de Llei d'actuacions públiques en matèria d'accés a l'habitatge.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 53 vots a favor, 66 en contra i 10 abstencions.

Manifestació de condol per l'assassinat del senyor Joseba Pagazaurtundua, cap de la policia municipal d'Andoain

Senyores i senyors diputats, els prego un moment d'atenció respecte al que els diré. Els invito a fer un

minut de silenci per la persona que va ser, diguem-ne, víctima del terrorisme fa pocs dies, el senyor Joseba Pagazaurtundua. No ho havíem fet fins ara perquè era el moment en què ens trobéssim, diguem-ne, el màxim de gent possible aquí a l'hemicicle. Els prego, doncs, un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

Permetin-me també dues consideracions. La primera és que abans de continuar amb l'ordre del dia, aquesta presidència ha acollit la sol·licitud de la Junta de Portaveus, que proposa que el punt número 6, que és el que hem de substanciar immediatament, sigui posposat entre els punts 18 i 19.

I, després, també els voldria advertir, perquè tots tinguin també una mica de coneixement de la seqüència, avui allargarem la sessió fins a les nou del vespre, i demà al dematí també tinc la intenció de convocar-la a partir de les 9 del dematí, eh?, perquè tots vostès sàpiguen a què atendre's.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 145 de la Constitució espanyola, per tal d'eliminar l'impediment de federació de comunitats autònomes i permetre l'establiment lliure de convenis i acords de cooperació entre elles (presa en consideració) (tram. 270-00023/06)

I ara passem al sisè punt de l'ordre del dia... *(Veus de fons.)* El setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de l'article 145 de la Constitució espanyola, per tal d'eliminar l'impediment de federació de comunitats autònomes i permetre l'establiment lliure de convenis i acords de cooperació entre elles. La presenta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. Pot començar.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Consell Europeu, reunit a Niça el desembre de l'any 2000, però posteriorment també el Consell Europeu, un any més tard, a Laeken, va propiciar l'inici de tota una

etapa i un procés històric de reformes de la Unió Europea per tal d'acomodar la seva estructura al nou ordre internacional i també per a l'ampliació de la Unió Europea a nous estats, especialment tant del centre com de l'est d'Europa.

Aquest és un procés obert i participatiu en què encara ens veiem immersos, i que ha de confluïr –esperem– en una conferència intergovernamental, l'any 2004, on desembocaran els treballs de l'actual Convenció Europea per al futur de la Unió. Aquest mateix Parlament, una iniciativa de la societat civil al Fòrum Cívic hi ha estat treballant en aquest sentit, sobretot per buscar un encaix de Catalunya en el futur de la Unió Europea, i, a hores d'ara, encara tenim alguna esperança –si vostès volen– lleu, però alguna esperança que es defineixi el paper dels denominats ens subestats, especialment les regions constitucionals amb poders legislatius, com Catalunya, i que aquesta espècie de patronal dels estats en què s'ha convertit avui per avui la Unió Europea escolti la nostra veu.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Aquest és, fonamentalment, el temps i el context polític en què situem la presentació per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana d'aquesta Proposició de llei. No es tracta, en síntesi, de cap millenarisme utòpic. En aquests moments, la Unió Europea, en fase d'ampliació, busca –esperem– la millor combinació per fer que l'equilibri entre estats i entre els pobles es basi en els principis democràtics i sigui acceptada per tothom. I en aquest equilibri entenem, d'una o altra forma, que no hi ha una altra alternativa, un altre horitzó, que una Unió Europea plenament federal, descentralitzada, democràtica, la base d'una Europa dels pobles i de les nacions que sigui la garantia, en definitiva, tant de la preservació de la identitat, de la cultura, de la llengua d'aquests pobles, però també de la seva prosperitat, del seu futur econòmic i de la seva competitivitat.

Bé, el concepte de l'Europa de les Nacions, o de les Regions, en termes europeus –si vostès prefereixen aquesta expressió–, jo crec que ens presenta un futur, o ens hauria de presentar, en condicional, un futur ple de possibilitats per revitalitzar la democràcia local, per acostar més la gent al lloc on es prenen les decisions, per tant per fer efectiu el principi de subsidiarietat, i crec que la subsidiarietat és, per tant, un argument sensible en la defensa d'aquesta Proposició de llei.

Fixin-se quina gran paradoxa que des de fa anys existeix una estructura –si vostès volen– oficiosa, com els Quatre Motors per a Europa, una estructura que a l'Estat espanyol, de forma similar ja tenen algunes comunitats autònomes, com les dues Castella, amb la comunitat de Madrid, i que, en canvi, des de l'any 1980 fins ara, la Generalitat de Catalunya només hagi estat capaç, per molts condicionants i per molts inconvenients que vostès coneixen perfectament, de signar només dos acords en matèria cultural, en aquest cas, amb les Illes Balears, i que es remunten ja a l'any 2001.

L'article 145 de la Constitució estableix que en cap cas –per tant introdueix una interdicció absoluta– s'admetrà la federació de comunitats autònomes i tampoc la

seva fusió. Curiosament, per a aquells que acostumen a veure un tall federal o federalitzant en aquesta Constitució, doncs només cal veure que l'única vegada que la Constitució cita la paraula «federació», o parla de federalisme, precisament és per prohibir-lo. No hi ha res més paradoxal, senyories, que aquesta interdicció, aquesta prohibició constitucional. El mateix article contempla –això sí– la possibilitat que es puguin subscriure convenis entre les diferents comunitats autònomes que, en alguns casos, en funció de les competències, si són de l'Estat o de les comunitats, requereixen bé l'autorització, bé la simple comunicació a les Corts Generals.

El que en definitiva hi ha a la base d'aquest precepte de la Constitució és la voluntat molt clara del legislador constituent en el seu moment i a l'any 1978, i per tant no és una interpretació que fem nosaltres ara, perquè es pot veure clarament, del debat d'aquest article, del debat constituent, i per tant no infereixo res, això és el que van dir els diferents intervinents en el debat de la Constitució, que era voluntat molt clara en aquells moments, a la majoria parlamentària, deixar establert que les comunitats autònomes no són, en cap cas, portadores de sobirania, que no existeix allò que els teòrics en diuen «el poder autoconstituent originari», o una possible autodeterminació originària de cap dels pobles que constitueixen l'Estat espanyol. És a dir, de cap mena de poder o cap sobirania prèvia que fes possible de concertar aliances polítiques entre territoris de l'Estat. És a dir, parlant en plata, aquesta era una previsió contemplada de forma molt clara durant el debat constituent per tal d'evitar la configuració d'un eventual estat confederal entre els denominats Països Catalans i la resta de l'Espanya castellana, és a dir, impedir de qualsevol forma el retorn a una situació històrica precedent com, per exemple, l'any 1714, que, per cert, és aquest un antecedent històric que en moltes ocasions ha estat citat pel mateix president de la Generalitat, quan des de les files de Convergència i Unió s'ha parlat d'un marc de sobirania limitada o compartida amb l'Estat. No es pot dir, per contra, que tothom fos tractat igual, perquè certament, el País Basc, com vostès coneixen, no només va aconseguir el reconeixement dels seus drets històrics, que compartim, sinó també la possibilitat de la seva reintegració foral. Ho diu la disposició transitòria quarta de la Constitució, mentre catalans, valencians o balears vèiem frustrades les nostres aspiracions legítimes de poder reunir o articular en el futur les nostres pròpies comunitats limítrofes a partir de l'existència d'elements històrics, o trets culturals o lingüístics comuns i ben evidents.

Jo crec que aquesta és una situació singular que requereix una reparació i una rectificació vint i tants anys més tard de l'aprovació de la Constitució, però sobretot perquè no té cap parí. No hi ha paral·lisme a Europa amb cap altre estat de base descentralitzat. L'article 132 de la Constitució republicana –del 48, a Itàlia, això sí, per un estat plenament regional– preveu aquesta possibilitat, com així també ho preveu l'article 29 de la Llei fonamental de Bonn. Però fins i tot aquesta és una circumstància que, malgrat l'impediment que estableix la Constitució, ja contemplen potencialment alguns estatuts d'autonomia. Vull citar l'exemple de l'Estatut

de Cantàbria en el seu article 58, o l'Estatut de La Rioja, en el seu article 44.

Per tant, l'interès de catalans, valencians, etcètera, de tenir veu pròpia a Europa, una Europa que estem construint; de tenir un pes específic com a base d'una futura euroregió en el marc de l'Europa que estem fent, jo crec que ens obliga, d'una vegada per totes, a eliminar totes les rigideses legislatives, en aquest cas constitucionals, que puguin continuar entrebancant el nostre desenvolupament futur com a poble.

Aquesta és la principal raó per presentar aquesta Proposta de resolució, per la qual es demana de presentar una llei a les Corts Generals que modifiqui la Constitució. Una proposta que té un precedent, no en aquesta cambra, sinó en una cambra veïna com les Corts Valencianes. Precisament, a proposta d'Esquerra Republicana, en unes jornades d'intercanvi parlamentari que van fer possible que Esquerra Unida al País Valencià, el mes de febrer del 2001, a partir del mateix text que avui estem debatent, fos debatut també en aquella cambra. Una proposta també de reforma constitucional, sí. I això també és evident que pot fer que algú digui: home, és un instrument i un recurs, potser, desproporcionat a l'objectiu que es pretén, no? Bé, no cal dir que la Constitució és perfectament reformable, no és una norma immutable. Ho hem dit tantes vegades quan algú de forma insistent ha volgut fossilitzar i petrificar aquest text aprovat ja l'any 1978, ja fa, per tant, més de dues dècades. Crec que constitueix un signe de normalitat perfectament democràtic. Jo crec que fins i tot això donaria molta més força i molta més seguretat als canvis que es poguessin produir, i major coherència a la naturalesa de la nostra autonomia política.

I si la Constitució ha resistit tota mena de canvis –canvis profunds, que no en la seva lletra, perquè només ha operat una única reforma en tants anys, però tants canvis a partir precisament d'un fenomen com la integració europea de la qual estem parlant–, és evident que amb més motiu ara s'hauria d'acomodar a les noves exigències del futur.

Jo crec que les competències, els himnes, les policies, l'exèrcit, les fronteres, com hem dit en tantes ocasions, com dèiem també, com es deia també quan es va discutir aquesta mateixa iniciativa induïda per Esquerra Republicana a les Corts Valencianes, no són mai veritats absolutes, no són més que els resultats de determinats consensos històrics. I a tots els qui presumeixin d'entrada, i no s'ho mirin amb els ulls nets, que en aquesta iniciativa hi ha una intenció, diguem-ne, pancatalanista, jo crec que s'equivoquen. Els demano que no prejudgin absolutament res, perquè aquesta és una proposta que és igualment vàlida per federar el País Valencià, amb l'Aragó, o Andalusia amb Extremadura, com les dues Castella amb Madrid, i per tant, no únicament està pensat pel cas del Principat de Catalunya.

I és per això que demanem la possibilitat de federació, no en qualsevol cas, sinó en determinades circumstàncies perfectament taxades. La primera, que hi hagi, lògicament, una iniciativa, a partir dels respectius parlaments, per una majoria qualificada; que això sigui ratificat en referèndum, i que, evidentment hi hagi tam-

bé una continuïtat territorial, que hi hagi uns previs llaços culturals i lingüístics, i també interessos econòmics comuns.

Proposem també d'eliminar –i aquesta és una matèria connexa, també, amb els diferents plantejaments que s'han fet per a la reforma de l'Estatut en aquesta cambra i que és objecte, i espero que sigui objecte de discussió de treball en la ponència conjunta recentment creada per a la reforma de l'Estatut–, pretenem eliminar també tots els frens i tots els límits que existeixen avui dia per a la cooperació entre diferents territoris a l'Estat. Aquelles comunicacions, aquelles autoritzacions prèvies per part de les Corts Generals de què parlava abans, i que fins i tot a través de la introducció de conferències sectorials introduïdes per la Llei del procés autonòmic, o el que va restar de la famosa LOAPA, crec que fins i tot ha anat obstaculitzant i ha anat encara més verticalitzant la cooperació, en comptes de fer-la més efectiva i més participativa.

Vull acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, dient que aquesta és una iniciativa que té alguns precedents no legislatius pròpiament dits, sinó que vull citar i invocar, en aquest cas, la demanda que al seu dia va fer el III Congrés de Cultura Catalana, en què proposava, precisament, la reforma d'aquest precepte de la Constitució.

Vull citar també alguns exponents com la discussió del Pla hidrològic nacional, la repercussió del nou model de finançament, fins i tot la disposició del contenciós pel patrimoni eclesiàstic de la Franja, la necessitat d'una autoritat lingüística comuna pel que fa al català, fins i tot l'harmonització en matèria de sanitat animal, etcètera, que són alguns elements que durant els últims temps han obligat les diferents comunitats que mantenen llaços estrets amb Catalunya a mantenir un diàleg permanent.

Vull citar, també, la Conferència de presidents de parlaments autonòmics, a iniciativa personalíssima i crec que interessant del president Rigol, que es va constituir el juliol de l'any 2000. I vull citar, també, una proposta recent, llançada pel mateix Pasqual Maragall, quan fa molt pocs dies –em sembla que el primer de febrer– defensava, des de Palma de Mallorca, la necessitat d'una regió europea dels territoris de la Corona d'Aragó. Jo crec que és en aquesta direcció que ens hem de dirigir, i, evidentment, això necessita i demana un reflex intern i una acomodació també als textos constitucionals i a les nostres normes institucionals bàsiques.

Vull acabar, senyor president, senyora presidenta, dient que aquesta és una iniciativa que nosaltres desitjaríem de vincular –i abans ho he dit, també, als treballs de la ponència per a la reforma de l'Estatut. Per tant, el que proposaríem, si els altres portaveus hi estiguessin d'acord, és que eventualment, després de ser presa en consideració, se suspengués el seu tràmit legislatiu ordinari, per tal de vincular-la com a document de treball a la ponència de l'Estatut. Per tant, seria la mateixa ponència, per evident connexió amb altres qüestions que discuteix, la que administraria el seu contingut, i la que, en definitiva, hauria de donar-li curs i tramitació en el futur.

Gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Moltes gràcies. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Ridao. Jo li demanaria que retirés aquest text del tràmit de votació en el plenari. I li diré perquè.

Primer, el felicito perquè em sembla que és la primera vegada que es defensa des d'aquesta tribuna una proposta de reforma constitucional, però al mateix temps li diria que amb la felicitació va l'explicació del perquè li demano que es retiri, perquè proposar reforma constitucional incloent un punt a l'ordre del dia és una mica desproporcionat. Primer, desproporcionat, perquè aquest no és el tema més important per al qual caldria posar en marxa la legítima voluntat del Parlament de Catalunya d'anar a fer reformes constitucionals, o proposar-les; no fem una dispersió de proposar per aquí, com qui obre la maleta i hi posa la roba per aquí i els llibres per allà, les sabates per més enllà..., ordenem-nos una mica i comencem pel més fort i seriós; i, segona, perquè ni el Grup més important d'aquesta cambra ni de futures cambres pot, en exclusiva, proposar una reforma constitucional sense la més mínima consulta o advertiment als altres grups parlamentaris.

Miri, jo em felicito que tinguin tan bones relacions amb Esquerra Unida del País Valencià i que treballin tan conjuntament a les Corts Valencianes. Vostès saben com tirar endavant les seves propostes polítiques, d'aliats, etcètera, dels Països Catalans, no? Però ni que, torno a dir, fossin vostès majoritaris en aquesta cambra, ens semblaria correcte posar en marxa una reforma constitucional, o pretendre-la-hi posar, amb aquest vehicle exclusivament d'un grup, no?

El tema dels Països Catalans, senyor Ridao, està molt, molt oblidat, i, per tant, aniria a favor del seu discurs si servís per posar-ho una mica més damunt de la taula.

Jo, quan era un jove professor acabat d'arribar d'Estats Units, em vaig atrevir a escriure un llibre sobre els Països Catalans. I he de dir, amb un pretensió orgull, que per desgràcia la majoria de coses que ja propugnava conceptualment continuen sent conceptes o continuen sent realitats, històriques, avalades, que fan front a bestieses tan monumentals com les que avui es defensa en el País Valencià, però hi ha molt poc seguidisme polític d'això.

I no carreguem la romana en aquesta manca de seguidisme polític sobre els d'allà només, siguin del color que siguin. Jo sóc dels que creu que el president Llerma va desaprovechar ocasions molt importants per fer avançar temes com els que es poden plantejar a partir d'aquesta Proposició de Llei, eh? I no diguem ara el Govern Zaplana o qui l'ha substituït. I que no són bromes. L'altre dia estàvem reunits amb l'Institut d'Estudis Catalans, que s'ha reunit amb tots els grups parla-

mentaris d'aquesta cambra, i el seu president, Laporte, ens deia, es queixava amb raó de les bestieses de l'Acadèmia de la Llengua Valenciana, i que havien d'anar en compte per no trencar coses, no? Jo deia: «Tens tota la raó del món, però també siguem conscients que des de Catalunya no hem sabut jugar el paper que ens pertocava, amb tota la sensibilitat, per impulsar seriosament una política gens artificial, real, basada, si més no d'entrada, en la unitat lingüística i cultural i, després, en moltes altres dimensions.»

També dir-li, sobre el contingut –em sembla que ja li ho he dit alguna vegada en discussions amistoses–, que vostè i jo compartim una mateixa creença republicana. La Segona República espanyola va ser un moment d'expressió molt forta, de corrents ideològics importantíssims, del comunisme, de l'anarquisme –va haver-hi dirigents anarquistes importantíssims, i gent de base molt important, i a Catalunya, molt important, l'anarquisme, alguns d'ells després aniquilats pel règim posterior–, del radicalisme republicà; una gran entesa entre moltes forces d'esquerres, com va ser en l'inici el Pacte de San Sebastián. Però no podem amagar que l'article que avui volem reformar de la Constitució amb la seva Proposta és còpia literal de la Constitució de la Segona República espanyola. Quan la Constitució espanyola actual diu «en cap cas es poden federar comunitats autònomes» està dient el que deia l'article 13 de la de la Segona República espanyola, que deia «en ningún caso se pueden federar regiones autónomas», que aleshores no eren comunitats autònomes, però era el mateix, o sigui, per dissort i vergonya dels que som republicans. Per tant, no ho ha inventat només ni principalment una ideologia conservadora, sinó que, en aquesta dimensió d'evitar determinades dinàmiques, hi juguen també corrents progressistes i d'esquerres i, de vegades, constitucionalitzats a nivell important, com és la Constitució de la Segona República espanyola.

Com pot veure, a mi, el tema que vostè planteja em convidaria a discussions i a reflexions i a intercanvis que serien necessaris, però no començant per la reforma constitucional. I, per tant, jo li torno a demanar, amb tot el «carinyo» i estima per aquesta temàtica, com qui més en aquesta cambra, que no es tracta de prendre la Constitució i portar-la a ponència conjunta; parlem-ne, junt amb altres qüestions, com, per exemple, hem elaborat el document tripartit.

Ja sé que a vegades aquestes peticions poden provocar disgust, però jo crec que un es pot disgustar molt més quan falta professionalitat o rigor o compliment de les coses, no? I crec que avui seria professional, rigorós i parlamentàriament el més precís que vostè es manifestés, en acabar les intervencions –potser sóc l'únic que ho demano, eh?–, que aquesta qüestió queda retirada del Ple i en continuarem parlant.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el primer que cal dir és que Esquerra Republicana planteja en solitari, com ho diria..., en un tres i no res, i amb més frivolitat que encert, la reforma d'un dels preceptes constitucionals que més debats va motivar durant el procés constituent.

Al llarg d'aquests debats, justament es van definir de forma nítida els eixos sobre els quals calia configurar la redacció final de l'article 145. Es tractava de crear la suficient confiança a més de garantir una política de ple respecte territorial, en el sentit d'evitar que cap territori tingués intenció d'influir en altres territoris.

Vostè ha dit: «Vegin amb bons ulls aquesta iniciativa, no hi vegin cap ombra de pancatalanisme.» Doncs jo vull recordar que l'expressió de «temptació d'influir per part d'una comunitat autònoma més poderosa i més important respecte d'una comunitat autònoma que pogués ser dependent d'ella» són paraules textuales del senyor Peces-Barba en el Congrés dels Diputats. Concretament, estan recollides en el *Diari de Sessions* número 88. Es tractava, per tant, d'introduir un precepte suficientment clar per evidenciar que la federació de comunitats autònomes és contradictòria amb l'Estat de les autonomies.

Són també molt il·lustratives les paraules textuales pronunciades pel senyor Martín Toval, aleshores amb el Grup del PSC al Congrés, quan va afirmar textualment: «Un estat autonòmic, certament, és contradictori, per la seva pròpia naturalesa, amb la federació de comunitats autònomes, la qual cosa no vol dir que sigui contradictori amb la col·laboració entre comunitats.»

És per això que l'article 145 conté una doble regulació: prohibeix de forma clara, expressa, la federació i regula els mecanismes de relació política, els mecanismes de cooperació, de col·laboració entre comunitats autònomes.

Respecte a la prohibició de federació, cal deixar molt clar que la Constitució –i sobre aquest extrem, senyor Ridaó, no poden existir diferències d'interpretació– ha deixat fora el model confederal, que és, en definitiva, el que vostè planteja. De fet, són molt pocs exemples d'estats confederales que podem trobar. Podem trobar el model de la Comunitat d'Estats Independents, l'origen del qual és de tots conegut, i que es produeix com a sortida d'emergència quan cau l'antiga Unió Soviètica; per no parlar d'un model històric –i quan dic «històric», ho dic en el sentit d'antic, de passat– dels Estats Units.

Però és que, senyores i senyors diputats, el model de federació territorial no ha estat acceptat a la majoria d'estats contemporanis com a fórmula adient i racional per donar resposta a l'estructuració territorial del poder polític.

El model d'organització territorial de l'Estat previst a la nostra Constitució és un model nítidament identificat, definit pels més importants tractadistes com un model compost que ha donat, a més a més, molts bons resultats; un model d'Estat que funciona i funciona molt bé i que té antecedents històrics, com s'ha recordat, en la Constitució de 1931. I vull tornar a recordar

que la mateixa Constitució republicana de 1931 va prohibir expressament la federació entre autonomies en el seu article 13. Textualment deia: «En cap cas s'admet la federació de regions autònomes.»

Aquest antecedent del nostre dret constitucional ha de jugar-se, ha de conjuminar-se a més a més, amb altres referències que es contenen en els textos constitucionals de països del nostre entorn, com l'article 132 de la Constitució italiana de 1947, que regula uns procediments rígids per alterar els límits de les regions existents o de crear-ne de noves.

Vostès saben que tenim els nostres referents constitucionals en el model d'estat regional italià. I, per què no dir-ho?, tenim també importants punts de connexió, molt importants, amb el model federal alemany, per exemple, pel que fa al sistema de distribució competencial.

Tenim, senyores i senyors diputats, un model territorial satisfactori que ha permès a Catalunya tenir el poder polític més important de la seva història. Això pel que fa al plantejament de reforma del punt 1 de l'article 145.

Pel que fa al punt 2 d'aquest article, la regulació dels mecanismes de col·laboració i cooperació entre comunitats autònomes, cal dir que es regula els instruments a través dels quals s'articulen les relacions entre comunitats. I a ningú no se li escapa que aquests mecanismes han funcionat i han funcionat prou bé. I tenim un exemple molt proper, l'exemple de l'Institut Ramon Llull, per promoure la llengua i la cultura catalanes arreu del món, impulsat pel Govern del Partit Popular, al qual aquest Parlament va donar llum verda per unanimitat.

Això, senyor Ridaó, és fruit de les més pures relacions entre comunitats autònomes, fent ús de mecanismes previstos i fent ús del model territorial de què ens hem dotat tots plegats.

Però hi ha una cosa que no vull deixar d'esmentar. En l'exposició de motius de la Proposta de resolució que estem substanciant, es refereix a l'article 27.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i diu: «...a pesar que vint anys més tard de la seva aprovació encara no s'han explorat suficientment les possibilitats i potencialitats d'aquest instrument.» És a dir, vostès diuen que «no s'han explorat suficientment possibilitats i potencialitats» que estan en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, en canvi, en lloc de plantejar utilitzar-lo i utilitzar-lo correctament, cosa que és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, el que plantegen és la reforma.

Per què modificar quelcom que vostè mateix reconeix que no ha estat suficientment explorat? Jo els demanaria sincerament que fossin seriosos. I ja entenc que fent propostes com aquesta de modificar un article de la Constitució així, en solitari, i, com deia, amb més frivolitat que encert... Però els demanaria que fossin seriosos, si no és massa demanar.

Hi ha una altra qüestió que crida l'atenció en la Proposta i és que es prescindeix de la necessària intervenció del Senat. I aquí creiem que existeix una profunda contradicció. Quin sentit té suprimir la intervenció del Senat, quan la mateixa Constitució el configura com a

cambrà de representació territorial? És a dir, que davant d'un dels preceptes constitucionals que atorga autèntica competència al Senat com a cambra de representació territorial, vostès volen prescindir-ne. I vull recordar, a més, que quasi tots els textos constitucionals que ens ofereix el dret comparat –Llei fonamental de Bonn o la Constitució de la República Italiana– preveuen mecanismes de participació de les cambres territorials, bé sigui el Bundesrat, bé sigui el Senat en aquests tipus de relacions territorials.

No vull acabar aquesta reflexió sobre la intervenció del Senat sense fer dues reflexions. La primera, i al nostre entendre la més important, és que precisament la distinció que fa l'article 145.2 entre convenis i acords de cooperació, segons es tracti de qüestions que tenen importància per al funcionament, per a la col·laboració, per a la cooperació entre comunitats autònomes, o bé tinguin un significat polític superior, suposen un tractament diferent. En el primer cas, no es requereix l'autorització de les Corts Generals i, en el segon cas, es requereix una autorització de les Corts. Aquesta apreciació va ser introduïda pel Grup d'Entesa dels Catalans a través d'una esmena que aquest Grup va presentar en el Senat; està en el *Diari de Sessions* número 53.

I, en segon lloc, val a dir que l'autorització per celebrar acords de cooperació estava prevista d'una forma molt rígida, molt estricta; calia la utilització..., utilitzar el mecanisme de Llei orgànica. I va ser precisament el Grup Comunista, en aquell moment, el senyor Jordi Solé Tura, que va, diguem, suavitzar, facilitar, establir mecanismes menys rigorosos, menys estrictes, justament per facilitar aquestes relacions entre comunitats autònomes, de tal manera que no fos necessària Llei orgànica, amb l'objectiu, com deia, d'agilitar, de facilitar la consecució d'acords de cooperació entre les comunitats autònomes.

Per tant, senyores i senyors diputats, tenim un model constitucional que funciona; tenim un model constitucional que no té res a veure amb estructures confederals, i, per tant, senyor Ridao, insisteixo, vostès fan propostes virtuals per tenir èxits en un món virtual, que és en el que vostès viuen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Passem, doncs, ara a donar la paraula a l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, ja s'ha dit que la Proposta de resolució que contempla aquest punt de l'ordre del dia no és d'entitat secundària o accidental, diguem-ne, és una proposta –s'ha repetit aquí– de reforma constitucional que afecta l'article 145 de la Constitució, i, per tant, mereix atenció i mereix un pronunciament clar, tant sobre el contingut com sobre el procediment. I, de manera molt succinta, diré alguna cosa, tant sobre el contingut com sobre el procediment.

Sobre el contingut: afirmo que el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, comparteix la substància de l'article 2 de la proposta de reforma, el que fa referència a la autorització prèvia per a convenis i acords. Aquest impediment constitucional, que podia estar justificat en el moment d'arrencada de l'Estat compost o de l'Estat de les autonomies, en aquests moments, ens sembla un entrebanc, no massa justificat o poc justificat, a una visió pluralista de les relacions entre les comunitats autònomes dintre d'aquest Estat.

Per això una proposta amb aquesta mateixa intenció i, pràcticament, amb el mateix text literal, forma part del document sobre autogovern que varem presentar el nostre Grup, juntament amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, l'any 2001. Una proposta que ha estat ratificada en l'Informe de la Comissió per a l'Aprofundiment de l'Autogovern que va ser aprovat per aquest Ple del Parlament en la seva darra sessió de l'any 2002. Però, pel que fa a l'article primer de la proposta, diríem, la qüestió –i això no s'escapa al proponent i no s'escapa tampoc als membres de la cambra– és més complexa i, paradoxalment, alhora, menys rellevant o menys important.

És cert que la redacció constitucional, tal com és ara, tal com la tenim, planteja interrogants; és a dir, fins i tot produeix una certa perplexitat. És a dir, per una banda, la Constitució es refereix..., i ens ho acaba de recordar la diputada senyora Nadal, la Constitució tracta les comunitats autònomes com a subjectes que tenen una personalitat política determinada i unes capacitats concretes que les distingeixen d'entitats polítiques sobiranes. I, per altra banda, la Constitució prohibeix que aquestes comunitats autònomes es federin.

Però, diguem-ne, la federació entre unitats originalment separades, que no és la federalització d'un estat unitari, és pròpia d'entitats sobiranes. En què quedem, doncs, podríem preguntar-li al constituent? Si no són sobiranes, com determina la Constitució, ja no cal plantejar-se la seva capacitat de federar-se, i, si són sobiranes, des d'on i amb quin argument es pot prohibir la federació?

Bé. No és el moment, ara, de desxifrar jeroglífics constitucionals, però sí que aquesta petita al·lusió a una certa contradicció de la mateixa Constitució, revela que no estan ben resoltes algunes qüestions interessants de la nostra articulació constitucional, i en especial les relacions més directes amb aquelles comunitats o nacions amb les quals, per raons de passat, per raons de present i per raons de futur, ens convé, a elles i a nosaltres, si així ho decideixen, establir una col·laboració més estreta. És el cas de les relacions de Catalunya amb l'Aragó, amb el País Valencià, amb les Illes i, també, per què no?, amb Andorra o amb altres regions de l'Estat francès.

I, en aquest sentit, creiem que ni la prohibició de la federació, ni la supressió de la prohibició de la federació són, ara per ara, una sortida política a aquesta necessitat contemporània. Per això deia que la qüestió que planteja aquest article primer de la Proposta de resolució, és més complicada, és més complexa, és més delicada, però al mateix temps és menys rellevant, si vo-

lem, de veritat, anar a trobar solucions a situacions que, per la seva peculiaritat, per la seva novetat, fins a cert punt, segueixen sent mal resoltes.

Finalment, dues paraules sobre el procediment. Hem dit i repetit altres vegades que iniciatives com aquesta, de reforma constitucional o de reforma estatutària, mereixen ser tractades amb més, si em permeten l'expressió, delicadesa procedimental, i especialment amb més esperit de concertació entre tots aquells que podem participar en tot o en part dels seus objectius. I altre cop hem de dir –ho diríem amb tota cordialitat– que hem trobat a faltar aquest esperit de concertació i aquesta delicadesa procedimental en aquesta iniciativa unilateral dels nostres amics d'Esquerra Republicana. Presentada d'aquesta manera, en comptes de facilitar-ne la viabilitat, més aviat la dificulta. Tenim, com també ja s'ha dit aquí, en marxa un procés de revisió de l'autogovern amb conseqüències molt probables de propostes de reforma constitucional. Tenim en marxa la Ponència conjunta encarregada de fer avançar aquest procés. No seria més adequat traslladar directament aquesta proposta a la Ponència i enquadrar-la en un conjunt de propostes de revisió i de reforma que puguin ser treballades i després subscrietes per àmplies majories?

Haig de dir que no ens agradaria haver de votar contra la proposta en aquest moment, perquè no la veiem prou elaborada, i perquè tampoc pot ser treballada adequadament de forma aïllada, si s'arribés a prendre en consideració. Torno a insistir que aquest treball d'elaboració guanyaria en consistència i en credibilitat si comptés amb les aportacions de tots els que les vulguin fer i en l'àmbit on aquestes aportacions poden ser més ben contrastades i equilibrades. Per això, diguem-ne, i per no haver-hi de votar en contra, demanem també a Esquerra Republicana que retiri ara la Proposició per traslladar-la allà on seria més pertinent, més oportuna i, probablement, més eficaç.

I ens agradaria que aquests arguments –els mateixos o altres similars que han utilitzat els qui m'han precedit en l'ús de la paraula– fossin prou persuasius per convèncer al Grup i al diputat que han subscrit aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, a la fina sensibilitat del senyor Ridao no se li escaparà que, amb més o menys to «carinyós» o no «carinyós», jo crec que en general amb un to «carinyós», des de l'esquerra fins a la dreta de la cambra se li ha demanat que retiri aquesta proposta.

Nosaltres, des de la centralitat que ens dona el ser la principal força política en aquesta cambra, li demanarem..., li demanarem el mateix. Li demanarem el ma-

teix per les raons que compartim pràcticament en la seva totalitat, excepte potser alguna expressió, però les compartim, que s'han exposat per part del senyor Ribó, de la senyora Nadal i del professor Vallès.

Al professor Vallès, que li volia dir un altre argument respecte al que ell deia d'aquesta contradicció, perquè nosaltres també volem pronunciar-nos sobre el fons i sobre la forma. Li volia dir que, a més de la contradicció que evidentment la Constitució no contempla entitats sobiranes originàriament per part de les comunitats autònomes, i, per tant, hi ha la contradicció que si no són sobiranes, l'explicació que vostè ha donat, encara hi ha un altre argument: si fossin sobiranes, quina part de sobirania conjunta posarien en nom d'aquesta federació? I aquesta seria una resposta amb la qual ens faríem més savis que rics. És molt evident que la proposta que ens situa, de modificació de l'article 145.1 de la Constitució per part del senyor Ridao, obligaria, segurament, a canviar tota l'estructura del títol octau. Evidentment, només des d'un partit, des d'una estructura confederal pot ser possible la pretensió de poder-se federar dos regions o entitats autònomes; altrament, evidentment, és una contradicció.

Figures d'un altre paner són la modificació de l'article 145.2. És molt evident que la possibilitat d'establir convenis de col·laboració entre comunitats autònomes no ha de sofrir l'encotillament que actualment disposa l'article 145.2. És realment..., segurament, doncs, va ser una dosificació del rigor inicial, com explicava la senyora Nadal, del professor Solé i Tura, però, ara com ara, no té cap explicació. Per tant, nosaltres..., que no veuríem clar, i que doctrinalment estaríem per veure-la d'una certa forma inviable, la modificació en l'actual estat de la Constitució de l'article 145.1, estaríem molt d'acord amb la modificació del 145.2. I aquest és el nostre posicionament de fons.

El de forma: coincidim amb tots els grups parlamentaris. No es pot portar ara. Una reforma constitucional, que és un tema d'una transcendència importantíssima, com si es tractés d'una proposició de llei o una interpellació, amb tots els respectes al conseller de Treball, Economia, Comerç i Turisme –ho dic perquè està present. Evidentment, té una transcendència extraordinària que mereix unes converses prèvies, mereix una concertació que no hi ha sigut en aquest cas, i que realment, invaliden la possibilitat de tenir un màxim consens.

És molt evident que en el si de la Ponència de redacció del nou Estatut, i partint d'unes propostes que cada grup jo crec que farà –nosaltres la farem el dia 6 d'abril–, segurament se'n desprendre la possibilitat d'algun retoc constitucional. Retoc constitucional que, evidentment, també s'ha dit, no seria aquest, un del 145, el més important; segurament, reformes de la Constitució en el tema del Senat serien més importants. Però tot això, evidentment, no es pot fer a cinc mesos escassos de..., i de tres de treball efectiu, de les properes eleccions. I nosaltres, evidentment, això ho situaríem en l'horitzó de la propera legislatura, sens perjudici que en la Ponència en puguem parlar i en puguem parlar àmpliament.

Però no sembla tampoc seriós plantejar, ho repeteixo, a tres mesos pràctics de treball de finir la legislatura, una reforma constitucional en la qual nosaltres no podem estar d'acord.

I, per això, per evitar la votació en contra que tots els grups han anunciat i demanant al senyor Ridao que sigui sensible a aquesta unanimitat de totes les altres forces polítiques parlamentàries excepte la seva, que tingui l'amabilitat i la cortesia parlamentària de retirar aquesta proposta i situar-la en el tràmit de debat que li hem suggerit per part, ho repeteixo, de totes les forces polítiques.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Passem ara a votació... (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*) Demana la paraula, senyor Ridao...?

El Sr. Ridao i Martín

Senyora presidenta, si m'ho permet, per atendre els diferents requeriments que se m'han fet des de diferents grups de la cambra, tant per retirar aquesta iniciativa com per subsumir-la en el marc de la Ponència per a la reforma de l'Estatut.

Bé. De fet, jo, ja, anticipant-me a algunes de les peticions que se m'han formulat, ja he dit, clarament des de la tribuna, que la intenció del nostre Grup Parlamentari era de vincular aquesta proposta als treballs per a la reforma de l'Estatut, i, precisament, com un dels requisits preceptius i reglamentaris per tal que això sigui possible, s'ha de prendre en consideració.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, senyor president, el nostre Grup Parlamentari el que manifesta és la intenció de, si tots els portaveus hi estan d'acord i després de la votació i de l'eventual presa en consideració, suspendre el termini reglamentari, i, per tant, tot el procés legislatiu ordinari, per tal de subsumir aquesta proposta en el marc de la Ponència de la reforma de l'Estatut. Altrament, lògicament, el nostre Grup Parlamentari no ho acceptaria. I, per tant, des d'aquest punt de vista, mantindríem la proposta de votació, tal com ja hem indicat anteriorment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per tant, truquem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passem ara, per tant, senyores i senyors diputats, a la votació de la presa en consideració que acabem de debatre.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 118 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-00529/06)

A continuació el vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre política lingüística. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya i l'exposa l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

(*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que ens permetin continuar amb l'ordre del dia. Esperis un segon, senyor diputat. Senyors diputats, especialment els d'Esquerra Republicana, estiguin atents al que el seu company els vol adreçar.

Moltes gràcies. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el propassat 29 de gener va expirar el termini d'adaptació de la Llei de política lingüística amb relació al capítol cinquè sobre l'activitat socioeconòmica. Era el darrer termini que apareixia en la Llei, per tant podem dir, d'una manera o altra, que el 29 de gener es van cloure tots, cadascun dels terminis d'aplicació de la Llei de política lingüística que la mateixa Llei es va autoimposar. És, per tant, un bon moment per fer una anàlisi de què ha servit la Llei, de com s'ha aplicat la Llei i de la utilitat de la Llei.

Una primera anàlisi que podríem fer és: la Llei ha estat útil? I la resposta la podem trobar analitzant què hi havia abans de la promulgació de la Llei, i què hi havia després, ara, cinc anys després. Abans de la promulgació de la Llei, per exemple, en l'etiquetatge dels medicaments, era en un cent per cent absent la llengua catalana. Cinc anys després, en l'etiquetatge dels medicaments, és absent en un cent per cent la llengua catalana. En el moment de promulgació de la Llei, el català era una llengua que en l'exhibició cinematogràfica, l'any més extraordinari, doncs, arribava a un quatre, un cinc o un sis per cent d'espectadors. En posterioritat, ara, cinc anys després, l'any més extraordinari, el català ha arribat a un quatre, un cinc o un sis per cent dels espectadors.

En el moment d'aplicar la Llei, utilitzar el català als jutjats era una heroïcitat; ara, cinc anys després, utilitzar el català als jutjats és una heroïcitat. En el moment de promulgació de la Llei, hi havia –hi havia– greus dificultats per utilitzar el català amb relació a l'Administració de l'Estat a Catalunya, als seus organismes, a les seves empreses dependents; ara, cinc anys després, es mantenen les mateixes dificultats, en algun cas fins i tot han empitjorat, com pot ser el cas de l'aeroport de Barcelona i AENA, eh? –en algun cas han empitjorat com pot ser el de l'aeroport de Barcelona i el d'AENA.

Però, si vol, analitzem més detingudament els articles de l'àmbit d'atenció al públic, de l'àmbit del comerç, que són aquests que el 29 de juny van concloure la seva adaptació, l'article 32, el que parla de l'atenció al públic en empreses i establiments dedicats a la venda de productes o a la prestació de serveis..., que és cert –és cert– que s'ha avançat molt poc. No només que s'ha avançat molt poc, que, diguem-ne, no hi ha hagut un

canvi pel que significa l'aplicació de la Llei, sinó que el Govern de la Generalitat no ha desplegat la normativa que havia de desplegar subsegüent a aquests articles ni ha aplicat, pel que fa a l'incompliment d'aquests articles, allò que la mateixa Llei li permeti. Sí és cert que, pocs dies després de finir el termini de compliment d'aquests articles, vostè mateix, senyor Vilajoana, i el conseller en cap van fer una roda de premsa dient que «ara sí», que «ara hi anàvem», un cop tancat el compliment.

Nosaltres que som persones de bona fe, ens ho podem creure, però, escolti'm, han tingut cinc anys, i la Llei els obligava en aquests cinc anys. I ja és casualitat que, finits els cinc anys, al cap d'uns dies diguin: «Ara ho farem», perquè, escolti, resulta que ara hi ha unes eleccions al Parlament de Catalunya previstes, sembla que excel·lents, excel·lents resultats Convergència i Unió no en traurà, i a mi em sembla que un dels motius pels quals no tregui excel·lents resultats és el seu pacte amb el Partit Popular, partit que, diguem-ne, no té entre les seves qualitats el d'una força inaudita a favor de la normalització lingüística del català, i que, per tant, algú pot sospitar que la seva feblesa, tebiesa i manca de decisió a l'hora d'aplicar la Llei de política lingüística, en part, prové perquè, diguem-ne, als seus aliats ja els anava bé que no fessin el que havien de fer.

No han imposat cap sanció per incompliment de la normativa lingüística en aquest capítol I, quan la Llei els ho permetia. Però, si vol, encara aniré més enllà de la seva voluntat de no complir la Llei. L'article 34.3, eh? –l'article 34.3–, diu que el Govern de la Generalitat ha de regular per reglament la informació a les persones consumidores i usuàries de sectors determinats i l'etiquetatge i les instruccions d'ús dels productes industrials o comercials que es distribueixen en l'àmbit territorial de Catalunya, d'una manera especial els productes alimentaris envasats, els perillous i els tòxics, i també el tabac, per garantir-hi la presència progressiva del català, seguint els principis d'aquesta Llei, de les normes de la Unió Europea i de la resta de l'ordenament jurídic. No ho han fet –no ho han fet–, però no és només que no ho hagin fet –cinc anys després encara no ho han fet–, sinó que han incomplert la Moció 98/VI, aprovada pel Parlament de Catalunya, pel Ple d'aquest Parlament, i publicada en el *Bulletí Oficial del Parlament*, del 18 de juny del 2002, segons el qual havien de desenvolupar l'esmentat article en el transcurs d'aquell any i modificar l'article 27 de l'Estatut del consumidor.

No compleixen la Llei, no compleixen els acords del Parlament. No és un incompliment per oblit o per omissió. És un doble incompliment per voluntat –és un doble incompliment per voluntat. No han volgut complir la Llei, no han volgut complir la Moció.

A més, la Llei en aquests aspectes era una llei, per un cantó, feble, moderada i era una llei, a més a més, podríem dir que ja va néixer antiquada, en el seu moment. Per exemple, la Llei, que és de l'any 98, no entén dintre el concepte de retolació i documents d'oferta de serveis a les persones usuàries les pàgines web, no les especifica. Podríem arribar a entendre que una pàgina web és un document d'oferta de serveis, però no ho

especifica, perquè, clar, hi ha una organització que es diu WICCAC, Websmasters Independents en Català, de Cultura i d'Àmbits Cívics, que s'ha dedicat a analitzar totes les pàgines web de les empreses de serveis, de les empreses multinacionals i de les grans empreses, o amb seu a Catalunya o que a Catalunya ofereixen els seus serveis, per veure en quina llengua estan aquestes pàgines web i com ofereixen els serveis.

He vist que quan vostè, quan jo abans deia que l'aeroport de Barcelona i AENA, malament, feia cara volent dir: «Ara ho arreglen.» La pàgina web de l'aeroport de Barcelona, tota íntegrament en castellà i només en castellà –tota íntegrament en castellà i només en castellà. O, per exemple, una empresa tan important en el seu àmbit i ubicada a Catalunya pel que fa a la seva producció com l'empresa Roca té la seva pàgina web en castellà i en cinc idiomes més, però no en català.

En tot cas, els aconsello, si no ho han fet, vostè com a conseller i al director general de Política Lingüística, que és aquí, que vagin a la pàgina web d'aquesta organització i veuran un llistat, que jo ara no els facilitaré perquè és llarguíssim, de totes i cadascuna de les pàgines web en quin idioma estan –en quin idioma estan.

En definitiva, senyor conseller, la Llei de política lingüística era una llei, com he dit, tèbia, una llei moderada, una llei que no acarava els problemes de la modernitat lingüística i, malgrat això, vostès no l'han complert i, quan el Parlament els ha dit que no l'han complert i que la compleixin, han fet cas omís al que el Parlament els ha dit. Nosaltres ho trobem molt greu això, molt greu, primer, jurídicament, perquè el Govern està per complir la llei –el Govern està per complir la llei–; molt greu políticament, perquè creiem que, a un govern d'una coalició que s'autodefineix com a nacionalista, aquesta hauria d'haver estat una de les seves premisses.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, tindrà temps en el torn de rèplica, encara, per exposar alguns altres arguments d'aquesta tesi que estic defensant.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana, té la paraula.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Bargalló, jo estic totalment d'acord amb vostè que aquesta interpellació entra en un bon moment, quan la Llei de política lingüística de l'any 98, doncs, entra plenament en vigor després de cinc anys, i per tant, jo crec que és un bon moment per valorar, doncs, què ha fet la Llei, com ha funcionat i com ha progressat.

Jo li he de dir que discrepo de vostè, encara que estic cent per cent d'acord amb l'objectiu que tots dos busquem, però discrepo en l'anàlisi que fa en aquests moments. En primer lloc, jo crec que nosaltres valorem positivament aquesta Llei de l'any 98 perquè és una llei que atorga a la llengua catalana, en el marc de l'Estad-

tut de 1979, un reconeixement polític sense precedents i, a més, estableix dos elements que ens semblen molt importants, d'una banda, el marc jurídic es solidifica, fa un marc jurídic molt més sòlid que el que tenia la Llei del 83 i, per altra banda, marca unes línies d'actuació polítiques clares pel foment de la llengua, que representen un progrés evident respecte a la del 83.

La Llei relaciona de manera coherent dos principis que ens semblen fonamentals: el fet de llengua pròpia, que és un concepte fonamental en el dret col·lectiu de Catalunya, a preservar i a fomentar la llengua catalana i a fer-la present en tots els àmbits de la vida social, aquest element queda molt clar en la Llei del 98, i el de la doble oficialitat, que es fonamenta en el dret individual de les persones a emprar lliurement la llengua oficial de la seva elecció en tots els àmbits de la vida pública.

Nosaltres entenem i volem subratllar que la Llei ha superat bé tots els intents que s'han fet de dur-la al Tribunal Constitucional –i em sembla un fet molt positiu–, no la hi ha dut el Govern espanyol, en aquest cas, la Llei del 98 –en el 83 sí que el Govern espanyol la va portar al Constitucional–, i tampoc no l'ha portat al Defensor del Pueblo. I, a més a més, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya l'ha considerat plenament constitucional i, evidentment, relacionada amb l'Estatut, absolutament correcta en més de mitja dotzena de sentències.

Per tant, ens trobem amb una llei i amb una política lingüística qüestionada en el 83, que amb aquesta Llei queda absolutament consolidada jurídicament. Però, a més a més d'això, la Llei ens ha permès entrar i hem entrat en àrees tan importants com els documents notarials, els noms de lloc i de persona, la ràdio privada i la televisió local, l'acreditació del coneixement del català per part del personal al servei de les administracions catalanes i de l'Administració de Justícia; la Llei entra en aquests àmbits. I, a més a més, estableix tot un àmbit i un catàleg d'actuacions que el Govern ha de realitzar, que realitza per fomentar l'ús del català. Per exemple, la Llei consolida el sistema educatiu de conjunció lingüística en què el català és la llengua vehicular i d'aprenentatge, i es garanteix que en acabar l'educació obligatòria tot l'alumnat té un coneixement suficient de les dues llengües oficials. La Llei també consolida la normativa anterior que configura una administració catalana que treballa normalment en català, i uns mitjans de comunicació institucionals que funcionen en català com a instruments bàsics per fer present la nostra llengua a la societat; i això no fa gaire es qüestionava.

A més, la Llei del 98 ha obert uns nous camps d'actuació en el terreny del dret i la justícia, els mitjans de comunicació privats, les indústries culturals i de la llengua, i en el món socioeconòmic. En compliment de la Llei, el Govern ha presentat cada any al Consell Social de la Llengua i en aquest Parlament un informe sobre política lingüística. El conjunt dels quatre informes presentats dona una idea clara de la utilitat de la Llei, de la tasca que ha fet el Govern per aplicar-la i del progrés que ha representat per a la llengua, i li posaré uns quants exemples que completen els que vostè ha donat. En el món del dret i la justícia es fan inscripcions en català als re-

gistres de la propietat i mercantils per primer cop a la història del nostre país. S'han passat de 25.000 documents notarials en català, el 1997; a 110.000, el 2001. El 2002 hi ha hagut 26.000 sentències i 160.000 interlocutòries judicials en català gràcies a la introducció del Pla de catalanització a les oficines judicials, que ja s'apliquen en el 20% de les que hi han a Catalunya, i que volem seguir progressant en aquesta línia. Fa cinc anys, el nombre de documents judicials eren de 20.000 a l'any; repeteixo, 26.160. En el camp dels mitjans de comunicació privats ens trobem que les emissores privades de ràdio que emeten més del 50% del seu temps en català, hem passat de 38, el 97; a 67, el 2001. S'han constituït dues cadenes privades de ràdio d'afició que emeten íntegrament en català. Si ajuntem al lideratge de Catalunya Ràdio l'existència d'una xarxa d'emissores municipals cada cop més potent, el 42% de l'audiència a Catalunya està escoltant una ràdio en català; això era fa cinc anys, evidentment, vostè sap que no era així.

Quant a la premsa, els diaris de difusió nacional han passat de 9%, el 96; 25%, el 2001. En la premsa comarcal hem passat del 45% al 55%, i per primer cop a Catalunya tenim un diari esportiu en català, que no el teníem des de l'any 39, i això era una reivindicació que teníem, ja tenim un diari esportiu en català. Les televisions locals emeten majoritàriament en català i el català té una presència significativa a la premsa digital i a les agències de notícies.

En el camp de les indústries culturals, per exemple, al terreny del cinema, hem passat de 8 pel·lícules doblades i 6 en versió catalana al 1998, amb un total de 375.000 espectadors, a 22 pel·lícules doblades, 12 en versió original catalana i aquest any 2002 ens acostarem als 900.000 espectadors. És clar, vostè m'ha dit abans «no, és que no creixem». Home, és que el que ha crescut molt a Catalunya és el nombre d'espectadors globals, estem als 33 milions. Hi ha una cosa molt important que vaig dir l'altre i ho dic aquí: cap llengua sense estat ha aconseguit això, però és que vaig més lluny de tot això. Només a Europa hi han seixanta llengües oficials. A tot el món, les cinc distribuïdores americanes doblen en total vint-i-cinc llengües, i el català és una d'elles. I països amb estat, amb llengua pròpia, diferencial, minoritària i amb estat no han aconseguit el que hem aconseguit en aquest terreny nosaltres, però, en qualsevol cas, en podem seguir parlant després en la rèplica.

Quant als discs en català hem passat de 119 discs al 97; 194, al 2001. Quant a llibres hem passat de 6.000 títols al 96, i estem superant els 7.000, al 2001. Teatre, el 50% del total d'espectadors de teatre està veient teatre en català. Aquestes xifres no s'havien aconseguit en el passat. I s'han impulsat temes de traducció automàtica i de reconeixement i síntesi de veu.

En el món econòmic, entre el 62% i el 83% dels rètols d'establiments oberts al públic, segons les comarques, s'ajusten a la Llei. Factures d'aigua, gas, llum i telèfon s'emeten majoritàriament en català, si no és que demani el receptor que li facin en castellà i això fa que estiguem per sobre del 80%. Caixes, bancs catalans i grans bancs espanyols estan complint la Llei quant a retolació, s'han signat quaranta convenis amb grans empreses, organitzacions empresarials, organitzacions sindi-

cals, empreses d'abast internacional..., i s'han fet 1.300 convenis de tipus local per a tot el pla d'implantació dintre de les empreses.

Grans companyies de *software*, Microsoft, Soft Systems, han incorporat el català als seus sistemes operatius i programari com és el cas del Windows 98, Windows XP Professional, Office 11, Open Office, per exemple.

S'ha passat d'un 37% dels centres de formació d'adults que feien aquesta formació en català, al 98, a gairebé el 70% en el 2002. S'ha establert un marc de col·laboració, que no teníem, amb el Govern de les Illes Balears i, a més a més, hem renovat i hem donat continuïtat a la col·laboració amb el Govern andorrà, i s'ha constituït el Ramon Llull, que té com a objectiu bàsic la promoció de la llengua catalana i la seva cultura a l'exterior.

Òbviament, una llei de política lingüística que busca la transformació profunda dels hàbits socials vol temps per produir tots els seus efectes, vol temps i una visió a llarg termini. Cap política lingüística pot tenir èxit sense visió de futur i no és possible analitzar-la amb la immediatesa o l'oportunisme del dia a dia. Vol continuïtat, vol consens social i per això el Govern ha fet, fa i continuarà fent una aplicació progressiva i dialogada de la Llei de 1998, prioritzant la concertació social i evitant el conflicte, però sense inhibir-se en cap cas de la seva aplicació.

Sabem que hi ha sectors on s'ha avançat molt encara que tenim, evidentment, àrees on hem d'avançar molt més, i vostè n'ha dit algunes, de les àrees. Ho sabem i per això amb la Llei que ara entra plenament en vigor ens proposem fer un pas més, i l'altre dia el Govern va aprovar una sèrie d'acords que, basats en la Llei i en les possibilitats que ens dona la Llei, ens permetrà avançar en una sèrie d'àrees. Per exemple, quan nosaltres parlem de les llicències, que això és responsabilitat de departaments de la Generalitat, però també d'administracions locals; ens permet, ara que ha entrat en vigor al cent per cent, allò que en la concessió de llicències d'obertura la retolació sigui un element que formi part del control d'aquestes llicències d'obertura. I això no és perquè ara vulguem fer una cosa més, sinó perquè ho marca la Llei.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

De la mateixa forma que demanem que tinguin xemeieies els restaurants, els demanarem, a qui correspongui, que tinguin la retolació en català.

A la rèplica podem tocar més punts, si a vostè li sembla.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. En tot cas, aquí hi ha un relloige. (*Remor de veus.*) Aprofitem el debat per apropiarnos de béns indeguts. Gràcies, senyor president.

Bé, les xifres són les xifres i a vegades, segons com s'utilitzen, clar, si diem: «l'any 98, 64.244.000 documents notariais en català, i l'any 2001, 110.247», home, Déu n'hi do! Home, l'any 98, un 6,1% dels documents notariais eren en català, i l'any 2001 un 9,8%. És, continuem estant per sota del 10%; és a dir, la victòria és no haver arribat al 10% dels documents notariais en la nostra llengua. Jo podria entrar en més debats com el tema de les entrades venudes de cinema en català; l'any 98, un 1,4%; l'any 2001, un 2,4%. Clar, resulta que ens hem trobat una època d'un gran esplendor cinematogràfic? Sí, ens hi hem trobat. Aquí el que ens interessa és la realitat, i la realitat la donen més els tants per cents que les xifres globals.

Però jo, amb els tres minuts i mig que em queden, no em dedicaré a estudiar xifres, em dedicaré, per un cantó, a reinsistir en l'incompliment per part del Govern d'algunes de les obligacions que marcava la Llei en àmbits com el social, comercial i laboral, incompliment que, pel que fa a l'article 34.3 és doble perquè s'incompleix també una Moció d'aquest Parlament, en l'incompliment, fins i tot, per part del mateix Govern. Miri, el gener del 2002 –el gener del 2002–, un 46% dels treballadors i les treballadores de l'Administració de la Generalitat no havien acreditat encara el coneixement del català adequat. O sigui, el gener del 2002 gairebé la meitat dels treballadors i les treballadores de la pròpia Administració de la Generalitat encara no havien acreditat el coneixement adequat de la llengua oficial, pròpia i primera de l'Administració per a la qual i en la qual treballen. Però és que, a més a més, jo li he de dir una altra cosa: la Llei ha quedat en alguns aspectes, eh? Nosaltres podem estar o no estar d'acord amb el que diu la Llei i vam votar el que vam votar en el seu moment, a alguns articles que sí, en alguns ens vam abstenir, i alguns que no, però més enllà d'això, fins i tot, la Llei ha quedat, en alguns aspectes, obsoleta. Abans li parlava de les pàgines web i del món d'Internet, on hi hem de ser i on hi hem de ser amb molta més força que la d'ara, i on és tan important la pàgina web com el rètol de la botiga en el carrer. Però també li puc parlar de l'acolliment de les persones immigrants, que la Llei no en diu res; li puc parlar d'algunes de les noves tecnologies, els DVD –els DVD–, on el català, pel que fa als DVD de pel·lícules produïdes fora de Catalunya hi és molt poc. En casos que hi havia còpia en català no hi és en el DVD, i a més a més, on el DVD és subtitulat, on el subtitulat és molt fàcil.

Hi ha molts aspectes, diguem-ne, de la modernitat que la Llei no toca. I jo també voldria parlar que, posats a modificar la Llei, a mi, personalment, sempre m'ha sabut molt greu el poc que es dedica la Llei a l'aranès, el poc que s'hi dedica la Llei a l'aranès, i estem parlant de la política lingüística del nostre país.

En tot cas, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, jo li he dir, senyor conseller, per un cantó, que lamen-

to els incompliments que el Govern ha fet de la Llei, els incompliments que està fent, i li anuncio que presentarem una proposició de modificació de la Llei de política lingüística, inclosos aquests aspectes que la Llei no tracta: qüestions de noves tecnologies, acolliment de persones immigrades, acollint també fórmules d'aplicació d'allò que el Govern fins ara no ha aplicat.

Perquè hi ha una cosa que és evident. És a dir, la nostra és una societat multilingüe, ho és, ho serà i ho serà cada cop més. I cal, per exemple, que la Llei de política lingüística parli de més força de l'ensenyament de tercers i quarts idiomes. Ara, més enllà d'aquest multilingüisme, el català és la llengua pròpia del país, el nostre país, el nostre país en el concepte ampli i real és l'únic que té el català com a llengua pròpia i aquest matí jo he sentit que algú afirmava que des de la identitat no es pot ser universal; jo li afirmo el contrari, només es pot ser universal des de la identitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, honorable president. Senyor Bargalló, miri, que un 54% dels funcionaris hagi acreditat el coneixement del català, tenint en compte que el gran nombre de personal transferit de l'Administració de l'Estat i el que va entrar a treballar aquí és del 91 –és del 91–, i atès que un cop s'han incorporat a la Generalitat no se'ls podia exigir aquesta acreditació, entenem que aquest 54% és un èxit. Ho repeteixo: és a dir, entren al 91, entren de l'Estat, no els pots exigir aquest compliment perquè és anterior i a partir d'aquí ens trobem un 54%. Ho dic perquè aquests són elements importants.

També abans ha parlat vostè d'AENA. Jo li deia que ha millorat en un sentit molt clar, AENA. En aquests moments una cosa que no s'aconseguia és que des dels punts de sortida tots els vols en origen a Barcelona són anunciats en català, tots, sigui quin sigui el destí, i això és un avançament que s'ha produït a partir d'una pressió que s'ha produït tant social com evidentment política en aquest tema.

És a dir, s'avança, però jo voldria una miqueta..., vostè feia una reflexió que em sembla bé, també, en aquests tres minuts que em queden també fer-la, i fer-la en el següent sentit: no podem veure només el camí que tenim davant, que el tenim llarg, i important, i difícil, tenint en compte les circumstàncies del nostre país, els tres segles d'història, els quaranta anys de dictadura, en això és evident que tenim un gran camí a seguir, però, ho repeteixo, hem de veure també el que portem darrere, el que hem guanyat i el que tenim davant. Com li deia ara, no podem oblidar els efectes negatius de tres segles de marginació i quaranta anys de persecució. No s'arreglen així com així, i menys amb un poder polític limitat com el que tenim a Catalunya.

No ho podem oblidar, perquè algunes coses que vostè ens recordava no depenen de l'Administració de la Generalitat, depèn de l'Administració..., on hem guanyat coses, el document nacional d'identitat, però no hem aconseguit el passaport, cert, però està ja sobre la taula i hem aconseguit una cosa que semblava impossible fa només uns quants anys.

No podem oblidar la realitat sociolingüística de la Catalunya actual, tan diferent de la de fa setanta anys, i vostè parlava de l'immigració, cert, hem pres acords molt concrets: tot el nivell bàsic de català es farà absolutament gratuït, hem introduït programes de conversa per a parees de nanos immigrants que tenim a les escoles, i, a més a més, això ho fem mitjançant un voluntariat. Hem també d'aconseguir, ho farem mitjançant una campanya, mentalitzar els catalans que seixanta mil immigrants l'any passat van aprendre a parlar català, i ens trobem que no sempre els catalans els parlem en català. Tot això ho hem de resoldre, és cert, tenim un gran camí a fer, però, ho repeteixo, estem avançant, i ho torno a dir: seixanta mil immigrants van aprendre català l'any passat a Catalunya, i això em sembla un factor també molt positiu que a vegades no el recordem.

Una altra cosa que passa: no podem comparar, i no ho ha fet avui vostè, però es fa, no podem comparar simplement el català, que és una llengua estrictament llengua europea, set milions de catalanoparlants a Europa, per exemple, amb el castellà, tres-cents cinquanta milions, no els podem comparar, i, en canvi, no agafem referències en llengües com nosaltres, el danès, el finès, que, ho repeteixo, en moltes àrees, senyor diputat, hem avançat molt més que ells, en moltes àrees. No podem oblidar que estem en un món global, i vostè ho deia respecte al tema d'Internet, però hi ha un altre fet també molt concret, i no ho diem nosaltres: el català és la dinovena llengua a Internet, Déu n'hi do! –Déu n'hi do!–, la dinovena llengua, ho repeteixo, quan a Europa en tenim seixanta, no estic parlant de les sis mil llengües del món. La dinovena llengua a Internet, la vintena llengua més traduïda, home!, jo crec que són factors que no podem oblidar.

Senyor diputat, el català no va enrere. Potser no avança al ritme que vostè i jo voldríem, però el català no va enrere, i, ho repeteixo, tenim un futur amb possibilitats i el Govern fa una política lingüística que creiem que fa possible aquest avançament en el ritme que també creiem que el país ens pot seguir adequadament. Nosaltres creiem que estem fent la política que cal en funció d'aquestes circumstàncies, i entenem que anem en la direcció adequada. Podem discutir els ritmes, senyor diputat, però, ho repeteixo, crec que és bo en aquests moments de cinc anys d'aquesta Llei reconèixer dues coses: creiem que la Llei era necessària, ha estat útil i ha fet una feina on podem valorar si era l'objectiu que ens marcàvem o no, però que, evidentment, la llengua ha avançat, i ha avançat en terrenys on semblava absolutament impossible.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics (tram. 300-00213/06)

La següent interpellació la formula el Grup d'Esquerra Republicana. L'exposa l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació de recursos hídrics. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Per enèsima vegada en aquesta legislatura, parlarem de recursos hídrics, i voldria començar demanant-li, senyor conseller..., jo entenc que vostès, des del Govern, doncs, els preparen discursos brillants explicant tot allò que fan. De veritat, ja ho sabem —ja ho sabem— tot allò que fan, però, escolti'm, jo li demanaria, com que és una interpellació, jo l'interpellaré, li preguntaré coses, i li demanaria que..., jo entenc també perfectament que hi ha coses..., que un conseller tampoc no pot estar al cas d'absolutament tot el que es fa en el seu Departament, és lògic i comprensible. Si hi ha alguna cosa que no ho sap, m'ho diu: «No ho sé, això ja li ho preguntaré i ja li ho diré.» No passa res, però el que sàpiga que m'ho contesti.

Perquè resulta que el 26 de setembre del 2001 la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament va aprovar una sèrie de mesures que feien referència a la gestió i estalvi d'aigua i que n'hi ha forces que no tenim clar que s'estiguin complint, potser és que no en tenim la informació.

Per tant, jo li demano..., al seu punt *a*, punt *a* d'aquesta Moció..., parlava d'establir mesures tècniques i educatives per a l'estalvi industrial. Des d'aleshores s'ha fet algun salt en aquest sentit o es continua fent el mateix que s'havia fet fins a aquell moment?

L'apartat *b* parlava de la reutilització de les aigües de les estacions depuradores d'aigües residuals, les depuradores. S'ha fet també algun avenç en aquest sentit? Parlava de la reutilització de l'aigua del subsòl de l'àrea metropolitana de Barcelona, que vostè sap que es bombeja per evitar que pugi el nivell del freàtic i inundi el metro; aquesta aigua s'està reutilitzant ja? Estic parlant de propostes aprovades el 26 de setembre de 2001, fa un any i mig.

L'apartat *d* parlava d'establir criteris tècnics i urbanístics per a la reutilització d'aigua de pluja. És a dir, entenem nosaltres que havia d'anar per aquí, fer les modificacions legislatives necessàries per tal que quan es construeixi una casa, si té jardí, i si no en té, doncs, si pot ser també, que es recullin les aigües dels pluvials i es reaprofitin en els usos que es cregui pertinent; les que tenen jardí és molt clar en quin ús haurien d'aprofitar-se, evidentment, per al rec d'aquest jardí.

El seu apartat *e* feia referència al tema del runam salí; també n'hem parlat amb vostè en més d'una ocasió; tampoc no ens consta que s'estiguin prenent mesures per tal de recollir l'aigua que ve del runam salí del pla de Bages i que salinitza el riu Llobregat i que fa que estudis d'Aigües Ter Llobregat sobre els quals vostès supor-

ten la idea que cal un transvasament, cal una aportació d'aigües externa a Catalunya..., aquestes aigües es reconduïxin directament a mar perquè no salinitzin el Llobregat i puguem continuar potabilitzant a la potabilitzadora de Sant Joan Despí les aigües per ser consumides per a consum de boca que s'estan utilitzant actualment en bona part de l'àrea metropolitana de Barcelona.

El punt *f* parlava de mesures de control en els abocaments en els llits dels rius. No sé si també s'hi han pres mesures suplementàries, si s'avaluen prou tant en els llits dels rius com, per exemple, a les zones dels aqüífers, a les zones on hi han aqüífers, on, per exemple, vostè sap que volen instal·lar, que tenen previst instal·lar, que està, de fet, ja el vas de l'abocador fet i està en marxa la instal·lació a la Conca de Barberà d'un abocador damunt on hi ha un aqüífer, quan diverses lleis tant estatals com catalanes estableixen unes distàncies de seguretat respecte als aqüífers. El principal aqüífer de la Conca de Barberà està amenaçat per un abocador. No voldria d'aquí a deu anys haver de fer una interpellació, si és que encara el poble de Catalunya ha decidit que he de continuar sent diputat, per demanar per què estan filtrant-se lixivis o estan filtrant-se residus de l'abocador en aquest aqüífer. Per tant, s'estan prenent mesures també per tenir cura respecte de les aigües que tenim tant dels rius com dels aqüífers?

En aquesta mateixa Resolució, que va ser aprovada en aquest Parlament, el punt *g* parlava de minimitzar les fuites. S'han emprès mesures per tal de minimitzar aquestes fuites?

Totes aquestes propostes i d'altres que no van ser aprovades eren propostes d'Esquerra Republicana de Catalunya, i vostè sap que són aquestes les propostes i aquesta la línia de treball, juntament amb altres mesures, juntament amb altres mesures de millora en la gestió de l'aigua. Varem parlar amb vostè l'última vegada que va comparèixer per explicar-nos el tema del transvasament del Roine de la importància, entenem..., no sé si han fet vostès algun estudi per tal d'aprofitar, és a dir, per tal de reconvertir els regadius, especialment a les conques internes de Catalunya, perquè és on se suposa que hi ha dèficit hídric, però també, doncs, de tota la zona del Pla d'Urgell, destinar tots els recursos que malmetriem en un transvasament, entenem que serien malmesos, destinar-los a canviar, a modificar, destinar-los a la inversió en l'agricultura, modificar els sistemes de rec, i només amb això creiem que podríem arribar a estalviar perfectament a les conques internes de Catalunya al voltant de 250 hectòmetres cúbics d'aigua.

Totes aquestes són les nostres propostes, i dic això al principi perquè quedi clar que aquesta és la nostra proposta.

Ara bé, vostè estan parlant, per fi, sembla que coincidim, que és un desastre, el Pla hidrològic, i que el transvasament de l'Ebre és una proposta inviable i una proposta que hem d'aturar. Molt bé, estem d'acord, intentem treballar plegats per aturar aquest sense sentit, aquest transvasament de l'Ebre.

Avui ens agradaria fer la prova del cotó. Està clar que pensa Esquerra respecte de tot això, està clar que pen-

sa el Partit Popular respecte al transvasament de l'Ebre, no hi ha dubte. Si parlem d'altres grups, què pensen els socialistes? Per cert, no en veig cap, però bé, què pensen els socialistes? Home!, depèn de qui parla, com és habitual. Diu, un retall de premsa: «La Dirección General de Asuntos Económicos y Financieros de la Comisión Europea, dependiente del comisario español Pedro Solbes...», socialista, «ha emitido un informe en el que desaconseja la concesión de fondos europeos para el Plan hidrológico nacional.» Això és el que pensa un socialista. El senyor Joan Ignasi Pla, que fins ara no ha anat a la manifestació en contra del transvasament, ara diu que anirà a la manifestació a favor del transvasament si es fa després de les eleccions, no sigui que en sortís esquitxat. Finalment, el senyor Zapatero se'n va a Múrcia i diu: «Mi compromiso es que Murcia necesita más agua y la tendrá. El PP ha tenido siete años en decidirse; yo lo haré el primer año de mi gobierno.» És a dir, sembla que per part d'Espanya no hi ha dubtes; aquí ja ho sabem, massa sovint ens maregen que ara sí, que ara no.

I vostès què fan? Vostès l'any 2000 voten en aquest Parlament una proposta de resolució en la moció subsegüent a una interpellació com aquesta en contra de la proposta d'aturar el transvasament; el 2001 voten a favor del Pla hidrològic nacional amb transvasament inclòs; ara resulta que ahir van votar que no a la Proposició en el Senat del Partit Popular, que instava a endegar immediatament les obres del transvasament, però, tal com acaben de votar, el senyor Marimon diu que sí al Pla hidrològic, però que no ben bé a aquest tipus de transvasament; el senyor Duran i el senyor Mas, en diferents declaracions, diuen que ara no toca transvasament de l'Ebre, però sí del Roine, i vostè ens presenta un projecte de transvasament del Roine que parla de 473 hectòmetres cúbics i deixa clar que, malgrat això, com a mínim 577 hectòmetres cúbics de l'Ebre sortiran cap al sud. És a dir, tenim clara la voluntat d'aturar qualsevol tipus de transvasament, sí o no? Diguem-ho clar –diguem-ho clar. Estem disposats a oposar-nos-hi en totes les nostres forces? És a dir, estem disposats a aturar la interconnexió de les xarxes CAT-ATLL? Estem disposats a abandonar el Consorci del PIDE per bloquejar en tot el que es pugui aquest Pla hidrològic que comporta el transvasament? Estan disposats vostès a portar als tribunals el Govern amb el qual van pactar una llei del Pla hidrològic que ells mateixos estan incomplint, perquè ells mateixos, vostè ho sap, no estan avaluant la possibilitat del transvasament del Roine? Vostès ho estan denunciant, però no n'hi ha prou que parlin per salvar els vots. Si volen que se'ls creguin a les Terres de l'Ebre han d'actuar –han d'actuar– amb diligència, i, per tant, han de fer tot allò que puguin per aturar-ho. Han fet vostès alguna gestió amb les autoritats franceses que els confirmi que és possible realment aquest transvasament o estem fent volar coloms?

Senyor conseller, saben quina és la nostra proposta. M'agradaria que vostès deixessin molt clar quina és la seva. Jo crec, i els ho dic sincerament, que als socialistes els sortirà molt car aquest doble joc que estan fent. A les Terres de l'Ebre comencen a estar farts d'aquest doble joc. Vostès saben que s'han equivocat donant

suport al transvasament, han crispat la situació innecessàriament amb una proposta que saben que és, alhora, innecessària, però crec que tenen temps, si més no, per salvar l'honorabilitat.

Senyor conseller, ens agradaria que, en nom del seu Govern, ens deixi clar definitivament quina és la seva proposta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No abusi dels recursos hídrics, que vostè sap que van escassos. (*Rialles.*) Té la paraula ara el conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Impulsarem la reutilització, llevat en aquest cas, en què sí que demanaria que portessin un nou recurs.

No sap com li agraeixo que, una vegada més, doncs, puguem substanciar, en aquest cas en forma d'interpellació, doncs, quina és la política de l'aigua, doncs, del Govern de la Generalitat, del Grup Parlamentari, els grups parlamentaris, que li donen suport. Em ve al cap –al començament de la seva intervenció deia: «Home!, doncs, moltes vegades, doncs, en el tema de l'aigua en parlem i en parlarem»–..., em ve al cap una cita que crec que és de Mark Twain, que deia que «el whisky és per beure, l'aigua per barallar-se». Doncs cada vegada, cada vegada que en tinguin ocasió, aquesta és una bona recordança.

En qualsevol cas sí que m'agradaria posar de manifest la coherència que hem tingut nosaltres. Vostè es referia, doncs, al Grup Socialista, que ara sí que ens acompanya una diputada d'aquest Grup, i en posava de manifest les incoherències. Cadascú ha de respondre, cadascú ha de respondre d'aquelles actituds que ha tingut amb relació al temps i a l'espai. I la nostra ha estat una posició coherent des del principi fins al final.

I no hi vulgui veure, perquè s'equivoca, no hi vulgui veure diferències entre la votació que es va fer el 2000, la que es va fer el 2001 i la que es va fer ahir. Perquè la votació que es va fer aquí el 2000 es va fer, doncs, en un text que hi havia damunt la taula que no hi havia les esmenes incorporades, que hi varen ser incorporades, amb relació a la creació del Consorci, amb relació a la prohibició de treure aigua els mesos d'estiu, amb relació –aquesta és substancial– a la necessitat de definir els cabals de manteniment que requereix l'Ebre com a condició prèvia i *sine qua non* per treure una sola gota d'aigua de l'Ebre, i no hi havia, en aquest text inicial, l'obligatorietat per part del Govern central d'estudiar la proposta del Roine.

Per tant, vàrem votar que no a aquest primer text; vàrem votar que sí a un text que el vam canviar en aquests quatre aspectes fonamentals, que, de fet, es poden reduir, com tot en la vida, a un: donar garanties de pervivència, de continuïtat a l'ecosistema en el delta de l'Ebre, i alhora donar garanties, evidentment, del subministrament allà on ens falta aigua, entre altres a les

conques internes, i no entrem a qüestionar, doncs, que falti aigua en altres indrets de l'arc mediterrani.

I ahir vam fer la votació que vam fer, que és perfectament coherent amb quina ha estat la trajectòria de fets i de paraules per part del Govern i dels grups parlamentaris que li donen suport: vàrem votar en contra d'una moció que era absolutament supèrflua, que no aportava absolutament res.

Ara bé, vostè té una tendència..., vostè i molta gent, i és bo, doncs, que substanciem aquestes interpellacions per posar-ho de manifest, una espècie de tendència innata a confondre i a barrejar les coses; a barrejar el que és el Pla hidrològic amb el que és el transvasament, entre altres coses. I miri, el Pla hidrològic, en primer lloc –en primer lloc–, als ulls del Govern, és la declaració de Catalunya, de les conques internes com a deficitàries. I aquest és un aspecte important.

En segon lloc, és buscar solucions a aquest dèficit hídric que tenim reconegut també per aquesta cambra; no pel seu Grup, però sí pel conjunt molt majoritari d'aquesta cambra. I aquestes solucions passen, entre altres raons, per aspectes com la dessalinitzadora que vàrem posar en funcionament fa ben pocs dies, doncs, a Blanes, o la segona dessalinitzadora que posarem en funcionament a l'entorn metropolità, i encara una tercera; o la connexió entre el Consorci d'Aigües de Tarragona i ATLL; o la baixada d'aigües de la Llosa de Cavall.

El Pla hidrològic és tot això. I nosaltres som coherents. I efectivament, el vàrem votar transformat; transformat només en un aspecte, aquell aspecte garantista. I vostè diu: «Escolti, digui'm si estan disposats..., si l'aturaran o no, el transvasament.» Doncs, miri, amb claredat, si algú aturarà el transvasament serà Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, perquè només nosaltres vàrem introduir aquestes garanties en el Pla hidrològic nacional, la garantia que no es pot treure ni una sola gota i no es pot fer transvasament, que no és el mateix que no es pot desenvolupar el Pla hidrològic, que no és el mateix.

Desenvolupar el Pla hidrològic és fer la dessaladora de Blanes o és baixar l'aigua de la Llosa de Cavall o és fer el Xerta - Sénia. Però sí que tenim aturat, ara com ara, el transvasament. Per aquesta raó, perquè és la mateixa Llei per nosaltres transformada la que obliga el Govern central a fer dues coses. I aquí sí que som exigents. Però més enllà que ho siguem o ho deixem de ser, és la Llei qui ho exigeix. La primera, a definir els cabals de manteniment de l'Ebre abans de fer qualsevol plantejament de transvasament, qualsevol. I, els cabals de manteniment, el Govern de la Generalitat els ha definit en la xifra de 135 metres cúbics / segon de mitjana; en els diferents mesos de l'any es va modulant, evidentment. Per sota d'això –i aquesta no és una xifra objecte de negociació política, sinó que respon a l'estudi científic, aplicant models matemàtics i agafant sèries dels darrers vint anys–, per sota d'això –i hi insisteixo: aquesta no és una xifra a negociar–, no es podrà treure una sola gota d'aigua de l'Ebre. I aquesta és la garantia que li donarem. Però no la hi donaran vostès escridassant o fent no sé quins posicionaments. La hi hem donat nos-

altres, perquè hem transformat el Pla hidrològic, que primer vàrem votar que no i després vàrem votar que sí perquè hi introduïem aquesta garantia.

I la segona qüestió, no menys important que aquesta, i que ho diem nosaltres però també ho ordena la Llei aprovada en el Parlament espanyol, és que, en tant que hem posat damunt la taula una proposta alternativa que és el transvasament del Roine cap a Catalunya, cap a les conques internes, l'enllaç en definitiva, la incardinació del Roine en el sistema i en el Pla hidrològic, en aquest país en xarxa que volem fer, doncs, també el Govern central en té l'obligació, d'estudiar-ho, abans de prendre qualsevol altra decisió. No només –que també– perquè ho diguem nosaltres, sinó perquè ho diu la Llei –sinó perquè ho diu la Llei.

Per tant, escolti, confusions, poques; no emboliquem la troca. El Pla hidrològic és també la dessaladora de Blanes, que a mi em consta que el seu Grup, no sé si Parlamentari, però sí els seus grups municipals i els seus alcaldes, bé que la volen, aquesta aigua, i bé que hem estat capaços de posar-nos d'acord que cal aquesta aigua.

Aleshores la coherència, apliquem-nos-la tots també. Nosaltres, la coherència, la teníem en votar en contra l'any 2000 a un pla hidrològic que no era garantista, que no permetia el Roine; la coherència, la vam continuar mantenint en el moment que vàrem votar sí a un pla hidrològic que era garantista i que impedia treure una sola gota abans no definíssim els cabals ecològics per llei i que permetia el Roine, i, la coherència, la vàrem mantenir ahir en votar una moció absolutament supèrflua, que no aportava absolutament res de nou.

Ara el que toca és complir el Pla hidrològic. I complir el Pla hidrològic nacional és definir, per part... I del CPIDE –ja m'avenço a la pregunta que em feia–, escolti, nosaltres no en marxarem, del CPIDE, i tant que no en marxarem! Perquè serà on exercirem el nostre vot de qualitat, i que és majoritari, per tal d'oposar-nos a qualsevol proposta que no garanteixi la sostenibilitat de l'Ebre. Res més lluny de la nostra voluntat que marxar-ne! La nostra voluntat és d'utilitzar-lo, que per això el vàrem introduir a la Llei, i d'utilitzar-lo com a allò que la Llei diu que és, que és la garantia de continuïtat, la garantia per al delta de l'Ebre. I utilitzarem la nostra força. I val a dir que, com que vam negociar bé la Llei del Pla hidrològic nacional, en tenim, i molta, en el marc del CPIDE; en tenim, i molta, i la farem servir al servei del riu, al servei de les persones i, en definitiva, al servei del país. I, per tant, amb els nostres vots, en el marc del CPIDE també, el que impedirem és que es faci qualsevol proposta que no garanteixi la sostenibilitat de l'Ebre...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

...és a dir, qualsevol proposta –i amb això acabo, senyor president– que vagi per dessota de 135 metres cúbics / segon.

Per tant, nosaltres hem estat coherents en el temps, coherents en el discurs, coherents en l'espai, perquè hem dit el mateix a Blanes, amb la dessaladora, a Barcelona en aquesta tribuna, a l'Ajuntament de Barcelona, en el de Tortosa, a Madrid o a Brusselles, i, evidentment, coherents en els continguts. Només hem tingut un únic horitzó i un únic objectiu. I se'ns pot..., i aquesta és la prova del cotó que vostè deia, és perfectament demostrable: hem modificat aquest Pla hidrològic i ara serem coherents a fer-lo complir fins al final i ser-ne garantistes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Bé, veig que toca parlar de coherència. Miri, podem parlar de coherència. Podem parlar de coherència, tot i que la veritat és que crec que també ho avaluarà l'electorat, eh?, això de la coherència. Perquè votar primer una cosa, després una altra i després una altra, pot dir que és tendència meva a embolicar la troca però jo diria que són les actituds que té cadascú.

Però parlem també de compromís. Miri, jo, per coherència i per compromís, jo, em comprometo que si Esquerra Republicana de Catalunya governa aquest país en la propera legislatura, el transvasament no es farà. Vostè es compromet al mateix? Això és coherència i això és compromís, i la resta, a l'Ebre no els ho expliquin perquè no ho entenen; en un altre lloc no ho sé, però a les Terres de l'Ebre no ho entenen i ja n'estan farts, que els enganyn –ja n'estan farts, que els enganyn.

I això és coherència i compromís. I aquest és el compromís d'Esquerra Republicana des de fa molt de temps, i és el compromís que mantenim i mantindrem. Perquè, si no, al final no s'acaba d'entendre res del que s'està dient. Perquè, si no, al final, quan vostès diuen que vostès són la garantia que no es farà el transvasament, provoca hilaritat –provoca hilaritat. Vostès no poden ser la garantia que no es farà el transvasament quan vostès hi han donat suport. Perquè, a més a més, vostès juguen a confondre el que és el transvasament de l'Ebre a Barcelona amb el que és els diferents transvasaments que es pretenen fer des de l'Ebre.

Per tant, si vol, per aclarir les coses, no parlem del Pla hidrològic, oblidem-nos del Pla hidrològic, parlem estrictament d'extreure aigua de l'Ebre. I això és un terme molt clar. S'extraurà aigua de l'Ebre si no es garanteix un cabal mínim, que vostès el situen en 135 metres per segon, que no és el nostre, que nosaltres l'establim bastant més amunt, a partir d'estudis per científics com el..., fets per persones com els representants de les universitats catalanes al Consejo Nacional del Agua? Però, en tot cas, si no s'arriba als 135 ja hi firmariem ara mateix. Si no s'hi arriba durant tot l'any, als 135, vostès poden garantir que no es farà el transvasament?

Vostè és capaç d'assumir, en nom del Govern i el partit que representa, que no es farà el transvasament?

No cal que ens diguin coses que vostès no poden –no poden– donar la credibilitat suficient perquè han canviat massa vegades –han canviat massa vegades– de posicionament. Han canviat massa vegades de plantejament. Vostès..., hi ha hagut moments que vostès han estat defensant la possibilitat d'aquesta extracció d'aigua.

I, si no, si no és així, per què s'ha generat la tensió que s'ha generat a les comarques de l'Ebre? Tensió envers vostès, eh?, també –tensió envers vostès. I no s'hi val a dir –no s'hi val a dir– que som els altres que crispem. La gent sap llegir i escriure. La gent sap què ha dit cadascú i sap què han dit vostès. I, que vostès han defensat el transvasament de l'Ebre, no poden venir aquí i dir-nos que no. De veritat, no poden fer-ho. Per una qüestió d'honestedat, no poden dir-nos que no. L'han transvasat perquè s'ho han cregut. És legítim. Però ara no ens diguin que no ho han fet. I no ens diguin que no han canviat la postura quan s'acostaven les eleccions i quan constataren que anaven les enquestes a les Terres de l'Ebre. I aquest és el fet que ha provocat el canvi de postura. «Oh!, és que ara baixa més aigua!» Sí, ja ho sé, que en aquests moments sí que baixa més aigua. Però no parlem d'això. Parlem de mitjana anual. Baixa més aigua ara? No. I per què ara no toca transvasament i abans tocava? Doncs perquè ara s'acosten eleccions i abans no les tenien tan a prop.

Miri, si realment volen ser coherents, prenguin compromisos clars i no se'n surtin, d'aquests compromisos. Vostès saben..., i ho saben perquè han tingut crítiques internes en el seu propi partit, i gent que els ha marxat, dins del seu propi partit, justament per la incoherència que han tingut. Per tant, no em parli vostè de coherència perquè no és de justícia. Prenguin el compromís que no hi haurà el transvasament i no surti amb retòrica i no intenti confondre'ns entre el que és Pla hidrològic i el que és transvasament. Parlem de transvasament: amb vostès al Govern, sortirà una gota d'aigua de l'Ebre per sota d'aquest cabal mínim, sí o no?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

(El president dona la paraula al conseller de Medi Ambient.)

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Amb nosaltres al Govern no sortirà ni una sola gota per sota dels 135 metres cúbics / segon, i sense nosaltres al Govern tampoc sortirà, perquè és la Llei del Pla hidrològic nacional que diu que no es pot treure per sota d'això. I li llegiré el text perquè sembla estrany, que a vegades sembla que no anem als textos o no ens els llegim.

Disposició adicional desena 1.a –ho llegeixo en castellà perquè és tal com està redactat–: «Asimismo se definirá un caudal adicional que se aportará con la periodicidad y magnitudes que se establezcan de forma

que se asegure la correcta satisfacció de los requerimientos medioambientales de dicho sistema. Los caudales ambientales resultantes se incorporarán al Plan hidrológico de cuenca del Ebro mediante su correspondiente revisión.»

Article 16.2.a, diu: «No se efectuará ninguna derivación...» –escolti'm, senyor Vendrell; escolti'm, senyor Vendrell–, article 16.2 de la Llei del Pla hidrològic nacional, més enllà de les voluntats polítiques, «no se efectuará ninguna derivación mientras no circule por el río, en los puntos de toma» –és a dir, en el delta de l'Ebre–, «un caudal superior a la suma del mínimo ambiental fijado por el Plan hidrológico de cuenca del Ebro.»

Això és el que diu la Llei. I això ho diu mercès a l'actitud de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat en la tramitació del Pla hidrològic nacional; un pla hidrològic que va entrar sense aquests dos articles i algun més, i la disposició addicional novena, que ens permet el Roine, i que va sortir amb aquests dos articles. I res més garantista que la Llei.

I nosaltres som contundents no perquè s'acostin les eleccions, perquè ho vàrem ser negociant bé, mal que li pesi, la tramitació de la Llei del Pla hidrològic, quan el més còmode era fer, segurament, altres accions o fer altres coses. Però avui, si no haguéssim negociat, si no haguéssim esmerçat, fins i tot si no ens hi haguéssim jugat una part de la nostra credibilitat davant de gent que no ha pogut entendre quina era la nostra actitud, si no haguéssim fet això, avui, la Llei del Pla hidrològic no tindria aquest article 16.2.a, que diu, repeteixo: «No s'efectuarà cap derivació mentre no circuli pel riu, en els punts de presa d'aigua, un cabal superior a la suma del mínim del cabal ambiental fixat en el Pla de conca.» I això no és gràcies a vostès, i això no és gràcies al Grup Socialista, i això no és gràcies a Iniciativa per Catalunya, i això no és gràcies al Partit Popular. Això és gràcies que les esmenes que vàrem incorporar en la negociació del Pla hidrològic nacional, les vàrem fer des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i van ser acceptades pel Govern i pel Grup Parlamentari Popular. Però, si algú es va esmerçar en la credibilitat, vàrem ser nosaltres, i no enganyem ningú, i vostè pot fer tantes proves del cotó com vulgui, perquè això és un text de llei.

I si avui plantegem el Roine és perquè ahir ho vàrem fer possible a la llei, i si avui podem dir amb certesa que no sortirà una gota d'aigua de l'Ebre per sota dels cabals de manteniment, que estimem en cent trenta-cinc metres cúbics per segon, és perquè ahir ho vàrem fer llei. I ho vàrem fer llei deixant fins i tot credibilitat, quan el més còmode era fer altres coses, però avui ni podríem estar parlant de Roine. I, més enllà de la voluntat del Govern –que, evidentment, hi és, si no, no l'hauríem presentat–, hi ha una obligació per part del Govern central d'estudiar-ho, perquè aquesta és la Llei del Pla hidrològic nacional.

I, si parlem de coherències, no he sentit cap dels catorze ajuntaments en què vostès tenen responsabilitats de govern, i que tenen i beuen aigua de l'Ebre, que hi renúncin. És més: parlin amb els seus companys de Valls

i li diran –almenys així ho diuen a la premsa– que fins i tot en volen més –fins i tot en volen més. No, no, és clar, parlem de coherències, però parlem de totes les coherències i en tots els territoris. I nosaltres, hi insisteixo, tenim el mateix discurs aquí que a Tortosa, que a Madrid, que a Brusselles, que amb l'Ajuntament de Barcelona o qualsevol altre indret de l'Estat espanyol.

I si algú en pot ser garantista, creguin-me, som nosaltres, perquè ahir vàrem transformar el Pla hidrològic nacional posant-li aquestes garanties. I, com que ahir vàrem fer, doncs, aquesta transformació, avui som exigents, a l'empara i en el marc de la Llei del Pla hidrològic nacional. I res més garantista que el fet que sigui la mateixa Llei que ens assegurí que no sortirà una sola gota d'aigua de l'Ebre per sota del cabal de manteniment: article 16.2.a.

I l'alternativa que hi plantegem, perquè no volem privar del desenvolupament normal aquest país, que creiem que, evidentment, es mereix les conquestes internes, com que no l'en volem privar –disposició addicional novena–, el que plantegem és també aquesta aportació externa d'aigua del Roine.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera (tram. 300-00364/06)

Passem a l'altre punt de l'ordre del dia, el desè, que el presenta la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, senyor Pomés, el president Pujol va dir al debat de política general de l'any passat, textualment: «Amb el nou finançament, el gener de 2002, cap malalt haurà d'esperar més de sis mesos per ser operat» (*veus de fons*), bé, al debat de política general de fa dos anys. La realitat és que hi ha trenta-cinc mil catalans i catalanes en llista d'espera d'una operació, dels quals gairebé nou mil esperen una pròtesi de genoll, amb el que això significa de manca de qualitat de vida, d'invalidesa i de dolor, perquè, sobretot, els que esperen una pròtesi de genoll esperen amb dolor. Li dic dades de 30 de juny del 2002, perquè vostè, ara per ara, està retenint les dades de 31 de desembre del 2002.

Sembla ser, segons un informe del Defensor del Pueblo que va fer el novembre de l'any passat, a finals de novembre, que estem a la cua de tot Espanya en llistes d'espera; que només el País Valencià pot ser que estigui pitjor que nosaltres, que no està clar, perquè nosal-

tres tenim aquesta espera tècnica que pot ser, fins i tot, de tres mesos.

I les xifres es maquillen perquè sembli que els temps d'espera s'han reduït. I això es fa a costa d'incrementar el temps d'espera per a fer proves per diagnosticar els malalts –mamografies, ressonàncies, TAC, estudis diversos–, i també amb el retard de les visites als especialistes. Hi ha una gran irregularitat en les visites dels especialistes, una manca d'equitat molt gran, arreu del territori; fins i tot d'un municipi al municipi del costat, hi pot haver diferències de fins i tot un any per a la visita d'un mateix tipus d'especialistes. I això demostra la incapacitat de planificar i de governar que aquest Govern té i ha tingut en tot aquest temps.

Perquè, les llistes d'espera, com es maquillen? Doncs, passant els malalts d'un hospital a l'altre, i mentrestant no compten a les llistes d'espera, o tenint-los retinguts amb visites a especialistes, a proves complementàries, com li deia, i amb l'espera tècnica de tres mesos.

Vam fer una interpellació a primers d'abril de l'any passat sobre aquest tema, sobre les llistes d'espera dels especialistes i de les proves complementàries, i en va sortir una moció, que va quedar aprovada, amb les transaccions corresponents, per unanimitat pel Ple d'aquest Parlament el 18 d'abril de l'any 2002. Aquesta Moció ha estat incompleta, i d'aquí el motiu pel qual nosaltres formulàvem aquesta interpellació de llistes d'espera.

El primer punt deia: «constituir, en el termini màxim de dos mesos, una comissió de seguiment i control de les llistes d'espera, com a continuació de la tasca realitzada per l'anterior», i aquesta Comissió havia de finalitzar els treballs relatius a les llistes d'espera de visites d'especialistes i proves complementàries i presentar-ne un informe a la Comissió de Política Social del Parlament. La primera reunió no es va convocar al cap de dos mesos, com deia el Parlament, sinó que es va convocar al cap de set mesos, per al dia 5 de novembre; feia dos dies que hi havia hagut el canvi de govern, i el 5 de novembre es va suspendre la reunió de la Comissió, cosa que vam entendre. Ara, del 5 de novembre fins ara, ha passat molt temps, per a un conseller que no ve de nou al Govern, sinó que porta molts anys al Govern i que abans ja havia estat amb responsabilitats a Sanitat.

Però és que el segon punt deia: «accelerar els treballs de la posada en funcionament d'un registre centralitzat de les llistes d'espera per a visites d'especialistes i per a proves complementàries, de tal manera que es pugui disposar de dades sobre la situació d'aquestes llistes d'espera per a tot Catalunya abans de final d'any», i es referia a abans de final de l'any 2002. Aquest és un compromís caducat, que no és la primera vegada que caduca, perquè ja en aquest tema se'ns han anat donant sempre dades diferents.

Quan va fer l'informe la Comissió de llistes d'espera, el CatSalut –i consta en l'informe aprovat–, diu: «Està treballant en la definició, des del punt de vista tècnic i metodològic, d'un registre de proves diagnòstiques i de primeres visites de consultes externes» –i estic llegint textualment l'informe de 26 de novembre de 2001–,

«amb l'objectiu de monitoritzar amb criteris homogenis i de forma ordenada les proves diagnòstiques i les primeres visites de les especialitats que presenten problemes de llistes d'espera. D'acord amb les actuals previsions, es podria tenir dissenyat l'aplicatiu informàtic abans de final d'any» –2001–, «per tal de poder recollir la informació de centres a partir del gener de 2002. A partir d'aquestes dades es procedirà a establir un registre centralitzat per a les proves diagnòstiques, tot fixant temps màxims de garantia i criteris de prioritització.» Això pel que fa a les proves diagnòstiques.

Quan el Defensor del Pueblo fa l'informe de les proves diagnòstiques, clar, no pot incloure Catalunya, perquè no hi ha registre, no hi han dades, Catalunya no té dades, però sí que els hospitals de l'Insalud tenen dades d'ecografies, mamografies, TAC i ressonàncies magnètiques. Les llistes també són *de órdago*.

En tot cas, després de tot això, amb relació al registre, el conseller Rius, en una resposta a una pregunta parlamentària, en data 14 de maig del 2002 em diu: «En aquests moments, l'aplicatiu informàtic està dissenyat i està en fase de recollida d'informació. La primera fase, que està previst que finalitzi a finals del primer semestre d'enguany, ens permetrà disposar d'informació sobre el volum de pacients i temps de demora per a primera visita per a determinades especialitats que ja estan especificades i per a proves diagnòstiques més prevalents. En una fase posterior –segon semestre de l'any 2002–, s'analitzarien els resultats de la primera fase, es validarien els indicadors i, a partir d'aquell moment, es podrien realitzar talls d'informació trimestrals.»

O es diuen mentides, o se'ns oculta la informació que tenen: una de dues. Perquè, clar, no es compleixen els terminis, es diu que es tindran, que ja es tenen unes coses, després no es tenen, i sobretot, s'incompleix el mandat del Parlament. Ara vostès han convocat la Comissió de llistes d'espera per al dimecres de la setmana que ve, potser perquè jo faig aquesta interpellació. Tant de bo! Vull dir, més val. Per això és la tasca de l'oposició, fer que el Govern vagi més de pressa a fer les coses.

El que ja no entenc, senyor Pomés, és per què les llistes d'espera, el 31 de desembre de l'any 2002, no estan publicades en aquests moments, a hores d'ara, hores d'avui, d'aquesta tarda, a la web del... Si les ha publicat, les ha publicat a partir de les set o les vuit de la tarda. No hi són. No hi són, senyor Pomés, no estan accessibles. Vaja, el repto que vagi... Tinc fins i tot l'imprès en què demostro clarament que la pàgina web del CatSalut no té publicades aquestes llistes. Sempre han estat publicades a finals de gener, molt a primers de febrer. Igual que les de 30 de juny s'han publicat sempre a finals de juliol, 1-2 d'agost. Per què no les ha publicat, senyor Pomés?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, si li sembla, començaré pel final. Les llistes d'espera demà seran publicades a la web, però volia tenir la satisfacció de dir-li personalment els resultats, perquè veïés que són molt bons. *(Veus de fons. Pausa.)* Una setmana abans, és igual.

El 31 de desembre de l'any 2001, el temps mitjà de resolució d'espera de les intervencions sotmeses a control estava en 3,23 mesos; el 31 de desembre del 2002, està a 2,62 mesos. Cataractes, ha passat de 3,14 a 2,08; varices, de 5,30 a 2,84, per exemple; artroscòpies, de 3,03 a 2,58; les pròstates, de 0,75 a 0,91; les circumcisions, de 0,90 a 0,98; les pròtesis de maluc, de 5,62 a 4,10, i les pròtesis de genoll –que a vostè la preocupen tant, i a mi també–, de 18,01 a 15,09. Total, això.

L'any passat, l'any 2001, es van fer 131.413 intervencions sotmeses precisament a aquest programa de garanties. De 131.413 hem passat a 139.268 –increment del 6%. Pròtesis de genoll –que a vostè la preocupen, i a mi també–, el 2001 se'n van fer 5.577; el 2002 se n'han fet 6.332 –increment del 13,5%. Cataractes, de 43.951 a 50.566 –increment del 15,1. Varices, de 9.972 a 10.827 –increment de 8 punts: 6%. I així successivament.

Per tant, aspectes rellevants: disminució del nombre de pacients en llista d'espera. L'any 2001 n'hi havien 35.379 –si vostè recorda la web–, l'any 2002 n'hi havien 30.439 –disminució d'aproximadament 5.000, exactament 4.900 i escaig. La disminució del temps mitjà de resolució global ha passat de 3,23 mesos, com li deia abans, a 2,62 en conjunt.

La disminució del temps mitjà de resolució en tres dels procediments amb més volum de llista d'espera. Les cataractes –li recordo que l'any 2000 estaven en un temps de resolució de 4,94–, el 2001 van passar a 3,14, i el 2002, com li deia, a 2,08. La pròtesi de genoll, que l'any 2000 estava en 21,55, va passar a 18,01 el 2001, a 15,9 el 2002. I la pròtesi de maluc, que estava a 6,31 el 2000, a 5,62 el 2001, a 4,10 el 2002.

Per tant, aquestes són dades objectives. Jo crec que, a partir d'aquestes dades, no es pot dir que el Govern és incapaç i que el Govern és inepte i que el Govern no governa. És a dir, hi ha una reducció clara, hi ha una línia clara, definitiva, objectiva de disminució dels temps d'espera; hi ha una línia clara d'increment de les activitats quirúrgiques, sobretot en aquelles que estan més en la línia de les necessitats dels ciutadans. Per tant, ni s'han incrementat els temps d'espera, ni hi ha incapacitat de governar.

Pel que fa al registre central de llistes d'espera d'ambulatori, té vostè raó, nosaltres vam prometre que això ho tindríem en un temps, i no ha estat així. Sap per què no ha estat així? Doncs, evidentment, perquè nosaltres ens vam equivocar en veure quina era la magnitud de les dades perquè poguessin ser homogènies. Sap quantes visites s'han fet en el conjunt de Catalunya als especialistes d'hospital, l'any 2001? A consultes externes s'han fet 11 milions de visites. I si hi sumem les dels centres d'atenció primària, que són 41.362.439, això

ens dona un volum global de més d'aproximadament 53 milions de visites que s'han de gestionar. De les sol·licituds d'anàlisis clíniques, 1.845.810; de sol·licituds de proves radiològiques, 760.358; i d'interconsultes d'especialistes, 1.838.547. Poder entrar això en un registre de base central, mirar que les dades siguin homogènies no és tan senzill. Fixi's, no és tan senzill que en una reunió del Consell Interterritorial de fa quinze dies, moltes comunitats autònomes, algunes de la seva pròpia coloració, van dir que no estarien en disposició de poder disposar d'aquest registre fins d'aquí a un any i mig.

Dit això, és evident que nosaltres hem d'actuar també en els temes de primària, entenent per primària les qüestions de proves complementàries que puguin arribar a fer un diagnòstic. Ja li anuncio que el dia 19 vostè tindrà tot un seguit d'informació, informació en què hem de procurar treballar a fons, però que en aquests moments les dades tampoc són com per crear alarmisme. Estem en uns temps mitjans d'espera per a determinades patologies, que en el conjunt de Catalunya oscil·la entre els 0,9 i 1,2 mesos: 0,9 i 1,2. Evidentment amb escalats, en alguns casos 0,4; 0,7; 1,5..., però estem en aquesta magnitud. Procurarem que això, evidentment, no creixi.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Sàpiga que en els darrers tres anys s'ha fet un esforç important dels recursos que s'han destinat precisament a aquestes llistes d'espera. L'any 2000, en els catorze procediments, es va destinar específicament 195,8 milions d'euros; el 2001 van ser 213 milions, és a dir, un increment del 9%; i el 2002 van ser 232,1 milions d'euros. Tot això va fer que nosaltres teníem un compromís de fer unes determinades patologies en 5 mesos l'any 2000, les vam fer en 3,65; el 2001 el compromís era de 4 mesos, el vam fer amb 3,23, i el 2002 el compromís era de 3,5 mesos, i el real ha estat, com li deia, de 2,62. Hi insisteixo, les llistes d'espera –que és un tema que vostè sap perfectament– que en un sistema universal públic i de qualitat com el nostre, existeixen i existiran sempre, requereixen una gestió. Jo crec que a la vista d'aquestes dades que li dono, vostè no em pot negar que la gestió no ha estat bona, perquè va en la bona direcció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la il·lustre diputada, senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

En relació amb les dades, senyor Pomés, si es nota una millora, molt millor! El que passa és que és molt dubtós que aquestes dades siguin dades que no estiguin maquillades, i que no emmascarin el que ja li he dit: proves d'especialistes, visites d'especialistes amb esperes d'un any, proves complementàries amb esperes de sis mesos i d'un any. És allò de les estadístiques, allò dels pollastres –una vegada li ho vaig dir al senyor Rius–: si jo em menjo dos pollastres i vostè no se'n

menja cap, l'estadística dirà que ens hem menjat un pollastre cada un, però vostè passarà gana, i jo m'hauré menjat dos pollastres. Doncs les estadístiques són això.

Quan parlem de mitjanes, és això, perquè, jo, de les dades que tinc del 30 de juny, quan parlem de mitjanes de la pròtesi de genoll, de 16 mesos en el cas del mes de juny, de 16,65 mesos de mitjana, de temps mitjà de resolució, hi ha hospitals amb molts pacients que tenen 38 mesos, 31 mesos, 34 mesos, 20 mesos, 31,83; 38,40. Si ara em parla d'una xifra de 15 mesos d'espera, serà similar, serà el mateix. I aquestes són les autèntiques estadístiques. I si dintre d'aquí miréssim encara cas per cas, encara trobaríem coses molt més greus.

Jo, a part d'això, que ja analitzaré les dades i mirarem què es pot fer, hi ha una altra cosa. Realment em dirà vostè, senyor Pomés, que no es pot fer res per evitar que hi hagi un any d'espera a molts llocs per a la visita a un trauma? Que no es pot fer res perquè et donin la primera visita per a un estudi de varices, la primera visita per a l'especialista per al cap d'un any? A mi, me la van donar per al cap d'un any. No devien saber que era diputada i que portava els temes de sanitat. Perquè ho va demanar el meu metge de capçalera el mes de juny, i tinc l'hora per al 23 de maig d'aquest any. En plena campanya electoral, però hi aniré, perquè qualsevol perd la cita! I això li passa a tothom. Aquestes coses estan passant. I això no haurien de permetre que estigués passant. Però, sobretot, senyor Pomés, amb relació al fet que vostè no ha publicat les dades, perquè volia tenir la satisfacció de dir-m'ho personalment. La veritat que no sé si he tingut tanta satisfacció. A mi, la veritat és que a mi, de satisfacció, no me n'ha fet.

Vostè, fins ara, senyor Pomés, tenia millor fama. Semblava que es tractava d'un conseller més seriós que d'altres. I ara resultarà que es posa a l'alçada d'un senyor Medir qualsevol, senyor Pomés, que passen el *Tipp-Ex* per les enquestes, que oculten les dades, que amaguen les dades, perquè ha de venir vostè al Parlament, s'atreveix a amagar les dades als ciutadans que tenen dret a conèixer-les com tenen dret a conèixer-les i com es van dir a la Comissió de llistes d'espera. Vostès retenen unes dades perquè ha de venir aquí al Parlament. Però això què és? Per portar la sorpresa, perquè no les puguem analitzar abans? És igual, si per a mi, és el de menys! El que no pot ser és que quan es truca preguntant per les llistes d'espera, o quan truquen mitjans de comunicació, els diguin que es publicaran quan hagi vingut el senyor Pomés, aquí, al Parlament, a parlar de les llistes d'espera, i no estiguin publicades pels ciutadans, que és un dret que tenen a la informació i a la transparència. Això és el que no pot ser, senyor Pomés! Això no pot ser. Això és allò que diuen del Govern del PP i que resulta que per a vostès ara serà el mateix: el que parlen de l'*apagón informativo*. Vostès també estan jugant a l'*apagón informativo*. Amaguen les dades, apaguen la informació: *apagón informativo*. Això és el que tenim també amb vostè, senyor Pomés.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Té el torn de rèplica, l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, ja veig que no li han agradat les dades. M'ho suposava, perquè són bones. L'única cosa que em sap greu és que quan són bones vostè intenti dir que no ho són i digui que estan maquillades. Esperava una mica més de vostè. (*Remor de veus.*)

Segona: l'espera tècnica hi era al mes de juny, i hi era al mes de desembre de l'any passat. És a dir, les dades estan comparades amb els mateixos paràmetres. Per tant, ja entenc que a vostè, en aquests moments, li interessava que haguessin sortit unes xifres diferents per poder dir el que ha dit en el primer moment. Però, lamentablement per a vostè, la realitat és que les llistes d'espera milloren, des del punt de vista quirúrgic.

Segona, veig que ha quedat una mica –potser– bloquejada per aquesta informació, i no s'ha assabentat que jo no he parlat que no es pugui fer res. Li he explicat quins eren els recursos econòmics que anàvem destinant cada any, als increments que hi havia precisament per a la compra selectiva, i que gràcies a això, i que gràcies a això, doncs, ha tingut aquests resultats.

I ara deixi'm dir-li que –vostè no m'ha parlat què pensava fer en el tema d'ambulatori, perquè ha quedat, hi insisteixo, molt sorpresa amb les informacions... Miri, en el tema de l'ambulatori farem també una compra addicional, aquest any. Continuarem treballant en l'activitat de pròtesis de genoll. Genoll, farem 8.000 pròtesis, i farem, per tant, una compra addicional de 1.880 activitats quirúrgiques. Farem també compra addicional per a cataractes, per continuar reduint, per a varices, per a artroscòpies, per a pròtesis de maluc, i això significarà un import, en pessetes –o si vol li ho dic en euros–, de l'ordre, aproximadament, uns 2.600 milions de pessetes, que són més de 15 milions d'euros.

I pel que fa a activitat ambulatoria, també farem una compra addicional per valor de més de 1.000 milions de pessetes. Què pretenem amb el tema d'ambulatori? Amb el tema d'ambulatori pretenem tres coses: fer unes actuacions a curt termini, unes actuacions a mitjà termini, i unes altres a llarg termini. Les de curt termini, evidentment, inclouen: prioritització, compra selectiva; les de mitjà termini, aconseguir que a través de l'Agència de Tecnologia i de Valoració de Tecnologies Mèdiques i Recerca puguem arribar a establir unes indicacions quirúrgiques que evitin, tan com sigui possible, que evitin tan com sigui possible el fet que a diferent situació de patologies es pugui tractar igual.

I, per últim, i per últim arribarem a aquesta monitorització, de tal manera que també crearem, també crearem un decret –com hem fet al mes de desembre– de garantia, de garantia de temps d'espera. És a dir, 1.000 milions més per a compra d'ambulatori de proves diagnòstiques, prioritització, transparència, resultats i, per altra banda, legislació.

Lamento la comparació i lamento el comentari que ha fet vostè respecte al maquillatge. Li garanteixo que jo mai maquillaré cap dada. No ho he fet i no ho faré. Em sap molt de greu que hagi posat en dubte la meua actitud.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament (tram. 300-00463/06)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament, que la formula en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada, senyora Carina Mejías. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, per la seva deferència d'allargar el termini del Ple.

Em volia referir que el passat mes de gener, a finals de gener es van publicar les dades Frontur, amb les quals es va posar de manifest que Catalunya, tot i consolidar-se com una destinació turística de principal importància, havia tingut una davallada en el nombre de turistes visitants provinents de la resta d'Espanya, i també de Catalunya.

El nombre de turistes de la resta d'Espanya va disminuir pràcticament un 3% durant l'any 2002, i els catalans van disminuir un 2,3. Vostè mateix ho va atribuir –i es va mostrar preocupat per aquestes dades–, però ho va atribuir a determinades rebaixes en ofertes turístiques d'altres comunitats autònomes, com Balears o Canàries, però el cert és que en el sector hi ha una certa inquietud perquè afirmen que falta un impuls pel que fa al nostre turisme interior, la promoció del nostre turisme, que és més assequible, més proper, i que ens permet gaudir de curts períodes de temps sense anar gaire lluny, i que ens permet desplaçar-nos per carretera, i concretament m'estic referint al turisme rural.

Durant l'últim període dels anys vuitanta es va iniciar un lleu impuls d'aquest turisme rural en què fins ara s'ha fet poca cosa quant a promoció d'aquest subsector turístic. M'agradaria centrar la meua interpellació –seré al més breu possible– en tres aspectes: el primer és la falta de promoció.

En aquests moments només hi ha una guia turística que per al sector és insuficient, que no inclou una relació detallada de cases i dels serveis amb què compten, que la senyalització i els logos són insuficients, no consten els preus orientatius i, en definitiva, la utilització d'aquesta guia consisteix en una autèntica sorpresa, una contínua sorpresa per a aquells que visiten Catalunya fent servir aquests allotjaments i que es trobaran amb una sorpresa realment quan arribin al lloc de destinació escollit. Per tant, nosaltres considerem que cal un impuls d'aquesta promoció, i, sobretot millorar aquestes qüestions.

Per altra banda, també, el sector està inquiet respecte al desenvolupament reglamentari dels aspectes que inclou la Llei. A la Llei només es parla del concepte de turisme rural, i es parla que el turisme rural es centra en cases de pagès i en allotjaments turístics que després

s'han de desenvolupar quant a les seves categories i a les seves condicions.

Per al sector hi ha una certa inquietud perquè pensen que en un futur es poden incloure dintre d'aquestes categories –saben que s'està fent un estudi– es poden incloure dintre d'aquestes categories altres qüestions que disten molt de ser o de tenir els objectius que en un primer moment es va marcar la Comunitat Europea, la Unió Europea, respecte al que considerava turisme rural. Estic parlant dels hotels petits de muntanya, estic parlant d'espais singulars... En fi, tota una sèrie de qüestions que al subsector preocupa que en un moment donat estiguin considerats també dintre del turisme rural, i molt més quan es parla que explotacions agràries importants, explotacions porcínes, poden invertir part dels seus recursos a la creació d'allotjaments rurals que res tenen a veure amb les essències que en un bon principi es van marcar, i que estaven basades en un compliment cultural de la nostra manera de viure i de conviure, a impedir la desertització precisament d'aquells territoris que havien patit les limitacions de la Unió Europea pel que fa a la producció agrària; tenia com a objectiu, també, fixar la gent al territori, donar una sortida a la mà d'obra femenina, i aportar, en definitiva, una nova dinàmica econòmica a aquelles comarques que, sobretot per a nosaltres, estan en una situació econòmica més deprimida. En aquest sentit, el sector manifesta la seva preocupació sobre la inclusió d'algunes marques que no tenen res a veure amb aquests establiments de què parlava abans i que no s'ajusten als criteris comunitaris –els hotels rústics, les residències–, i que perden, d'alguna manera, aquella essència de l'allotjament rural que ha de mantenir la seva vinculació amb l'activitat agrària, ramadera o forestal, perquè puguin, d'alguna manera, gaudir de tot el conjunt del nostre país.

Pel que fa a la regulació i al desenvolupament que s'ha de fer reglamentari, creiem que en aquest moment per al sector constitueix també una inquietud el fet que la rehabilitació d'aquests allotjaments rurals té un cost molt alt i en aquest moment el Departament no ha previst en cap moment una línia d'ajuts que els permeti d'alguna manera rehabilitar aquestes cases o, com a mínim, incentivar el que és..., aquests allotjaments rurals que de bon principi han de ser un objectiu principal per al foment del nostre turisme d'interior.

I també respecte a la senyalització, comenten o manifesten la seva preocupació perquè a la resta d'Europa les destinacions de turisme rural estan senyalitzades i això permet, d'alguna manera, l'orientació d'on es troben i, d'alguna manera, la seva promoció i el coneixement de la seva ubicació. A Catalunya, això, no existeix, i també manifesten la necessitat que això, dintre del desenvolupament reglamentari, es pugui dur a terme.

Per altra banda, i aprofitant que vostè també és conseller d'Indústria i Energia, voldria recordar-li que molts d'aquests indrets encara pateixen mancances respecte a les xarxes elèctriques o de comunicacions i que hi ha molts llocs on encara es fan servir els famosos TRC, els telèfons rurals de Catalunya, que no permeten connexions de fax o Internet i que, d'alguna manera, dismi-

nueixen o no permeten sistemes de confirmació i de promoció a través de la xarxa.

En definitiva, la meua interpellació va en el sentit que seria imprescindible impulsar d'alguna manera la promoció d'aquelles marques menys consolidades que es corresponen precisament amb les nostres comarques més deprimides econòmicament i, sobretot pel que fa al desplegament reglamentari, donar garanties al sector que es mantindran els objectius que, en un principi, ens vam fixar en el primer moment de l'impuls del turisme rural.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mejías. Té la paraula l'honorable conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme senyor Antoni Fernández Teixidó.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, quasi en la intimitat, com veu aquest és un debat quasi en la intimitat, però el guió és el guió, vostè ha fet aquí la seva intervenció i jo li agraeixo molt tres coses: to, la informació i aquesta inquietud que em trasllada del sector, però vostè m'haurà d'admetre, senyora diputada, que això, sap?, de sentir-se com la intèrpret de la inquietud d'un sector té riscos, perquè jo ara li donaré unes dades que vostè haurà de convenir amb mi que és un sector que, des d'aquesta perspectiva, no deu tenir tanta inquietud com la que vostè em manifesta.

Però està molt bé i li agraeixo que una persona, doncs, de la seva capacitat i de la seva disponibilitat s'interessi pel sector, reculli la informació i presenti, si més no, una interpellació que ens permet aquest debat, i estic segur que les conclusions d'aquest debat i les mocions li permetran a vostè traslladar, en fi, la voluntat del Govern de seguir avançant en aquesta línia i apaivagar aquesta inquietud tan gran que el sector té.

Dit això, si li sembla, anem a les dades primeres. Vostè diu: «Escolti'm, dades de Frontur –i hem d'aprofitar l'avinentsa, vostè m'ho permetrà–, dades de Frontur: sembla que Catalunya és una de les bones destinacions turístiques de l'Estat espanyol i això va relativament bé». Senyora diputada, no exactament. Les dades de Frontur diuen que Catalunya és la primera destinació turística de l'Estat espanyol, i que les coses van molt bé. Vostè no sap la satisfacció que significa per a aquest conseller poder anar a un escenari com la Fitur i rebre la felicitació sistemàtica del conjunt de les comunitats que situen Catalunya com la primera destinació turística d'Espanya i una de les primeres –concretament la que fa número 11 o número 12, veurem com acaben les xifres totals–, del món, senyora diputada, del món.

Aleshores, doncs, això jo crec que és un motiu indiscutiblement d'inquietud, no, i de satisfacció, sí, però també per a vostè. I com que jo sé que valora molt aques-

tes dades positives per al nostre turisme, per al nostre sector, doncs la primera cosa que hem de manifestar és que el creixement del turisme a Catalunya en un any tan complex com l'any 2002 és una magnífica notícia per al sector, per al Govern, per al país i per a vostè. La primera consideració. Vostè fa, situa un element que és molt important; diu: «Compte, que hi ha un 3% de turistes espanyols que han deixat de venir, i això hem de fer alguna cosa al respecte».

Jo he manifestat, aquí sí, la meua inquietud i he manifestat la voluntat per part del Govern, juntament amb el sector, que és l'element decisiu i dinamitzador de qual-sevol voluntat de canvi en aquest sentit, per fer el que entenem que serà un element decisiu per a l'any 2003, que és la campanya de promoció més important que per a aquest turisme en concret, turisme espanyol que ve a Catalunya, puguem haver fet des de la Generalitat de Catalunya.

Té una particularitat, de totes maneres, senyora diputada, aquesta campanya, i vostè ens hauria d'ajudar que el sector sintonitzi amb aquesta necessitat. La Generalitat esmerçarà més esforç econòmic que mai, però demanarem sense més al sector que hi participi activament. És a dir, jo que tinc la percepció que des de l'Administració hem de donar impuls a tot aquest tipus de polítiques, però que els protagonistes centrals d'aquesta política són empresaris, empreses, treballadors i treballadores, ells han de participar, «colze amb colze», en una campanya d'aquestes característiques, que servirà segurament per revertir aquest 3%.

Ajudarà a l'impuls del turisme rural que volem donar des de Catalunya? Doncs, probablement, però jo crec que vostè necessita tenir una dimensió clara de què ha passat amb el turisme rural a Catalunya, que, en definitiva, és l'objecte de la seva interpellació, malgrat que ha aprofitat les dades per situar aquest tema.

Si vostè em permet, l'any 90 teníem 100 cases de pagès i 1.000 places turístiques. Dotze anys després, nosaltres tenim 1.000 cases de pagès i 8.000 places turístiques, és a dir, hem multiplicat per 10 i per 8 el nombre de cases i el nombre de places turístiques. Vostè em concedirà que el sector ha de valorar molt i molt positivament unes dades com les que jo aquí li presento.

Deixi'm que per a la seva informació li doni alguna dada més. Cases rurals, a Girona, 325 establiments; a Lleida, 300 establiments; a la Catalunya central, demarcació de Barcelona, 250 establiments; a Tarragona, 150 establiments, la meitat, per cert, a les Terres de l'Ebre. Això significa, senyora diputada, un esforç extraordinari en la política, en la concepció política per part del Govern de Catalunya respecte al turisme en general i el turisme rural en particular. I també significa, compte, i ens felicitem molt, molt entusiàsticament, un esforç gran dels nostres establiments de pagès per reconvertir una oferta i perseguir una cosa que des del Govern de Catalunya ha estat un element central durant tots aquests anys, el reequilibri territorial.

La importància d'una masia que es converteix en una casa de pagès turísticament parlant no només és que una família comença a viure, sinó justament el negoci

induït al voltant de la zona, i quelcom més important que tot això: els pagesos segueixen als seus indrets, Catalunya segueix equilibrada, i des del Govern de Catalunya fem un esforç per aquest equilibri donant el suport que calgui a tot aquest tipus d'iniciatives.

Jo li tenia preparada una intervenció que girava bàsicament a explicar-li com havia estat el desenvolupament de tota aquesta activitat durant aquests darrers anys, però em sembla més just i més lleial respecte a la seva intervenció entrar en els problemes concrets que vostè ha situat.

El tema de la campanya de promoció que vostè planteja com a necessària, senyora diputada, vostè hauria de tenir tots els elements a la mà, veure què hem gastat des del punt de vista de la promoció, jo he tingut l'oportunitat durant aquests tres mesos de tenir molts encontres amb els empresaris del sector turístic, i ara tenim una pilota que hi estem jugant plegats, que és: «Escolti'm, a tot el que hem fet des de l'àmbit de la promoció les diverses administracions, singularment la Generalitat de Catalunya i els patronats diversos per a tot Catalunya, per què no fem un esforç i aconseguim que els empresaris aportin, en condicions d'igualtat, noves quantitats per finançar una gran campanya de promoció?» Ens ha d'ajudar a fer això.

Aquesta actitud, sap?, que volem que els empresaris participin en el seu destí, amb la seva voluntat d'impulsar el sector, vostè ens hi ha d'ajudar. Nosaltres farem la feina sols, però si tenim la seva col·laboració i la del seu Grup Parlamentari, i tant de bo poguéssim demanar la col·laboració de tots els grups parlamentaris, però estem pràcticament sols, amb tres diputats del Grup Parlamentari de la majoria, que tenen la gentilesa d'acompanyar-nos, doncs cauria en fals. Com que tampoc penso que llegiran les intervencions els nostres companys en el butlletí de sessions, si més no, demano la seva col·laboració per a aquest plantejament.

Segona qüestió, el reglament. El reglament, vostè diu: «Hem de fer un esforç per avançar en l'àmbit de la tipologia». Vostè té informació –em consta que la hi han donat puntualment, perquè ens l'ha demanada i perquè la mereixia, perquè era una obligació nostra donar-la-hi– que estem treballant en aquest reglament. Hi havia dues maneres de fer un reglament, un reglament de pressa, de pressa, de pressa, de pressa, parlem de les tipologies i amb aquestes tipologies donem tranquil·litat al sector, parlant de les cases de pagès, els allotjaments rurals, que sap que són coses diferents –les cases de pagès van vinculades a l'agroturisme i els allotjaments no van vinculats a l'explotació pròpiament agrària per part del pagès– i altres classificacions que entraran davant d'una tipologia bastant més complexa de la que tenim fins a l'actualitat.

Què hem fet? Hem encarregat un estudi, que crec que vostè el coneix i si no, li donaré a vostè informació detallada d'aquest estudi, que ha fet una enquesta massiva en l'àmbit del turisme rural i en l'àmbit dels patronats per saber quin reglament hem d'impulsar, quin reglament ens pot permetre no sols donar resposta a aquest tipus de qüestions que vostè plantejava, sinó coses tan importants com aquesta, per exemple...

El vicepresident primer

Senyor conseller, ho lamento, però el seu temps s'ha esgotat.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Em deixa, president, només una pinzellada...

El vicepresident primer

Sí, però té un torn de rèplica... Endavant, endavant.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Parlarem de qualitat, parlarem de foment, parlarem de promoció i parlarem d'instruments financers, i com que els instruments financers era una part de la seva intervenció, a la rèplica li respondré molt gustosament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La il·lustre diputada senyora Carina Mejías té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sí que és cert que les dades Frontur situen Catalunya com la primera destinació turística, senyor conseller, però vostè mateix va manifestar la seva preocupació respecte a les dades i, dades per dades, el que sí que és cert és que respecte a l'any passat hi ha hagut una davallada considerable, que precisament és per la que vostè manifestava la seva preocupació. Per tant, aquí sí que ens hem de centrar. El fet és que estem patint una crisi i que aquesta crisi, doncs, hem de fer servir els instruments necessaris per intentar evitar-la i per intentar millorar les dades. I únicament la meua interpellació anava en aquest sentit, en el sentit d'intentar que l'any que ve ens puguem trobar en una situació de tenir unes millors dades de les que tenim aquest any, que, en tot cas, no és el que ha passat actualment.

Respecte a la campanya de promoció del turisme espanyol i la participació del sector: jo no ho dubto, però en qualsevol cas les negociacions estan en mans seves perquè per això vostè és el que representa el sector públic. En qualsevol cas, nosaltres ens mostrem a la seva disposició per fer el que calgui, però el que sí que és cert és que aquí és necessari fer una inversió important, perquè altres comunitats autònomes l'estan fent i només cal mirar la televisió per veure-la i, en canvi, la de Catalunya és inexistent. I, per tant, nosaltres en aquest sentit sí que hem de millorar la nostra promoció no tan sols respecte al turisme espanyol, sinó també a altres destinacions turístiques properes, com són, per exemple, o altres mercats emissors com són, per exemple, França o Alemanya, que també participen en aquest turisme d'interior.

Per altra banda, vostè ha dit: «L'any 90 teníem 80 cases de pagès, en aquests moments tenim un total de 1.000 cases». Sí, és cert, hi ha 1.000 mil cases que estan recollides a la *Guia de Turisme Rural*. Ara bé, tenen totes les condicions necessàries? Morirem d'èxit tam-

bé en el tema del turisme rural, senyor conseller, com ha passat a la Cerdanya o ha passat en llocs del Pirineu? Farem una proliferació, perquè precisament referint-se a aquest reglament que vostès estan impulsant i a aquest estudi, precisament, el resultat de l'estudi és el que preocupa el sector, i la inclusió en aquest estudi de determinats elements que res tenen a veure amb el que en un bon principi es tenia per objectiu incloure dintre del turisme rural.

Per tant, nosaltres el que volem és que en el desplegament d'aquest reglament es tinguin en compte aquestes inquietuds del sector, que es tinguin en compte, d'alguna manera, la de limitar, limitar que determinades comarques que en aquests moments estan patint una situació econòmica difícil com a conseqüència de les retallades comunitàries pel que fa a les seves explotacions agrícoles, ramaderes i forestals no es converteixin en uns centres d'explotació turística desmesurada com ens ha passat a la costa, i que això ens faci perdre nivells de qualitat i consideració respecte a altres destinacions turístiques que en aquest moment estan fent campanyes de màrqueting importants i que s'estan emportant, d'alguna manera, el mercat. En aquest sentit voldria centrar el contingut de la meua rèplica i, en tot cas, deixar-ho per a una altra ocasió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mejías. L'honorable conseller senyor Fernández Teixidó té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, respecte..., brevíssimament, respecte a les dades, jo he manifestat aquesta preocupació del 3% perquè pretenc esperonar molt i molt el sector i esperonar la nostra pròpia Administració a buscar solucions que resolguin aquest petit decrement del 3%. Ara, pensi que en el tarannà d'aquest conseller hi ha el següent disseny: les dades del 2003 seran bones, millors que les del 2002, i jo em manifestaré poc satisfet. Vull més per a Catalunya, sempre vull més per a Catalunya, i vull per al sector turístic. Però el que és necessari, diputada, és que això s'entengui de la perspectiva d'un balanç extraordinàriament positiu. O sigui, nosaltres dir que hi ha una perspectiva de crisi i que, per tant, el sector ha d'estar molt inquiet i que vés a saber què és el que passarà, aquest conseller diu, justament, tot el contrari: que hi ha una perspectiva de crisi, però el nostre sector està tan consolidat, és tan ferm, el nostre teixit és tan important, la nostra qualitat és tan extraordinària, la nostra diversitat és tan gran, l'oferta cultural és tan fonamental que Catalunya està en bones condicions per resistir, fins i tot, la crisi que pot provocar una guerra!

Encara dic més: ni patíssi per una guerra, perquè el tipus de turisme que tenim a Catalunya, que és un turisme de proximitat que permet que el vuitanta per cent dels nostres turistes vinguin a Catalunya en cotxe, és un turisme millor preparat davant d'una eventualitat negativa, com una guerra, indiscutiblement; primer, per

qüestions morals, després, per qüestions econòmiques, que pot arribar al nostre territori amb unes condicions que a les Illes, per exemple, i lamentablement, o a les Canàries, per exemple, i lamentablement, no podran arribar-hi mai. I donar aquesta voluntat de confiança, de tranquil·litat, d'expectativa, d'optimisme és fonamental per al país i, especialment, per al sector tan sensible com el turisme.

Dit això, segona –segona– qüestió. Vostè em diu: «Escolti'm, el Reglament... El Reglament ha d'escollir i ha de resoldre les inquietuds del sector.» Podríem fer un reglament diputada. Estem fent un estudi. Aquest estudi ha entrevistat a tothom. Vostè ho sap. A tothom vol dir, senyora diputada, a tothom. Vol dir que no tindrem nosaltres la fina habilitat de percebre quina és la inquietud del sector, si ens hem entrevistat amb tothom? Serem tan poc fins com per no adonar-nos de què vol el sector? Se'ns escaparan molts elements que el sector vol, que no puguem tenir en compte al Reglament? Vostè té una confiança, ja sé que no és il·limitada ni és cega, amb les nostres capacitats i segur que tindrem l'habilitat per recollir, si més no, el gruix de les inquietuds. Perdi vostè la inquietud, si més no, guanyarem amb aquest debat una cosa, doncs: que vostè quedi, resti tranquil·la. I, si a més ho transmet al sector, doncs, ens farà un favor molt important.

Vostè deia: «Home, tota l'oferta que tenim és de la qualitat desitjada? Doncs, evidentment, hem fet una passa molt significativa, perquè fa dotze anys que treballem en turisme rural. Fa dotze anys que competim i les xifres creixen any darrere any. Suficientment? No, jo en vull més. L'any que ve també en voldré més i al cap de dos anys, sigui quin sigui el conseller d'aquest Govern, que sí que sé quin Govern serà, voldrem més perquè això tiri endavant en l'àmbit rural.

Finançament. Vostè deia: «És que ho hem de pensar amb instruments financers.» Em permet que li faci una consideració? Hi han acords tancats en un conveni amb l'Institut Català de Finances –Institut Català de Finances– que diu exactament el següent: «El 70% de la inversió en un establiment d'aquestes característiques, via crèdit, té finançament per part o de l'Institut Català de Finances o de l'ICA.» El 70%. El termini per realitzar la devolució d'interessos és un termini bastant més llarg que el del mercat. I els interessos estan bonificats amb un 3%. I, a més, hi ha un seguiment molt i molt donat al fet que aquests establiments tinguin totes aquestes eines per modernitzar tota la seva infraestructura pròpia.

Jo crec..., ho crec, diputada, que aquests són instruments molt favorables a les necessitats del sector. Vostè em dirà: «Escolti'm, en necessitaríem més, necessitaríem segurament una política de subvencions.» No donarem una política de subvencions, perquè no és la voluntat d'aquest Govern treballar amb política de subvencions. És la voluntat de marcar polítiques, que aquestes polítiques puguin ser objectivables, que una vegada han estat objectivables, hem d'animar, hem d'esperonar el sector que inverteixi, que es comprometi a facilitar els estris de finançament i a tornar el diner, perquè aquest és un diner de tot el conjunt dels ciutadans de Catalunya, no només per a un sector.

Per tant, la política de subvencions és una política que ha d'estar justificada, senyora diputada, per situacions d'extrema gravetat, d'extrema necessitat. I el nostre país en té algunes i hem de ser molt curosos amb quina política de subvenció plantegem.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Acabo, senyor president. Jo tindrè el gust de remetre-li les condicions, des del punt de vista financer, d'aquests acords signats amb l'Institut Català de Finances i l'ICA, i vostè restarà definitivament satisfeta. (*Veus de fons.*) Vull fer..., si més no, en la qüestió del turisme rural. (*Rialles.*) Jo ja sé que en la resta de qüestions serà difícil, però en la qüestió de turisme

rural, penso que vostè podrà tenir una notable satisfacció.

Li faré arribar aquesta informació i estic segur que tindrem una bona moció, que ens permetrà fer plegats, així ho espero, amb el conjunt de la cambra, bones propostes en l'àmbit del turisme rural al servei d'un sector que necessita i que espera de tots nosaltres col·laboració i audàcia.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Senyores i senyors diputats se suspèn la sessió, que es reprendrà demà a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i vuit minuts.